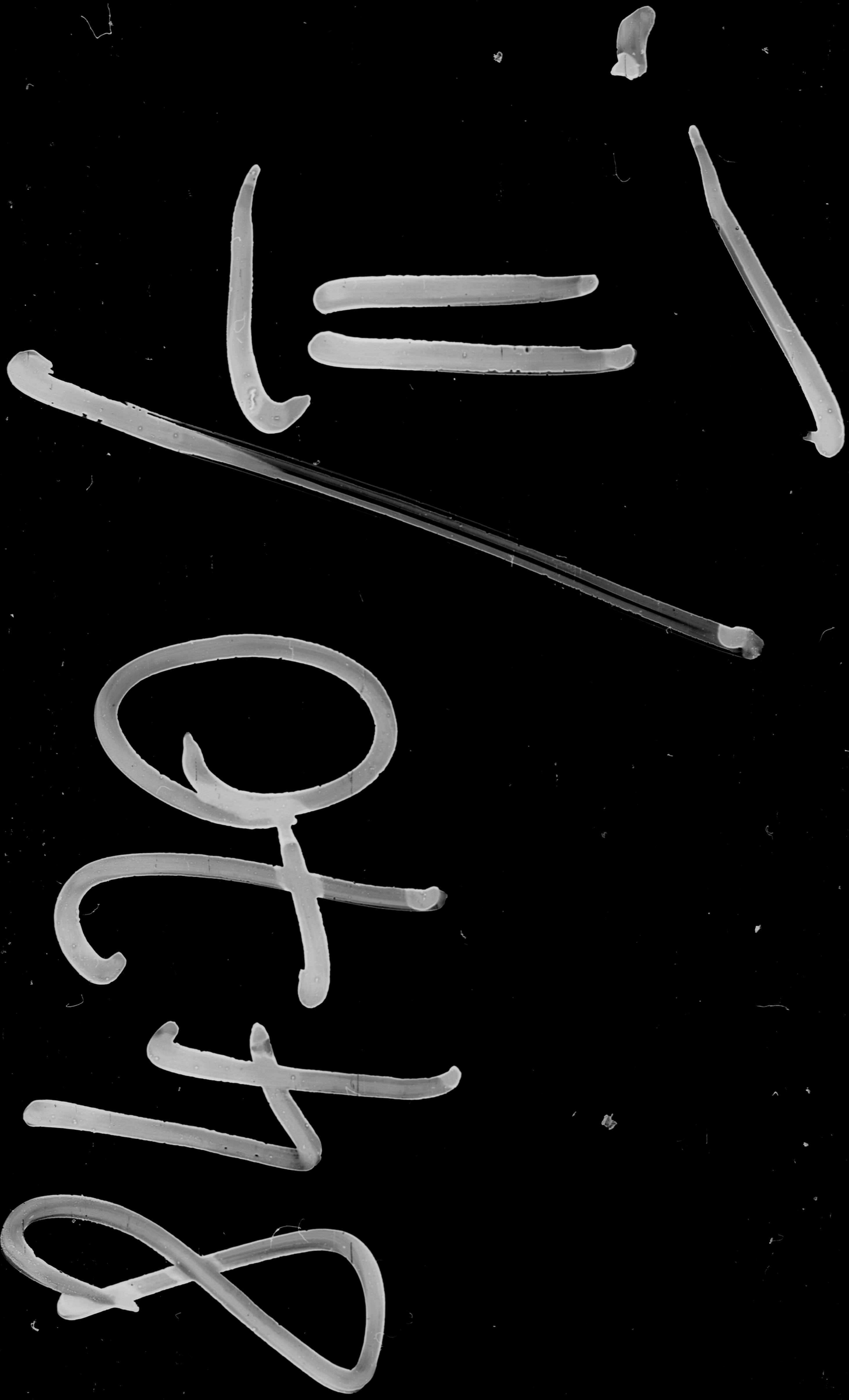

CHINAI Missionarius
XVIII sz. Br. 28 Lex

Kőrösfalván, 1911 Aprs 19.

Ujfalusi Krisztina.

Mltgos Fő Tisztelendő Mester Szüzi Istán Urhoz

Torjéba

Mivel alkalmam adtatik a hol a nagy Isten
kinek Dicsőséges Evangyéliomának hirdetésére
kedvesim életét el töltém a Pokol
nyugtato elegem ideje el tellett
hogy már a hirdetésből önként is ki kellett
lépnem nagyon örülök, hogy
Tisztelendő Főnökömnek is módom
alkalmat nyujtani, hogy
dicsőséges intézete hogy már legyen
a pogányok közt is hivatásra
Mivel, kérem ált be a

Avagy akkor lesz, midőn az isten
vékony bőrt ingyen a Nemes és Jeles
s el fajult Keresztyén fők reggel, estve
által, apr[illegible]ként s egyenként le esve
Formálnak, és erednek lejjen
egyre rajtokba a veszedelmes lejjen
alj életből, mejjek fők vagyat kötöttek
Sorsa, [illegible]
és a Kik minden állapatban, mert
Pitbol, egyenge hiven kemény[illegible]
Istennek jövendeit a keresztes szerge
rassa-s ki szárattyu ingyen, espe mikor
és időjegy más kergetne kiséröl
s nyomait kitörölni bélyegeket mivel
a szentek előtt a nyárs s erkölcs az Ur
helyéből ki nyomja, s lépjen képpen az

[illegible]
[illegible]
[illegible]

Kökesfalván, 1811.

Vissfalvi Krisztina,

Mlgos Jó Asszonya mester Szini Istvánné Asszonysághoz

Tokajban

Mint el akármi ollyan a hol a nagy Uramnak
Mind dicsőségéről, mind dolgairól terminkény parabolai
Kedvessége élelbe el tőltem a sebes
s nyughatatlan elmém idejét s tellet
Nem már a hirtelen ön kívül is Ki kellet
Igyekezni nyomni [illegible]
Mert semmi sorege intván hogy már legyen
El feledkezzél ön is fényes helyről hallo.
Nem szívem az akkor már a Rudajt adta
Mivel, hogy ezáltal bé a Vérre hogy nyomo
Igy meg jövél ön is remélés honnyomb
Elti Elejadságom terhit vettenteit.
Egy időtöri imár hanyar időnek s,
Ki is hoz-Levelet, hiszem vajha Asszony
Kedvemben tudnám nem meg tudnálam adni
De nem szeil még is, papirom Kelletlen
Reá vagy erőltetése Ki tétetlen tudna
Sziv érzedet bennem szavakat fejtsék hogy
Mindenben hang darabban jutalmat érezhessem
Asszony Madár! bokáit hogy tudnál Kép Ember
Asszony, s hát kemedbe nem nézel ő nedv
[illegible] ékes. pedig de arról hogy

[illegible]
Ez i vált ingyen es se büm se iri
Ennyi arról nem tudod hogy kiltada vissi
Nem is neked valo - gyúdom én s ezt elég
Szivem tiszta lángja szamára ezzel es
Melyről egy szigáru meglt Levellé válto
S töltem Szerentsés ut Kivánással vala
Utoiél, hamledain viszem azt a Nevet
Melyre szemem vég hogy örüm tudassa

Szép Levelet, Uram! vettem tiszteletel
Melyre válaszomat fogyjad Szeretettel.
Mert tiged kötelő szivem nélkö ezt
Hogy Költsönt Legyen szeretted ára,
Látom el hiletni hagyod magam azzal
Mint Mesjam ilyesen tápláló igazzal
Hogy szeglandóságod nincs nyertes Mi
Melyet drágán fektbe tart is tiszt Kötés
Kínel, mind személyét, mind jeddig Levelét
Feletlib dicsérel, jó Ur! mig tudd felis
Sem érdemlem, hanem hogy engem mindig
Es tudd a bé mondok fentebbiekben mégis
Elég ha jó Szived akarnod is szívnek
Engedd állnom nállad s kívánj tudni épnek
Dicséreteddel hát mint gyakran vesszem
A te mentegetésemet ippen nem is szem
Szeblenit tanem hogy a Ki rudoritotta
Formámat, Uram az halsán utvitotta,

[illegible]

[illegible]
Mivel az [illegible] nálad ipsa
szükség bírt [illegible] a szemes éh szív
s el fejlett [illegible] sob veggel s epsze
által, ugy [illegible] egyenesint le esve
Formám arab, és enednek hejja
ugy rajtakba a veinségel hejja
Aly életből, mejikez sob vagat kötöztete
Sorsa, Ki van a B s nejm to Köszö
és a Kik minden állapatiya merő
Sitet, ugyenge kivén Remélledo erő
Itthi jövendeit a szerentse szerge
rajta s Ki szárattya ireji, epe mezge
Ja a idöd egy más kergetne Kiséret
s nyomait kétteres Kelyegedet mérik
a Sacrost elöti a nagár s ezlet az Ele
helyéből Ki nyomja, s ilyen Képpen a
Cél fejeres hajzat idö elött hozza
s egy Kettőségel is a vigned vKozza.

Nem mondom - valami meg lehetös forma
futott volt nálam is, jaj! de ite a Szemes
Nki kivon-iteléi ag tapasztalatte
Hogy Reserüségre mérgel ételte
Alkalmas képemet tudtam én is, s nehez
keresztem, tudj vagyon nem imádtam sehol
De nálam immár a Piatzon állattam,
S láttam, hasson helyet hogy Kárcsinálo
Oh! nyíjen meg vetne nértem a tüdövbe
sol, mint mány kívánt; sengem vetett tö
beh-kívántam volna rajta beszerzett ám
S egy boldog vet Képért tölle meg is vál
Mert ez, a helyet hogy egyönyörüségemet
termenné, okoltan inkáb inségemet.
A melyet sodáig kordoztam terhesen
Mert vaki voltam látni hogy még hasona esse
De a terek asol hogy be ne fuladjak,
Jatamim ájjába s bemse ne maradjak,
Fejem fél tartani a mint igyekeztem
Sod nem ismért dolgot el látni érkeztem
S visgálodásomat a mint tavább tettem
Papasztalásimtól ezt a hasnát vettem
Hogy az Embert s veli magamat ismérem
S életem rekerül Könyb fontal mérem
Az Emberi Nével érdemlöt szeretem,
S ville a világnak bölcsgyét Nevetem
[illegible]
minden elgem, a remény s az álam,

Szép rendeid Uram felségesen nérnek
Ki, elébb a mellyet szívemig igérnek,
de kártyát tapasztam szépet nyavalyádat
a melyet nyomatyál kétlen nyugvolyádat
fel Kolida, küzdeny, és a szeretteidet
Arod hogy ezeket terhes a hartolás,
el hijsem, mert vad az egyed is magára
elég, hogy, az Embert untassa magára
Szeretted magam nej nem eppser sohajtam
Gyogyitásom az Isten Lelkemből sohajtom,

[illegible]

Szivem szivet küldeg nékem orvosságra
mejért adom magam in is doktorságom
Kezem fibül-szinint hogy in két fele osszam
s Barátom egészen tölle meg nem szégyenül
fibül olajat fattarod, s a mikö
a fenned Biritust elegyittem belé
rendeld Ki hogy erre Remyem az atid
Jogadom hogy haszál, mert probált orvo

Hanem azt nirem Ki szives Leveled bül
Hogy bünöd ejszére tör Ki Rebeled bül
Annyira, hogy mindent meg Lattatol vele
nem Kell jo ur arral annyim sietni
Hallottam - s hijsem is- hogy egy Emberségre
Ember voltál; s igy már mindegyárt egésze
Szived Lelked maradt, s nem felével ajan bu
a melyért a Költsön s Péter Rádnai Kün
Ekibe jutván hogy ö is trad Ember volt,
Kületet, nevelete, sirt, ette inette - meg kol
Mint Kötelen Legény Vitéz is Katona
Ha péld ragadt is valahol Lutona
Hijsem Apátol volt a hires ékeid Ma
s Fiai is tudjál mikor hanlid a Hass,
Még a Papolnal is jö a so fijátol
Hogy alma nem esik meggye a fijától
Hijába - mert a dit birtol Ember Nével
Keretel nevetni a fejs Emberrevel
Se pedig tudod, tsak szarasol kitijen
Nélkid Letkézet a jo s gonosz fajza
Hanem a Katona ha meg bírhát is egy
adjon szamot rolla a Szives és irigy
Jakobba, mej nédi nem igen engedi
Hárattyát, melyért bajait szenvedi,

Szad vagyon, ha ellünk gondolom vészül
Siketünk zolta Ki nyilt szemmel tészül
a Böltsátol Kerülve, s Kapcsan végezve
el vagyon a vollunk, már régen végezve
Hogy életünk aprobb s nagyobb Rejtett álgan
a rosz jovén, s tönyig a jo rosszá válgan
Az Istenságnak Küvetkezései
Ezek s vérel valo Következései
a Veinség Napjain mutattyál magadat
Hogy nem dellet volna irletni Hagodat,
Ha akkor jüvünk elé a világra
rá ismérnénk itt egy minden rosz virágra
s nem Reszkettetnéd Kéranden tanolni
s nem Vénéd a vigra Komorut elnolni
De, a Böltsi terentö tudta mit ismért
rendelt, szart is mindet hogy ma s tenap mém
s mint egész Kéggelem, bár Kivan tölünk birt
de mint hogy, elötte néni a Váltság vért
Nem Ünnek érdemek Kerint vétkeinktöl
s ha te Ünk fireti fel rosz ételeinkre
Adjál, kenyedjen mert ait ö mivelte
Hogy hiründ mendjait nélkie fivelte
Azért ha ö firet, esik fair terhesen
Benyedjüd a végen mert járunk nyertesen
a Ki ha it egyszer le firett Költsét
s itt hagyud a világ változando Költsét,

Ha

[illegible]
[illegible]
[illegible]

Missionarius
ss. Br. 28 Lux

Mind illik, mind szükség; ezzel kell maradni,
Úgy fog szép hajnala nevednek virradni.
Régi nagy eleid' követsd érdemedel
Keress Dicsőséget Hertzegi véredel
A' midőn viszsza tér's illy nyereségedel
Inkább nyájaskodhatsz ostán Kedvesedel.

AMBERTNÉ'
SZARÁNDOK ASSZONY
1781

Azok;

Azok; 's betegeik meg nem-gyógyíttatnak
Semmi hatalommal; úgy orvosoltatnak,
Észre vétel nélkül ha tsalattathatnak.
Inkább számi mélyó az illyen beteget,
Mert eleven vére szenved nagy meleget,
A' szánós múlatság ereszt olly hideget,
Mellyel orvosolni lehet a' Hertzeget.
Ek finnyás fogáji a' forró Lélehnek
Vagynak, ellent álni nem lehet ezehnek
Itt van inkább helye a' kedvezéseknek
Engedjen szabados járást Leveleknek.
E' bőlts elmélkedést fontolván magában
Az öreg Hertzegné mód' meg adásában
A' Levélnek ellent nem álla bajában
Csak meg ne tsalatson ő hozzá bíztában.
Ez után Timánder a' Szobámba jöve
's Kivembe azonnal illyen nyilat löve
Hegyes tövisekkel melly vóle öszve jöve
A' mellyel kesewem még nagyobbra növe.
Igen nagy Lármákkal hiresült szépséged
Kis-Asszonyám! ez é' első kedvességed
Hogy illy bajt szerezzen titkos jövetséged
Honnan származhatott é' nagy merészséged.
Im a' Hertzeg küldi vedd el é' Levelet,
Melly nálad szálláful ídemel lebelet,
A' mig ő hommyából nem leszsz á' kilelet,

Azt

ERD. MUZ.-EGYL.
KÉZÍRATTÁR.
I. 0.32. szám.

68 Ms 943

4

3

SZÁRÁNDOK

lok!

VAGY SZSZONY.

.ow.

t.

hivet.

vean.

ERDÉLYI MÚZEUM KÖNYVTÁRA

Jóra int e' Könyvnek mindenik Levele,
Hidd-el áltatlanul töltheté időt vele
Ha Ifju vagy, s' forro még szivedben véred,
Köszelessédedet ebből meg esméred.
A' kihez vón szived illő azt keresni,
De esmérettenért ezt nem kel megvetni.
Meg bocsáss Aspasiám szerelmes Szarándok!
Ha változásodnak ellene mondándok.
Ha is a' mig foly ereimben vérem
Ezt tiszta Szivemből meg vallani mérem.
Hiba volt meg vetni egy olly forro szivet,
Tiszta, tökéletest, mind halálig hivet.
Olyanért a' kinek hüsége kétséges,
S' Mikor Téged ölel, mással szövetséges.
Ah! Szerelmes Hertzeg, mire vetemedtél,
Egy változo szivért halált is szenvedtél.
Egyenességedért mivel tiszteténk,
Igazán sajátban illenék az ének.
Változoz a' kinek szenteltem szivemet,
Pedig én meg tartám hozzá hüségemet.

Biblioteca Centrală LUJ UNIVERSITARĂ

En

4 Én pedig ezt mondom vigasztalásodra,
Sőt fel is mettzetem felyül Koporsodra.
Itt nyugszik Chamille, a'kit által vere,
Egy változo szüzért Praxáde fegyvere.
Véletlen halálán illik Siránkozni,
Meg holt; mert mint a'Hold, nem tudott változni.

4

Én pedig ezt mondom vigasztalásodra,
Sőt fel is mellzetem felyül Koporsódra.
Itt nyugszik Chamille, a'kit által vere,
Egy változo szüzért Praxáde fegyvere.
Véletlen halálán illik Siránkozni,
Meg holt; mert mint a'Hold, nem tudott vál-
tozni.

Az
OLVASÓHOZ.
K. O.

Élőlnek Könyve, és olly trombita a' Historia mellyel a' Halottak mintegy fel-támasztatnak, és az élőlnek eleikbe hozattatnak, igy szóllott régen Nicetas. Eg közelebbről való példája most ennek az én szárándok Asszonyom, kit az erkölcsös viseletnek módjáról mind jelesen, mind pedig hosszason irt Zaubernek nevezett Francia Dáma fel támasztott, és az élőlnek eleikbe állatott. Mihelyest én ezt szemlélhettem, azonnal ithos képzödésemmel magamat meg szemlélgetettem, és vélle való társalkodásomra való vágyódásomat érzettem. De mind addigis Hadi polgáltatomra fel jeutelt időnből e' kedves célomra semmit szakaszthattam, még az idén Méltóságos Insk Feld Marschal Lieutenant és most e' hörmezen táborozó, mind gyalog, mind lovas Hadi Seregek Fő vezérének vezérlése alatt Hadi polgálatom ab Domo Mossera nem idézett

Méltóságos Bróff Palanthai Esterházi Imre Ur ő Excellentziájának

Itt értem el vágyódásomnak tzéljához, és három hólnapoki el-folyások alatt mind azon óráimat

mellyek

mellyek hadi foglalatosságomtól üresíthetnek, é' társalkodásomra intéztem. Nem vettem vala még véget társalkodásomat, mikor Horatiusnak ezen szavai elémbe ötlöttek: Senkinek unalmat nem szerez az olly fáradtság melly Jóakaratunk gyönyörüségére vagyon. Mellyhez képpest fel tettem társalkodásom' módjának (: még határozásával :) a' te kedvedbe ajánlását, de tanultam a' mint az álomnak úgy az éjjelnek átatlan társalkodásomat marhongó jövetjétől, kinek sem a' Neptunus' agyagból formált Palotája Sem a' Pallás' Háza; Sem pedig a' Vulcanus' vasból öntött embere tetszésére nem lehetnek. A' felett Horatius Ennius, Pellius Senecát, Cicero Hermagorást, Sallustius Ciceront, mások másokat munkájokat miként korholták midőn azt gondolóra vettem még inkább el-rémittettem.

E' szerént meg-gátoltatván kézdekomban forgalmatskodtam olly Bölcsek körül is vizsgálódni, kikről fel tételem' tellyesítésére szivet vehetnék, 's meg kaptam. A mit olvasót az Alom, és tzinos szülőjének Sedulius-sal tsak azt mondám: A' kik a' mások munkájat rágalmazni akarják, hozzák elő a' magokét.

ELSÖ RÉSZ.

Fel-borzatt szakállat a' Tél le-vetette
Sáláha a' Tavaszt Chloris öltöztette
Erdö, mezö, hegy, völgy ujjultát érzette
Flóra hosszuját pompáson höthette.
Hogy is Adelaide egy hegyes Aszszonyság
Delsö Jóságának élete bizonyság
Mond Bellamirtcho leeme alatsonság
Nem mennj; mivel hogy ö hozzánk rokonság.
Mellyre egyet énvén a' kibott valának
Kedves lévén a' tzél mind reá hajlának
Mert Bellarmirtchez ök is vágyódának
Mivel özvegységben napjait folynának.
Nem léptek, el tsenik azért fiuisséggel
S' a' mint meg jelenik tsendö kedvességgel
Ök is fogadtattak olyan szivességgel
Minden tiszteséggel nyájas emberséggel.
Mivel Bellarmirtch mind rendre tsóholta
S' hogy régen nem látta, tsak dézal vádolta
Némellyek közzülök hólnak is gondolta
Hogy kedves szemellyét olly sokáig titkolta.
A' napot el töltvén nyájas beszéllessel
Esnek, ittak ostán tsendes pihenéssel

Aludtak

Aludtak, és reggel madár tsevegéssel
Serhentek, öltöztek szorgos siettséggel.
Mivelhogy még Tsak arra egyezének
Reggel a' hüvesen sétálni menének
Mihelyest a' hintók fel-készülhetének
Egy kies rét hosszán útnak eredének.
Királyi szinü szép viz ugy vala folytában
A' mint öl sétáltak a' rétnek hosszában
Egy nagy Erdő látszott vége határában
Melly éppen akkor volt Zöld ruhájaiban.
Egy magos kőszikla emelt egy részében
Láttatott egy nagy patak tőnil vevésében
Egy szarándok tház vólt éppen tetejében
Egy pólli Bellarminé ott szállyal nézésében:

Bellarmine:

E' sétálásonnak helyej itt pihenek
Meg bűsult szivemre kedves irt itt lenek
Itt meg-unt óráim sokszor jól tőltenek
Minden hivságoknak itt mondok ellenek.
Az illy magános hely az elmét élteti
Szép gondolatokkal kedvre legelteti
Semmi hibás tzélra el nem téríttheti
Vágyódása szivét elméje veheti.

Solyor

Solyor jövök ide, 's magam' vigasztalom
Ha hommyomban bágyadt a' sokadt unalom
Dagyjadozásimban emlek itt tagodalom
Még itt nem szemlélem nyavalyás hajnalom.

Adelaide

Láthat, de azt tartom esik kevés nyúlat
E' szegény Renette, ki e' tetőn múlat
Nem kérdted é tőlle tartja mi szorúlat?
Akarom ha töllünk lessz oda járulat.
Szeretem én látni az olly Emberekет
Kik világról zárva folytatják életeket
De a' mint vágyódom látni személlyeket
Inkább mint tőltem sokszor idejeket.
Mert ez sokadalmoktól messze távozásoh
El-hitettek velem légyen más sokásoh
'S mivel itt rengeteg helyen van lakásoh
Avagy alább valók, vagy jobbak mint mások.

Bellarmine

Nem láttam én őtet bár sokat járkálok
Ide, sőt e' vizről leg többet sétálok
De ha kedvetek van, én is nem hátrálok
Tsak hogy oda vivő útra nem találok.
Ezzel a' hintóról mindnyájan le szálnak
És a' patak' partján mind addig sétálnak
A' míg

A' míg le hegyádott olly fálra találnak
Mellyek által rivó hídaſhát formálnak.
Itten által menvén egy ſzép forrás látszat
Melly a' ſzépnek ſzépet, rútnak rútat mútat
Találnak azon túl egy jó gyalog utat
Melly egyenesen a' hölgyiklára mutat.
El ballagtak azon tſak laſſu hágáſsal
Gyengülvén az inak ſokatlan járáſsal
Homlok, és egyébbe is vólnak izzadáſsal
Fel érvén bámultak nagy tſudálkozáſsal.
Mert egy ſzép aſſzonyság jeles termetben
Mint égő ſövétnek fényleti ſzemüvében
Talám a' termés Deá Pálte remítében
Avagy maga Venus rejtezett képében.
Tſendes viſzelettel az ajtónál ott áll
Egyenesen fel nött mind deli magoſsál
Derekában laſſu, bár nem ſoritja váll
Tſak a' hár, olly titkos helyen egyedül hál.
Az Aſſzonyságokat látván bé ſzalada
S Az ajtót bé zárván maga benn marada
Dús mellyes héjére félelem támada
Könyhullatáſsnak zápora áradá.
De az Aſſzonyságok hogy meg ſajditottak

Amyi

Annyival is inkább látni óhajtották
S Melly vágyódáſait oda indították
Azok is a' Házba menni jarkallották.
Erre nézve gyorsan ajtóra menének
Hogy meg ſzóllitanák hoprogáſs tevének
De ſenki nem ſzólván inkább zörgetének
És kiáltottak hogy bé-eregſzteneték.
Látván a' ſzép Aſſzony hogy meg nem menthetí
Magát, gyenge kezét azért zárra veti
Fel-nyitja, és nyelvét ſzóllásra vezeti
De keſerveinek abban ſintſ ſünetí.
Dátor már el-ſzokott a' ſzóllástól ſzája
Mondja: nem érdemes arra a' Kobája
Hogy bé menjen illy ſö Aſſzonyoknak nyája
Mellyektől üres volt édig háza tája
De ök azt kivántak, hogy a' ſzarándokot
Mutatná meg a' ki ottan lakni ſzokott
Erdöben Remetét halálnal nem tobot
S Hogy oda menjenek tſak az adott okot.
Nem volt több vig idö az ellent álláſra
Kéntelenitették a' bé botsátáſra;
Mondván: nem találok rajtam kivül máſra
Mert egyedül ſzántam magam' e' lakáſra.
Nem hiven ezt néki tſak bé nyomulának
És ott minden zugot rendre vizgálának

De

De vajta kivül máſt nem találhatának
A' mellyet mindnyájan bartának tſudának.

MÁSODIK RÉSZ.

Igy ſzóll Bellarmirte azonban hozzája

Bellarmirte:

Mi lehetett mondd meg ſived' nyavalyája
Hogy tőlled labait Remeték' Kobája
Ah! ha én lehemék Otvoſló bikája.
Hogy lakhaſſ egyedül a' nagy puſztaſágon
Nem félſz e'? miért kapſz e' magánoſſágon
Kemény határozás illy ſép ifjuſágon
Ki mindennél kedves vólna e' világon.
Mi vehetett ennek el-válaſztáſára
Hogy illy vad helyt lakjál Remete módjára?
Éltednek ſem verhetſz lám koroſságára
A' termeſzet ſem ſült illy nehéz igára.
Akár melly nagy Város jeles termetedben
Gyönyörködtethetnéd tetſző ſépségedben
S azzal még egyező ſép viſeletedben,
Kár hogy így aggodol különös életedben.
Mert nem vala méltó e' tſekély helyetſſe
Hol még verébſintsen, nem tenyéſzt a' feſtſe
Hogy abban aggodna illy jeles menyetſſe

Kit

Kit örömmel ſzemlél akár melly ſzemetſſe.

Szarándok Aſzſzony.

Nem felelhetek én e' kéſegtetéſre
Bár nints ſemmi kedvem az ellenkezéſre
Erőtlen vagyok illy tziſra bé-ſéllésre
Hagyjel azért inkább, térj olly kedvezéſre.
Négy eſztendeje már hogy itten ſinlődöm
Zajos hajjaim közt tſak alig vergődöm
Nem láttam azóta hogy itt emberlődöm
Senkit; keſervemben egyedül gyötrődöm

Bellarmirte

Mond meg hát miként élſz hi tart elejjel?

Szarándok Aſzſzony.

Egy régi Bolgálom moſt is olly hüſéggel
Van; egy héten kétſzer hoz olly nagy bőſéggel
El-költenem azt ſem vagyok éléſséggel.
El veſztettem vólna eddig életemet,
Ha a' nem tapláltná naponként tetſemet
Nem-is kivánom azt hogy töltſem kedvemet
Hanem hogy ſiratſam bár történetemet.
Sirok is mindennap, ſőt minden órában
Szemem homályoſul könyhullatáſában
El-alélt már ſzivem bús óhajtáſában
Nem éled, mindég nyög ſzörnyü bánatjában.

Nagy

Nagy fájdalom szálla azonban szivére
Mellyneéma lántz gyanánt vetteték nyelvére
De Dellarmirtének jövén elméjére
Hogy meg vigasztalná: illy igékre téve.

Dellarmirte.

Nem lehet, a' ki lát, könyörülőséged
Hogy tőled meg vonnya, 's nyujtsa segitségét
Csak nézni szemellyed' szerentsétlenségét
A' melly el rablotta életed kedvességét.
Egyedül az imsol ezt tudakozni
Ha más halmisága kivánta okozni
Kétsch vagyunk nem tsak rajtad sánakozni
Sőt azt gyülöléssel veled meg osztozni.
Ha pedig valamelly vak történet lészen
Úgy is kedvezésünk méltatlanná tészen
Mert é gonosz világ áll ma olyan részen
Hogy ad ártatlant is van rontani készen.
Mond meg hát ne vesd meg ebben kérésünket
Imé feláldozzuk minden készségünket
Készségünk ajánlja tselekedetünket
Mert keserüséged keserit bennünket.

Szarándok asszony.

Édes Asszonyaim jó kegyességtekbe
Bészüllettek vészem, 's mind kedvezésteket
De ha tellyesitem á'ti kérésteket

Szivemen

Szivemen azzal is ujjitok sebeket.
Tulajdon személlyem el temetésére
Húztam fel magamat é' hegy tetejére
Siralmos esetem el-fedezésére
Hogy a' világ is ne vehesse nyelvére.
Vélem, bizonysága ha nem lesz esetemek
Talán könnyebbsége lészen életemnek
De azzal nagyobb tért adtam szivemnek
'S Nagyobb keserüket elmélkedésemnek.
Mert magam magamnak mindég jelen vagyok
Attól gondolatban semmit el nem hagyok
Izzadok, hevülök, néha majd meg fagyok
Szorongattatásim szivemen olly nagyok.
Magamhoz magam is hegyetlenné lettem
Úgy tettsik vidultam ha lefeküdhettem
Önkéntt olly bánatnak magam' erőltettem
Melly miatt életemet tsak nem el vesztettem.
É' néma Erdő is mintha bizonysága
Volna esetemnek, 's szivem gonosszsága
Okozta volna ezt mind szomorusága
Van, és é' vád helyen nem reménylt fogsága.

Adelaide

Lelki esmérettel hozzád olly kegyetlen
A' melly veled bánt illyten kiméletlen
Jóságától vagyon hogy ő engedetlen
Vádoló munkája azért fedhetetlen.

De

Szaran

De mivel látod jó hajlandóságunkat
És segedelmedre vágyakodásunkat
A mire eddig is ajánlók magunkat
Illik tellyesíti mi kivánságunkat.

Szarándok Atyjának.

Már nem tartóztatom nyelvemnek szóllását
Bár előre érzem sebem' ujjulását
Im' elő hozzám életem folyását
S mind azt mi okozta é' helyre jutását.
Bár ártatlanságot nem érdemelhetek
Noha én az iránt méltán felelhetek
Egyenes vétkemmel érdemet nyerhetek
Bizom is, ártatlan léjjek, előttetek
Atyám Királyának forgott Udvarában
Nagy tisztséggel szerént élt méltóságában
Egy nagy Tartománynak kormányozásában
Forgolmaskodott Mars hivataljában
Tettzett az Udvarnál maga viselése
Tettzett a' mezőben hadak vezérlése
S Maga nagy próbákon szerentsétessége
Azért is mindentől volt szeretetése.
Örisokat bizott esmét hűségéhez
Hűségéből véghez vitt nagy érdemihez
Érdemei után Király kegyelméhez
Király kegyelméből fellyebb lépéséhez.
De mutatá magát a' korsza vajával;
Egy nagyobb tisztségnek másnak adásával

Mellyet

Mellyet úgy hitetett volt Atyám magával
Hogy ő tehetségih annak palástyával.
Nem türhetvén tovább é' méltatlanságot
Változtatni kivánt kérvályt, s urságot
Párt ütőkhöz állott kiket elébb vágott
Fegyvernel akarván terni igazságot.
De azzal azt nyerte, mindenét veszteste
Minden fóságára kezét Fiscus tette
Hűségtelenségét minden meg jegyzette
Mit maga is végre meg bánt, s fegyverlette.
Én Ifjuságomnak első virágában
Voltam é' meg történt idő szakaszában
Nem tudtam a' jót, s rosszat el választásában
Különbséget tenni, voltam olly formában.
Hogy é' lett az édes Atyám immár meg hólt
Meg hült tetemeit tartotta jeléül hólt
Nem is volt több, éppen egy testvér bátyám volt
Az is az Atyámat halgatta mikor szólt.
E' nagy Mester alatt tanult vitézkedni
A' Hadi dolgokról méltyen elmélkedni;
Emelt példájával kezdett vetélkedni
S Állásánál erősbön gyöködelmeskedni.

HARMADIK RÉSZ.

Hát Te hová lettél e' nagy szélvészében
Az Atyád házának, s' bal szerentsédében
Melly kéz apolgatott, és kivett ölében
Leven Ifjuságod gyengélkedésében?

Szarán

Szárándok Aszszony.

Olly rendü Kűzesfék hol nevelteténeh
Szinte azon helyre ijak nem bé vetteneh
Reám is olly kegyes szemet vetteneh
Atyám pártolása bár vétett ellenek.
Zélie Hertzegné nálla lakásomat
Hogy olvan hi nyerte, viselte gondvmat.
Fő tanitók által hajlandóságomat
Gyakulta, s nevelte okosságomat.
Nem volt több gyermeke egy Hertzeg Fijánál
A'kitza Hertzegné ott nevelt magánál
Férje izzadozott Király Táboránál
És igy a' Hertzegné maga volt házánál.
Maga volt kórnámya Hertzegi házának
Maga volt Mestere nagy indulatjának
Atyámat tartotta szives barátjának
Vdlamint magának szintén úgy Urának.
Szerett ő bámi az illy Kétségekkel
Kik nem kérkedhettek még az Ifjendőkkel
Nevelni kiváuta jeles erkölcsökkel
Fösvény sem volt, jól tett a' szükölködőkkel.
Mint maga Leányát ugy tartott engemet
Mindég maga mellett hagyta szemellyemet
Némelly Kifrázással bíbelődéseimet

Gyakran

Gyakran mosolygván nevelte kedvemet.
Hivták Camillenek az Ifju Hertzeget
Kérséggel hallottam felyül nagy sereget
Nem néz hetem a' Hem kérségén eleget
En szivem is éhett étne sok meleget.
Mert gyenge szemellyem ő is úgy kedvelte
Idő előtt magát émélkem szerelte
Gyöngyörüd tetését semmiben nem lelte
Rajtam kivül, sokszor kedvesen felelte.
Mihelyt vélle dolgát Mestere végzette
Szorgalmatossággal jötét hozzám tette
Kedvére volt ha ijak szemellyem nézhette
Minden reménységét bennem helyheztette.
Mondván: hogy idömnek ötegbedéjével
Adós lészek néki szivem tzeréjével
Tartozni fogg ő is talajdon szivével
És igy ő engimmel, én bivh övével.
Ekképp' jó hidején szeretetésemet
Tudván, és érezvén meg illetésemet
Illy bajos hálóba levereté sémet
Nem véltem, reménylem gyöngyörüségemet.
Mivel a' Hertzeggel együtt neveltetem
S Általa (: mint mondám :) sokszor kelségetem
Delső húzódásból én is szerezgetem
A' miért aggódom éppen nem vélhetem.

Egy

Egy Fejedelemnek volt még egy Leánya
Kinek sok Jóssága nőtt arany bánya
Mind Atthya, s mind Anyja Camillének hánya
De annak szerelmét értem ő el hánya.

Ifjak egyetlen egy volt Atthya udvarában
Egyetlen örökös minden Jószágában
Nem is volt ő szebb egyetlen ő állapotjában
Kedvesség uralkodott szép arczának ajjában

És így a' Herczeggel a' mint gazdagsága
A' szerént egyezvén ülni méltósága
Mind pedig illendő lévén ifjúsága
Akarák hogy leme örök társasága.

Sokszor ment a' Herczeg ezért udvarolni
De mindég Anyjának kellett unszolni
S Jaj azért, hogy módjok ne légyen vadolni
Mivel kedve nem volt ő néki hódolni.

Valeriá volt ez ő nevezetében
Nem volt semmi hiba tehető szépségében
De Camille még is nem találta szivében
Noha az ifjak nem hólt érte szerelmében.

Azért is gyakran jött a' Herczeg Anyjához
Hogy szerelmes leme annak látásához
Kiért ég, és a' hit vehesse magához
Vélle együtt menvén Thymen óltárához

Gyakran mulattunk vélle játékunkat
Játékkal találván szebb mulatságunkat

De

De hogy a' Herczeggel volt mosolygásunkat
Gyakran szemlélhette, el adtuk magunkat.

Kedves volt ő vélle eddig társaságom
De hogy a' Herczeggel látta barátságom
Mord szemekkel nézte minden múlatságom
El unt, nem szenvedte semmi nyájasságom.

Sújtó dárdasággal szerette szém büntetni
Meg utállásomal azt öregbíteni
Rám rehezteléssel kinyát enyhíteni
Mord tekintetese mint ki jelenteni.

Mivel szép volt ő is féltem kedvetem
Tőlle a' Herczeget, meg is kedveltem
A' míg Tükörömmel jobb sámot vetettem,
És a' Herczegtől is tiszteltebb díjjaztattam.

Éppen olly korában voltam életemnek
Mikor inkább tehetik a' szép lép a' szemnek
Kedves voltam mint kedves Herczegemnek
Nem is volt más tárgya fel vont idegemnek

Ki világosodott ekkor a' szerelem
Melly Valeriánál volt belső érzelem
Nállam is az után epesztő gyötrelem
Lett; melly miatt most is magam így tehelem.

Bellarmine
Deséld kérlek, tovább osztán mi követett!
Talám szerencsésebb nálladnál ama lett?

Zaránd

Szárándoki Aszszony.

Csak az, hogy a' Herzeg tovább is szeret
Valahollott járt költ engem' emlegetett.
Szabad volt ő' hölle eddig társalkodni
Több Leány Társaim között nyájaskodni
Nem-is tudott vólla senki gondolkodni
Míg nem Valéria kezdett gyanakodni.
Átallanul éltem kedves szerelmében
Mert nem is volt mostok tiszta erkölcsében
Ah! melly szám talan por ütések ölében
Mondván: ha lehetne rejtsene kebelében.
De hogy a' szerelem tovább gyarapodott
És Valéria is sokat sohajtozott
A' Vén Herzegné is inkább gondolkodott
Dámván Valeriát, hogy meg szomorodott.
Egymástól bemünket alkét el hitottak
Szúrós tövisekkel útunkra irtottak
De azzal még inkább magokat untottak
A' hová képz elmék oda nem jutottak.
Mivel szeretetét gyujtván e' hálalom
A' Herzeget fogta olly bú's aggodalom
A' mellyből nem lehetett soha tagadalom
Véltek gyenge testét majd pedig sir halom.
Mert ezzek any vénel bujoghán kivéhez

Kit

Kit mélyónak ítélt kedves szemellyéhez
Dánatos élete nyult egészségéhez
És közelítette nagy betegségéhez.
A' mint a' Herzegné búsult meg ijjedett
Hogy orvoslhatná sokat mesterkedett
Valéria is ott sürgött tevékenkedett
De fogattatásán ttak meg keseredett.
Mert nem ő okozta a' kint melly sértette
A' Herzegnek szivét, s meg betegitette
Azért is ott létét nem jó nevén vette
A' beteg, sőt bánta hogy ott szemlélhette.
Továbbb haladván Herzeg' nyavalyája
A' Herzegnének is tön nagy búsulása
Ez könyveinek alá tsordulása
Egész nap' sem szünt meg keserves sirása
Nem bizhatván tovább fel gyógyulásához
Sőt vélvén hogy közel vólna halálához
Az Anyja is másfelé fog orvoslásához
És így szólt, bé hivatván engemet magához
Menjel a' fiamhoz, mert betegágyában
Sinlödik igazán nagy fortósságában
Ez aszszonynak lészel ő szabadságában
A' mikor látod bé mégy szobájában
Már akkor az Aszszony viselte gondomat.

Kivel

Kivel meg engedte öda járásomat
Én is hogy kaphatám vált szabadságomat
Azomal végzetem látogatásomat.
Kedvesb volt e' néki minden orvoslásnál
A' Földből bár minden gyökeret felásnál
Nem volna hasznosabb e' látogatásnál
Nem is találhattak é' keresett másnál.
Meg-fordult a' Herzeg osztán nem sokára
Kedves Orvos járván orvoslására
Vissza tét elébbi friss állapotjára
De én meg-fizetek érte utóljára
Mert lételen levén oda botsátani
A' Herzegné; azért bosszút is állani
Magában fel vette, én ellenembe fállani
Igen hitsiny voltam, s inkább meg bánnam
A' mit fel tett rajtam azt vind el törleni
Egy adra a' Levet a' mint készítette
Másoknak tetszésem sok szókkal büntette
Ártatlan szemellyem úgy keserítette.

NEGYEDIK RÉSZ.

Adelaide.

Nem-unjuk hallgatni jeles beszédedet
Sajnáljuk szívesen illy bajos ügyedet
De védd elő kérünk! tovább Herzegedet

Ha

Ha meg gyógyitottad kedves betegedet.

Szaváudok Aszszony.

Meg-térvén a' Herzeg friss égésségére
Király Udvarában jeles szépségére
Bámulva szemlélek éles termetére
Minden szem örömest nézett személyére.
Ő is az Udvarban magát úgy viselte
Kivánt kedvességét minden nél fel lelte
Distérrel minden elsőhig emelte
Királlya is arany kulcsal meg tiszteltte.
Nem szenvedte tovább nászoltól függeset
Egyedül Annyának fogadta inteset
De tellyesitette minden rendeleset
Egyedül irántam hagyván fenn tetszeset.
Noha egyebekben engedelmesseget,
De abban mutatott hozzá keménységet
Nem talált semmiben olly nagy kedvességet
A' mellynek értem nem szakadott végét
Egykor a' Herzegné addig bőltselkedett
Kesegtető szókkal hozzá erszkedett
Mit akarna velem? tőlle lenvészkedett,
A' mellyre Fiától illy feleletet vett!

Camille

Mindent, édes Anyám! mert ez Angyali kép

Ki esmy

Ki-esmét virtussa magad lávedmelly szép.
Minden jól születtett minden tagjaiban ép
Ne tsudáld hát szivem ha ő szivében lép.

Zelia.

Kessértek megvallom, e' feleletedben
'S Méltán tsudálkozom illy fel tételedben
Nem lészen e' mottsok nagy Nemzettségedben
Minden pedig tenéked hiredben neveden.
Ti mulattságotoknak mitsé különbsége
Melly szerentsétlen, nem ládé Nemzettsége,
Mint vesse Attyának az előtt tiszteége
Minden jószágának Fejsenlön a' vége.

Camille.

A' Vak szerentse volt érdeme Sátára
Hogy Kotzkája fordult akképpen vakjára
Attyám talám te is vágyol munkájára
Ki tsak mulo jót téssz szivemnek tárgyára.

Zelie.

Édes Fijam! a' mi szived illetheste
Az Valeriában elmed fel lelheste
Lám a' természet is élesen jelesíte
Nemzete, értsche tehetőssé tehete.

Camille.

Édes Attyám! nem az én szivem tehetése,
A' hová szemednek vagyon semlélése,
Más szemed nézése, más szivem érzése,
Te láttz; de én érzek, az Isteh végzése.
Egymáshoz vezérel minden különbséget
Az igaz szeretet tart olyan kötséget
Dáz akárki vessen ezer meszséget
Még sem tántoritja a' próbált hüséget.

Szaranvolt Attyony.

Zélie Hertzegné midőn ezt vette,
Hogy a' Hertzeg hérem ajánlását tette
Egy külön Szobába fejem' rehelyhette
És az ő állókkal azt környül vétette.
Meg mondván a' Hertzeg, minden serenységgel
Szaladott hogy láttson Szobámban olly véggel,
De szegény Hérmegem nem jár nyereséggel
Dáz fenyegetőtt egész reménységgel.
Mivel az ő állo bé nem botsátotta,
Parantsolat nélkül nem lehet, mondotta.
Szándékát azomal ő is fordította
És illy kemény szókkal Attyát bosszantotta:

Camille.

Nem kötsönön Attyám! néked életemet,
Illy boldogtalanná ha tészed fejemet
Más boldogságától ne vedd függésemet

Tsak

Tsak azétól, kinek el adtam szivemet.
Nem hathat hatalmad a' hajlandóságra
Dátor egész jussod van az Anyaságra,
Nem zárathatkavod a' szivet fogságra,
Passus nélkül meggyen alá'r mellyOsságra.

Zelie.

Lám nem vonom tőlled jó indulatomat,
Mindenben mutatom Anyai vóltomat
De te nem akarod venni tanátsomat
Holott tartozásod meg fogadni szómat.

Camille.

A' szabados szivnek más a' tartozása
Csak azt tselekedji mit tart fogadása
Holott szerelmének hajnya nyilása
Van, tsak oda siet, oda van vágyása.

Zélie.

Fel háborodáson bár érzékeny légyen
Hozzád szeretetem hogy ujjitást tégyen
Imé én tanátsom most is hozzád mégyen
Mellyet követned jó, meg vetned lesz sz légyen.
El jött az ideje a' Táborozásnak
Melly Commandót kapsál, nem adhad azt másnak
Ha eddig az Arsnak; polgály már a' Marsnak
Nem jött még ideje Vénusal jádzásnak.
Már is a' királynak kemed bizodalma

Nagy

Nagy, noha még messze a' ditsőség halma,
Oda kapaszkodjál, ott az arany alma
Osztán forog jobban vár szerentséd' malma.
Reménylem is arra fog indulatodat,
És a' ditsőségre vágyakozásodat,
Tudom, s hiszem arra alkalmas vóltodat
Tedd félre hát Fijam más gondolatodat.
Ne láss hat hólnapig a' kit szeret szived
Meg sűnik, nem rágja kebeledet nyűved
Inkább lé sitheted a' hamra kéz ived,
Kit Egek rendeltek úgy is a' leszsz hived.
Nem-is lehet tőllem ezzel meg tagadnod,
Most előre jühség olly jeleket adnod,
Király kegyelmében leheffen maradnod
A' jó hir, s név után sokat kell fáradnod.

Camille.

Nem-szegem meg Anyám! parantsolatodat
Noha nehéz szemmel szemlélem bóltodat
Melyben rekesztve tartod olly foglyodat
Érte fel tserélnem minden jószágodat.
Azt mindazon által alá'rni hiheti,
Hogy hatalma alá az idő nem veti
Igaz szerelmemet, Anyám sem vélheti
Bölcseletével, hogy el- temetheti.

Ö Jö Bill.

ÖTÖDIK RÉSZ.

Bellarmire.

Méltán érdemlette hiv Szeretetedet
Hogy még Anyjával is békételenkedett
Értted sok zokt, pirulást szenvedett;
De folytasd tovább is rólla be Szédet.

Szarándok Aszszony.

Pompás kiállítással Anyja kiséreté,
És Herczegi módon fel is ölöztetté.
Egy hajlandóságát mással kiséreté,
De hozzám szerelmét csak meg kettőztetté.
Szerzett fia mellé jeles Nemeseket
Régi, okos, tanult, bölts hadi Tiszteket
(Kik már sok szerentsén hordoztak fejeket;)
Hadi gyakorlásban mind nagy Mestereket.
Hogy ezeknek élvén már megért eszekkel
Jobban tudna bánni a' több vitézekkel
Kik már indulólag voltak seregekkel
Hogy szembe szállanak az ellenségekkel.
Nagyra vágyó szivét így fel inditotta,
Vénus helyett Pallást belé sugarlotta,
Noha ö mind hettőt szivből óhajtotta,
És Egy hajlandóságát mással ujjitotta.
Volt egy Nemes ifju szép kiszüleivel

Az Ifjak között kedvelt személyével
Ez a' Herczeg hirül jól viseletével
Bizodalmát nyerte, bir is nagy elmével.

Annyira szerette a' Herczeg és kedvelte,
Titka örzésére tsak ötet emelte,
Meg beszélte néki, magát mint szenvelte
Nékem, és velem együtt Annya mint nevelte.
E' sokat tanulván Herczeg panasz szából
És Panaszsza között tett sok sohajtásából,
A' Herczegnek vonsó jó indulatjából
Származtak illy fontos tanátsok Szájából:
Szánlak kegyes Herczeg belső szerelmedet,
Kelletnél fellyebb való gyötr elmédet
Illy bús állapotban, a' nőllyet szived én
Aggódván egyedül kedves szerelmedet.
De a' Herczegné is vigasztalhatatlan,
Lessz, látván hogy elmed illyen nyughatatlan
A' szerelem útán jár fáradhatatlan
Holott az, sokszor tsak, sokszor irgalmatlan.
Tsak akkor könnyiti a' nagy ember bajat
Ha a' ditsőségnek fizette adóját,
Csupa nyalánkság, sőt szérez nyavalyát
A' mig idegenné a' Nagy név nem sajátt.
Tsak ideig kell azt a' szívben fogadni
De a' ditsőségnek örök szállást adni

Mind illik, mind szükség; ezzel kell maradni,
Úgy fog szép hajnala nevednek virradni.
Régi nagy eleid' hőzesd érdemedel
Keress Dicsőséget Hertzegi véredel
A' midőn viszsza tér illy nyereségedel
Inkább nyájaskodhatsz oltán Kedvesedel.
De mielőtte útra indulának
Lábai Házanko gyakran faládának
Melly miatt úgy meg gyúlt a' baja gondjának
Csak nem predéjává lett nyavalyájának.
E' végre Timánder (: így hivák polgárjait :)
Ki elébb is ada' hűsége próbáját,
Most is úgy intézi szorgosabb munkáját,
Hogy vizsgáztalhassa, ki lép' nyilván hűségét.
Ha már nem láthatod Kedves Kegyesedet
Noha ő jól tudja a' te menségedet,
Írj; még is megadom a' te Leveledet
Azzal is könnyítsed fájdalmas szivedet.
Kedves volt előtte e' tanátsadása
Mondván: ha tilalmas személyes járása
Az is bóldogsága ha hozzám jutása,
Légyen Levelének lebelem szállása.
El-méne az után a' nagy Hertzegnéhez
Mondván: hatalmadat a' Kedveséhez
S Parantsolatodat temi a' szivéhez
Nem-lehet, másként kell nyulni éjtelhez.
Mert erőszak által nem igazgattatnak

Azok;

Azok; s betegeik meg nem-gyógyittatnak
Semmi hatalommal; úgy orvosoltatnak,
Csre vétel nélkül ha tsalattathatnak.
Inkább számi méltó az illyen beteget,
Mert eleven vére kenvedd nagy meleget,
A' pánsos múlatság erejét olly hidegét,
Mellyel orvosolni lehet a' Hertzeget.
Sok finnyás fogási a' forró Lélehnek
Vagynak, ellent állni nem lehet ezeknek
Itt van inkább helye a' hódvezéseknek
Engedjen szabados járást Leveleknek.
E' bőlts elmélkedést fontolván magában
Az öreg Hertzegné mód' meg adásában
A' Levélnek ellent nem álla bajában
Csak meg ne tsalasson ő hozzá bíztában.
Ez után Timánder a' Szobámba jöve
S Szivembe azonnal illyen nyilat löve
Hegyes tőrissekkel melly vélt össze növe
A' mellyel kesenem még nagyobbra növe.
Igen nagy Lármákkal hiresült szépséged
Kis-Asszonykám! ez é' első kedvességed
Hogy illy bájt szerezzen titkos szövetséged
Honnan származhatott é' nagy meresztséged.
Im a' Hertzeg küldé vedd el é' Levelet,
Melly nállad szállásul édemel lebelet
A' míg ő könnyéből nem lesz szá kilelet,

Azt

Azt mondá' szükség rá adtig is feleley.
Reszkettető szavát ekn tsak félelemmel
Hálgatám, pirultam rá tekintésemmel
Noha alig birtam hevitö tüzemmel,
Vgyan tsak szettem illy feleletemmel:
Illetlen én hozzám annak el-vevése
Ne-légyen terhedre vissza emelése
Sőt fájlalom annak hogy van tenyészése
Mit szépségnek mondasz, 's még sintsenyészése.
Tudom én hi vagyok magamat esmérem
Szerentsémet a' mint lehet tsak úgy mérem
Az Asszonyhoz buzog tiszteletel vérem,
Azért felejtsen-el-tsak ez egyre kérem.
Annyira szemem bár ir tettszettenek
's Tetszéseikkel szivén sebet éjtettenek,
Szivem ösztönébül akor nem lettenek,
Jobb hát gondolati hogy el felejtsenek.
Hát nem akarod é' mond ismét:) el venni?
's Meg olvasván titkos rejtekedbe tenni.
Engedelmem vagyon ide jöni, menni,
A' Nagy Herzegnétöl, 's Postátokká lenni.
Erre az örök lött egy az el vevésre
Kénszerit, ekt mondván: mélto tiszteléssre
A' Herzeg' Levele. E' kénszeritésre
El vettem; melly igy szólt fájdalom érzésre:
Nintsen édes Kis Asszonykám sohol olyan fájdalom
Mint az enyim érted, bágyjasztó agyodalom

Nintsen

Nintsen olyan hajlandóság mellyet belém öntöttél
Belém illy nagy indulatot tsak egyedül te töttél,
Nintsen olly okos hi tétel, a' melly hi magyarázza
Érted tébolygó elmémet melly nagy légyen hagymázza
Te érettem üldöztetel, szenvedtél rabságodat,
Én sem szenvedek egyebet, érezem fogságodat
Vedd jó neven hogy jelentem, hozzád szeretetemet
Mert ártatlanságból vésem arra méltóságomat.
Minthogy minden ellenkezik buzgó fel tételemnek
Úgy tetszik inkább egyezném el tökéletességemnek.
Mert hogy velem ellenkeznek még többre ingerelnek
Tőlled tiltatásommal tsak vágyodást nevelnek.
Ah! ugyan is Kis Asszonykám nem vagy é te érdemes?
Hozzád vágyodásomban hogy én vagyok olly szemes.
Fel-találom én te benned ártatlan mentségemet,
Hogy egyedül tsak tenéked szentelem életemet
A' hi úgy szeret a' mint én tovább hiván érezni
Gyönyörüség szerelmének méltó okát érezni.
Illy kedves gyönyörüségem hogy érezem szivemben
Meg hóssönöm ki Asszonyhám néked egész életemben.

A deleide.

Már vágyódunk tudni, te vis mit felelél
Mivel a' Levélben vigasztalást leltél,
's Hogy Postátok el ment, ostán mit mivelél
Véljük, sok izetlen falatokat nyeltél.

Szaty

Szárándok aszszony.

Nem felelsz é még is? Timánder kérdette
Tőlött a' Hertzegné azzat meg engedte
A' Levelére is azt meg-érdemlette,
Mondám: a' szemérem tilalmassá tette.
A' válasz adásra még is serkengetett
Mondván: a' Hertzegis általa kéretett
Ki tsak halgatásal meg-elegyittetett
Nem lessz. Erre töllem olly feleletet vett:
Meg illetődtem, meg mondhatód a' Hertzeg fájdalmától
Kedves Levelében szemlélt Háládatosságától
Mi állapotunknak nézvén illy környül állásait
'Jobb leme le tenni róllam kegyes gondolatait.
En ugyan öt el-felejtem, ha azt végbe viheted,
Hogy rólla gondolatomat más útra vezérelhetem.

El méne Timánder e' válasz adással
Csupán a' Hertzeggel közölvén, nem náffal
De én epesztettem magam' tsak síráfsal
Áztattam nyoszolyám fok könyhullatáfsal.
Gyakorta vizgálván Levelét szememmel
Olvasgattam itthon olyan figyelemmel
Még sebessült szivem el-tölt szerelemmel
'S Szerelemmel járó kinos gyötrelemmel.

HATODIK RÉSZ.

Azonban meg fúván a' Márs trombitáját
Ő is oldalára övezé kardjáját
Elébb hozzám küldvén Timánder fogját
Illyetén Levéllel minapi Postáját:
En már édes Kis Aszszonyfám el mégyek a Táborra
Hogy dicsőséget keresek jutottam is olly hóra
A' Dicsőség pompájának fűtsége elegyet venni
Hogy lehessen szép személyed jutalomul el venni
Úgy is képzödöm előre oda tsak azért mégyek
Hogy te tőlledjövendőben érdemes 'Földet végyek
El merülök még fel ülök jó paripám' hátára
Fájdalmimban, siralmimban szivem aggodalmára
Távol létedre, 's szivemre ugyan is tsak tartoztak
E' fájdalmak, aggodalmak, kik szivemre bú hoztak
Emlékezz rám, kis Aszszonyfám! mert nálad nélkül vagyok
Hogy könyörülj, 's búban ne ülj óhajtozásim nagyok
Bal sorsomat, halálomat fel áldoznám fejemet
Ha nem vélném, hogy még élnem tevéled életemet.
De azért is, hogy jó bért is még előre igéreh,
Kegyesemnek, szerelmemnek számot adni még tőled

A' Hertzeget nállam akkép' le festette
Timánder, valamint annya kéfzitette
Tábori ruhája mint díszesítette

Mégy

Még is szebb volt maga mint sem ölögetés.

Az a' nem tudom mi úgy szivemre hatott,
Ekkor Lélek bennem alig maradhatott,
Belső buzdulással úgy hábozgattatott,
Egy szem pillantásig elmém nem nyughatott.
Meg esmérsem néki sokkal tartozásom
Most féltem, és tőlle vettem bátorságom
Most újra remitém, s tettem ajánlásom
Illy indulat immár volt sok tsatázásom.
Nagy zavart tsináltak mind ezek szivemben
Egy mástól válaszva küzdöttek lelkemben
Most é', most ama' ment a' másikkal szemben
Hogy pálmát kaphana a' győzedelemben
Ez indulatoktól úgy fel melegedtem,
Most szeretetével magam' kergettem,
Most a' különbséget köztünk vetegettem,
Most magam érdemét hánytam és vetettem.
Magamat ő tőlle nem messze találtam
Mind kettőnk érdemét mindőn megvizsgáltam
Még is hogy meg váljak tőlle sokszor akartam
Melly sokban volt nékem midőn fel számláltam
De ha szeretetét, s érzett fájdalmait
Gondolóra vettem sok sohajtásait,
Mennyit fáradozott neveltetésemért
Meg tántorítottak lábaimnak inai.

El

El-menés Timander azonnal elölem
El ment a' Herzeg is hogy hallott felölem,
Ki nem szakadt a' bú, és bánat belölem
Noha már az őrzők távoztak mellőlem.
A' tsatában a' Herzeg vitéz példáját
Ki nyilatkoztatta jeles vitézségét
Mind ahoz ragaszkodott nagy értelmességét
A' vitézségnek után nyomos szerénységét.
A' mit hibázhatott még tapasztalása
Aztat helyre hozta szorgos olvasása
Hadi dolgokban volt minden vigyázása
Az oly végezése leg főbb vágyódása.
Kevés időre hogy táborra célhezett
Vár ellenségéhez közelebb sélhezett
A' melly egy nap jánuban össze gyülekezett
Ott megvonván magát mind fel fegyverkezett.
De jóllehet hogy ott is hamar meg üttenek
Ütközö rendekben seregi kedvenek
És a' mieinkre nagy bátran ütnenek
De azok is tőllök meg nem rettentenek.
Sőt olly bátorsággal vélek szembe állnak
Magok piatzokon hol az előtt hálnak
Ugyan azon helyben erős harczot állnak
Miglen a' bal szárnyán tévők meg hátrálnak

Meg

Meg látván a' Hertzeg hátra nyomúlását
Azonnal népének hét részre oszlását
Tette, az egy részneh helyben maradását
Parantsolta, másnak oda fordulását
Mit látván a' vert nép ismét ujj szivet vett
A' feiket a' Hertzeg hellő rendben fedett
És az ellenségen olly erőszakot tett
Hogy végre is rajtok győzedelmeskedett.
Az én Atyám vala azoknak vezére
E' szerént hitlenség hibát utól ére
De néki is jok helyett hi tsordulván vére
Csak nem a' halál lett meg fizetett bére.
Kit látván a' Hertzeg hogy fentebb sebben
Szomoru látásán ujjedve meg rebben,
Még is reménőt kap bé nyulván a' sebben
S' Bé-löni hogy vére ne folyon bővebben.
Az után tétetvén vezeték lovára
Kisére a' sereg régi piatzára
Holott rá találván Atyám' sátorára
Abba téssi, s vigyáz az orvosláfára.
Leg jobb Orvosokat küldözött hozzája
A' midőn magának volt egyéb munkája
Akkor is Atyámál tovább volt gondgyája
Nem volt hivségének ebben rövid gyorbája.
Atyám fájdalmait az után érzette

Midőn

Midőn az Orvosok forgódtak mellette
Mind addiglan magát fel nem ésmélhette
Akkor is hi tett jól vélle, azt kérdette.
Értvén hogy a' Hertzeg volt olly bátorsággal
A' bátorság mellett hozzá barátsággal
Hogy tartozon illy nagy háládatossággal
Ő is így hiált fel tellyes buzgósággal.
Nem sokáig Atyámnak még sebessedése
És a' Hertzeg által élete menetése
Orvosláfára nagy figyelmessége
Értésemre esett, s' hűségessedése.
Mivelhogy Atyámhoz buzgó szeretettel
Viseltetem s hozzá illő tiszteletel
Semérmet nem férsek olyan ítélettel
Volnam a' Hertzeghez lévén köszönettel.
Azért is senkitől tanátsot nem kértem
Bizván hogy a' virtust azzal meg nem
sértem
Titkosabb kobámba azonnal bé tértem
S' illy köszönetemet a' Hertzeghez mértem:
Édes Atyám életének meg-védelmezéséért,
S' sebeinek késsedel bé kötözéséért,
Háládatos köszönetem' Kedves Hertzeg! hogy tészem
Meg-ítéltetésemet bizon tőled nem-vészem.

Ah

Ah! lehet é a' tisztelet, és a' hálá'datosság
Hogy erőltessék szivemet, s a' belső hajlandóság
Ki tsak érzékenységednek, és kedvednek hódoljon
Kivánt, egyébet nem tudván mind meg-tsak gondoljon.
A' jó hir s név már ez után tsak róllad beszéllenek
Ki nyilatkozott virtusid annyira emelnének
Tisztelettel viseltetem nem tsak dicsőségedhez
A' mellett tartozásomat érzém szeretetedhez.

Az alatt az Atyám hogy meg könnyebbedett,
A' Táborozásból házá verekedett
Egy mezei házban meg is telepedett
A' hol nyavalyája ismét nehezedett.
Tsak hamar magamat hozzája vittettem
Minden figyelmemet tsak arra vetettem
Hogy még gyógyíthatnám sokat keserget tem
Meg gyógyulásához reménységet vettem.
Még az Edes Atyám sinlödött ágyában
A' Herzeg is hogy meg tére hazájában
Dicsőséggel telyes Király udvarában
Dicséretét minden forgatta szájában.
Beteges Atyámat gyakran látogatta
Olly hajlandóságát én hozzá mutatta.
El menetelekor mint tapasztalhatta
Az idő semmiben meg nem változtatta.

C

Sebre való ruhát akkor szinte nyirtam
Hálá'datosságom mint feljebb meg irtam
Hogy bé jelentettem; de előtte sirtam
Indulataimmal mivelhogy nem birtam
Hálá'datosságom tsak nem meg vetette
Olly sértetődését ez által érzette.
A' mint azt azonnal ki is jelentette
Így szólván: szivemet ujjra meg illette!)
Tsak te szivednek vagyok én, s lészek mind végig tőled
Veled úgy vágyok osztozni, hogy abban légyek feles
A' jó választás olly sokás, minden gyönyörűséget
Megérdemli, ámbár néha keserűséget
Hová légyek, és mit tégyek ha hajlandóságimmal
Nem egyezel s nem kedvezel, lészek bús tsalásimmal.
Ha szivedben, s kebeledben hálá'datosságodnak
Egyéb nintsen, tsak bilintsen léjzek indulatidnak.

Magamnak egyebet meg nem engedhetek
Mert határomon túl én is nem léphetek
Ezt felelem arra; de mit reménylhetek
Egyébként kedvedre mindent el tőreted.

HETEDIK RÉSZ.

A' Dékesség körül az után dolgoztak
Vizsgálóra vévén, kik mi bajt okoztak,

A

Az Atyám után is törvénnyel nyomozták
Kit régi hűségi ismét vissza hoztak.
Jól viselvén magát a' hadakozásban
Camillét is hivták a' tanátskozásban
Atyám párt fogóját az el-pártolásban
Nem is lehetett olly biz odalma másban
A' kivánt Békesség midőn meg köttetett
A' Felső Tanátsban Atyám idézetett
Hol Camille Herczeg érte olly sokat tett,
Nem várt kegyességgel dolga intézetett.
Mert emlékezete el-pártolásának
Tűstbe menjen avagy mássa jóságának
Vagy éppen az, de mind vissza adatának
Olly an itéletet Atyámnak hozának
És így vissza szálván Ősi Jószágában
S Vissza helyheztetvén volt méltóságában
Meg jött egésége illy állapotjában
Távan ismét házát ki nyilt virágjában
Hogy a' békességet jó móddal kötötték
Minden Várakban az örömet lötték
Futó Levelekkel a' mellett hirdették
De az Udvarnál is pompáját meg tették.
Ez után az Atyám kivül tsak egy hetet

Tölvén

Tölvén, hogy hibája nyert el enyészetet,
A' Városban szerzett jeles épületet,
S Magához illendő pompás kéjületet.
Én gyermeki időm, mivel el-múlattam
Az Atyám házában ez után tartattam
Egy Téri Aszszonynak gondjára bizattam
A' kit mikor szóllott örömmel halgattam.
Eléonóra volt ennek neve ez
A' Világnak nálla nagy volt esmérve
Férjét, s szerentséjét mivel el-veszteve
Atyámnak kérese mellém úgy nyerhete.
Még tsak egy lépést is e' nélkül nem tettem,
Mint Atyám meg hagyta engedelmeskedtem
Őtet, mint Anyámat tsak nem úgy szerettem,
Mert jó indúlatját magamhoz érzettem.
Királynénak Atyám hogy udvarol tartott
Velem; olly különös kegyelmet mutatott
Kedvességemről, bánván ed ig nem láthatott.
Dár a' Királyné is leg szebb zöldségében
Volt Ifjúságának szépsége nézében
Nem hátrált semmit is győzedelmében
Mások felett engem vett volt kegyelmében.

Igen

Igen gyönyörködtt a' mulattságokban
Maga idejének nyájaskodásokban
Töltöttük az egész Telet vigságokban
Éjjelhez illendő sok tántzolásokban
Nem volt olly mulattság, hogy jelen nem lettem
Az Udvarnál; ha nem mentem idétlettem
Olyan szerentsém volt minden mindenek tetszettem
Camillé Herzeg is ott forgott mellettem.
Az Udvar' Urait mind felyül haladta
Szépsége, s tántz ával mind ki is mutatta
Mezgyebb pillánkal szivemet maratta
Tetsző módos tántzát hogy szemem láthatta.
Egy tetszett a' Hadban melly dits öfséget nyert
Kemélyére ekkor ujjabb, s nagyobb fényt vet,
Kedvességében szivem annyit bé mert
Indulatain köt nem oszthatta a' pár.
Együtt tántzolásban gyakran fajditottam
Én hozzá, s ö hozzám mint illünk hallottam
Máskülönbül, a' mellyen inkább sohajtottam
Tellyes bizodulással hazá vágyakoztam.
Egyeztünk annyira egymáshoz illettünk
A' természettől is arra fülelte ttünk
Hogy egymásé lemünk erre kétség tettünk
Mindentől, mind kétten azon örvendettünk.

Az Udv

Az Udvarnál lévö nagy kedvességemet
Valéria látván bánta kegyelmemet,
Király Aszszonynénál, még is tiszteletemet
Legjobban fájlalta, s néki tetszésemet.
Reám figyelmezvén egy el gondolkozott
Sóhajtoz, ábrázatja egésszen változott.
Tulajdon szivemet, rajta szánakozott
A' Szerelem néki hogy illy bajt okozott.
El terjedt személyén titkos bágyadása
Szemét könyvezette szivének ragálya
Nem volt szépségének tovább kaladása
Egy el bágyasztotta belsö mozdulása.
Dátor a' természet fülte legyen képnek
De akkor láttatott fiak halovány képnek
Kiben a' szerelmek annyira be lépnek
Minden szépségeket abban öszve tépnek.
Vigasztalva magát egy kis Asszonyával
A' ki Atyafiad volt Valeriával
Egykor mit beszéllett az Atyafiával
Magunk is hallottuk Eleonorával
Az Udvari kertbe szinte bé sétáltunk
Hol mind kettöjökre nem vélve találtunk
Ellenben véltek egy titkos helyt meg álnunk
Egy nagy fürü bokor tzárván tölök váltunk.

Nem

Nem tudták ők hogy mi haljuk kedvelhet
Mivel ki kerestük a' tiltos helyeket
Nem is vélhették hogy állnánk lesőket
A' holott álmunk ban hallottuk ezeket:
Morid a Valeria: mit akarsz még velem?
Akarod é' légyen minden úgy illy mód telem?
Egyedül érette hínok a' szerelem
Bár kedvességemet ő nálla nem lelem.
Erre Athalia viszontag feleli
Még az édelenség ő szivét riseli
De midőn az idő ezét meg éleli
Meg tér, 's bús szivedet akkor örőm veli.
Morid ama: Mit beszélsz? Te értelenségnek
Nevezed a' mit én győzhetetlenség nek
Szemlélek, nem látod é minden dísőségnek
Feláldozatását e' szerelmes végnek.
Lám semmit nem gondol szép dísőségével
Sem azzal egyező jó szerencséjével
Nem gondol Annyával 's annak intésével
Dísi szivének olly nagy tőhállhetségével.
Én néki mentséget sokszor költsönöztem
Kedves személyéért mindent tsak mellőztem
Leg szebb kőntösömben kedvéért ölőztem
Mit nyertem? ezt, orczám könyvekkel öntöztem.

Mit

Mit iránta m beme hibának szemlélek
Megengedném most is, de mi haszna, féleh
Hogy ő velle soha szivet nem tsereléh,
Melly miatt sír bennem mig élek a' Lélek.
Ah! szerencsétlenség! melly igen tsekélységg,
Magunk nagyzásából az ezett kevélység
Miért hogy el nem nyél inkább a' nagy mellység
Mert ninsen nappalom egész étkem éjjség.
Nagy tsekélység olyért szenvedni 's érezni,
A' ki tőlünk máshoz el hiván evezni
Nem szükség illy tabbal tovább ellenkezni
Mivel tsendes partho nem lehet érkezni.
Nagyra kéjjazáson szégyenitetését
Már nem szenvedhetem illy meg sértődését
Nem birom szivemnek meg illetődését
Hát máskép' keresem meg tsendesedését.
Ki vonom magamat Király udvarából
Talám ki verődöm a' tenger habjából
Szabaditom szivem bajos ostromából
Mellyet a' szemnek vett tanács adásából.
Morid ismét Dárája: de a' betsületnek
Nagy kárával esik; nem téged illetnek
Más levén a' vétkes ha ugy meg büntetnek
Sajat indúlatd; jobban ki nevetnek.
Erre Valéria nem sokat szólhatott
Mivel keserűvé szive el fogyatott
Szivéből sok ezer tsepp vér ki fakasztatott,

Zokogás

Zobogása által mint tudtunk adatott
Meg hamyából volt már a' nap esvéjére
Pleadesek által Csillagok rendére
Hogy é' beszédetnek érhettünk végére
És Eleonora haza térnünk leére.
Utunkban mínémü nagy szánakozással
Viseltetem hozzá, hogy olly aggodással
Magát epesztette nagy tsüdálkozással
Hallgatta a' Társam, 's lön illy szép szóllással:
Mihéns könyörülhetsz olly keserűségén,
Mihéns szánakozhatsz szerentsétlenségén
Ki tsak te személyed' tet jobb kedvességén
Dúsul; 's Herzegednek veled szövetségén.
Mondék: Herzegemben én nem kételkedem,
Ő miatta, 's vélle nem is vetélkedem
Melly szerént rajta sem győzedelmeskedem
Tsak tsudéjem szavra elmélkedem:
Emberi szív vagyon néhem is mellyemben
Hogy gyülöljem mindsen a' fel tételemben
A' mellett nem hivtam én soha szivemben
A' Herzeget önként repült lebelemben.
Azzal haza érvén az Atyám házában
Egy arany kötsös tőr tsak reám vártában
Lévén a' Királyné parantsolatjában
Láttuk hogy feszálgat a' nagy palotában.
Haza érkezésem mihelyt meg értette

Mi par-

Mi parantsolatja volt meg jelentette
Mondván: Stromane Zálogba vetette
A' szivét, meg nem esketve de a' pap
Hivat a' Királyné örömre napjára
A' Herzeg Asszonynak nagy lakodalmára
's ha elég köreim ennek pompájára
Nintsenek maga tűld, tsak légyen tudtára.
Királyném Kegyelmét elébb idvezlettem
Jó követje által, melyet én emlettem
Parantsolatjára oktán jelentettem
Zöld bársony arannyal légyen öltözetem.
Melyhez a' rubintos készület illenék
Ha olly nagy kegyelmet tőlle én emlenék
Néhem udvarolni tsak abban tekjenék
Toletaj szobámba az után bé nemék.
Ottan készülgettem tzifrálkodásomra
Királyén is hajlott vágyakozásomra
Mit kérem el küldte én kívánságomra
De az is idővel fordult bánatomra.

NYOLTZADIK RÉSZ.

El-jövén Junepe e' pompás vigságnak,
Külömb külömb tárgya volt a' mulatságnak
Udvarló Serege a' Fő Urasságnak
Igen nagy volt mint tizfra Aszszonyságnak.
Illy pompás mulatság eddig nem láttatott
Az Udvarnál a' mint sokaktól mondatott
Mivel Orimante vészségül tartatott.

A' Király

A' Király Asszonyhoz azért pompázatos
A' pompát kezdettek el az alakosok
A' szemek kedvére jádzó játékosok
Kikinek játékjaik voltak olly módosok
Tsudálva nevettek a kármelly okosok.
Ezeket el hagyván mennek vatsoráho
Holott Orimante Király Asztaláho
Olly kedveséggel ült mint Istenségáho
Ellett, és a' mellett Herzegh voltáho.
Nem volt ö mindemél szebb ábrázatjában
De ki viselete jeles szép módjáta
Nézett, s hozzá állott drága ruhájára,
Meltónak ítélte szerelem Földjára.
A' Vatsora után vígan tántzolának
A' midőn nagy Zörgést tsattogást hallának
Mi felöl, jól nem is tudakozhatának,
Hát már Praxadinak ajtót is nyitának
Fejedelem volt ez tiszes vitézséggel
Szintén a' Táborról jött nagy ditsőséggel
Szülte a' termésset ritka bétséggel
Dist az ábrázatja vonsó kedvességgel.
Nem láttam az előtt öt, s ö sem engemet
De hogy tekintgette gyakran szemellyemet
S Tőlle fajdítottam díjsértésemet
Még most is szégyenlem titkos érzésemet
Minden tsendességét elmémben fel kavart,
Hol kevültem, s fáztam öntött olly nagy zavart,

Szívemben

Szívemben, és tsak nem elmémből ki jattsart
Ez uj jövések úgy el nyomták az avart.
Volt már az előtt is gyakran kohódása
A' Ditsőség felett sok víspálkodása
A' Herzeggel, azért lett is el válása
S Más kaldi Sereggel hádban fogalálása.
Tantzba Orimantét elöször vezette
De máskor mindját érdemesnek tette
Az én személlyemet, s szivem úgy sebhette
Fel háborodását alig szemlelhette
Tántz közben szemei reám forgottanak
Szüntelen szívekez úgy tsalogattanak
De a' Herzegé is nem szunnyadoztanak
A' Fejedelemre, reám vigyáztanak.
Ez más felé néztem, és tekintésemet
Ö tőlle megvontam, ne bántsa én szivemet!
Épen azt nem mondtam: mivel Herzegemet
Illeti, nem öt, régi kedvesemet.
Mivel tántzát velem sokat gyakorlotta
Sok már a' jövendőt képzelve mondotta,
Kedves Herzegemet azzal bosszantotta
Dosszantotta is, sőt fel háborította.
Meg gondolhajátok, egyet nem értettem
A' Fejedelemmel, sőt a' mit érzettem
Aztat is fájlalva bántam, szégyenlettem
S A' tántz végzésével ház amho siettem.
Honá is a' Herzeg kezemen vezetett

De

De mivel az á' szív meg volt már sértetett
A' melly tsak egyedül nékem szenvedett.
Illy szúrós szavakkal szívemberzsebbetett:

Camille.

Kedves édes kis Asszonykám! a' te kedvességeid
E' világ előtt nyomoztk, látvám szivességeid,
A' Fejedelem is azok' társaságából légyen
A' kiben kedves szemellyed győzedelmeket vegyen

Szarándok asszony.

Ö tetszetes viselése volt nehez tételemre
Mellyet tánzával mutatott, mokolhatom menségemre.

Camille.

Ah! de miért kis Asszonykám ez a' magad ójása
Hogy a' te szemednek nem volt szemellyére forgása
Azzal is azt jelentetted szemben tekintésedet
Hogy felejtetted, bár kerültedre á szemlélésedet.
Illyenkor a' kis szívével valamit nem érezted
Csupán az átatlanságho elmédjével evezted.
Némelly alkalmatossággal a' kis szívre igyekszik
Azt jelenni, atatlanul nem mindenkor tsélekszik.

Szarándok asszony.

Fejedelem' látásában hogy ma szerentsétlenkedem
Panaszodat nem akartam, de meg sem értettem.

Camille.

Bár nem láttad, ö sem látott többször, de ma láttatott
Ma pedig öltözeted is több szépséget mutatott.
Ártatlanságod bár tudjem, s költsönözzem menségem
De ugyan tsak érzem már is én szerentsétlenségem.

KLEN-

KLEENCZEDIK RÉSZ.

Ez időtől fogva sértő vigyázással
Volt utámam, s buzgott sok sóhajtozással
A' Fejedelem is szorgos nyomozással
Volt tsak nem mindenütt kétes réjtt állással.
Előtte olly helyre soha nem mehettem
Hogy a' Fejedelmet ott nem szemlélhettem
Már e' kettő között úgy szerentsélhettem
Szivemnek nyúgalmát éppen nem érzettem
Ez Távan a' Hertzeg, úgy meg szomorodott,
Bár hozzá hívőnek vélt, meg is gyanakodott
A' Fejedelemre most meg boszszankodott,
Most régi szerelmén nyögve gondolkodott.
Én úgy gondolkodtam, hogy tsak boszszantani
Értem a' Hertzeget meg szomorítani
Sértő Lárinjával fel háborítani
Akarja; nem pedig szivem' hóditani.
Hogy ámbár szivének haszna nem lehetek
Kévély szándékához de közelíthetek
Illy jeles Hertzeget érte ha meg vetek
Mivel tudtam, hogy én arra nem mehetek,
E' vélekedés is kedvetlenségemet
Nevelte, s szúrdálta fájdalmas szivemet
A' Fejedelemtől ~~vala~~ vonván szemellyemet
Hertzegemhez vettem illyen beszédemet:

Szarándok Asszony.

Nem hihetem semmi részben meg szomorodásodat
Hogy nékem tulajdonithasd, s fel háborodásodat

Ha

Ha nékem tulajdonitod nem vagy én hozzám igaz
Holott én szívem te hozzád mindegyvolt igaz nem gaz.

Camille.

Úgy látszik nem értesszs egyet te a' Fejedelemmel
S ötet kerülve hozzám vagy értékeny figyelemmel.
Vétkes vagy mind azonáltal, noha tudásod hiúl
Nékem kedvezvén takarod a' mi már szívedben ül.

Szarándok aszszony.

Miszoda hát az én vétkem kérlek egyed tudtomra
Illy vagdalólag ne bessélly keserves bánatomra.

Camille.

Csak a' hogy a' Fejedelmet kis Aszszonyra készted
Noha indúlatid hozzám mutatod hogy vezeted
Én vagyok az, ki néked azt tudásodra adhatom
Bár magam nevettségessétszem hogy így hazudtam.
Igasságtalanságodat igérhetem menteni
Fegyvert dobok a' kezedbe szivem jobbra késtemi
Jól látom előre érzem szerencsétlenségemet
De mélyétami nem tudom é' kéntelenségemet.

Deszéjét körösték fürü könyhullások
Mintha lettek volna ellyő szabadások
Drága vizzel töltek azon szép források
Melyeknek az előtt vig volt mosolygások.
El méne ő azzal, és én csak magamra
Hagyatván azonnal le dőltem ágyamra
Nem nyughatván, most egy, most más oldalamra.

Csak

Csak forgottam, ejett olly nagy fájdalmamra.
Mintsem ki mondhatnám fel háborodásom
Nagyobb volt s ágyamban kinos hánytodásom
Nem tsendesithettem meg meg bozdulásom
Hogy Eleonórán léve bánnulásom.
Mert hogy Szobámba jött igen szégyenlettem
Vélvén, bizonyságá leszs mit tselekedtem
De tölle ágyamról fel emelkedtem
És illy édes szókkal meg tsendesitettem:
Ne tiltsd én töllem háborodásodat
Ne nézz engemet illy kemény vigyázodat
Sem bozdulásodat szoross vizsgálódat
Sőt inkább ismérj és nézz mint jó barátodat
Bizhatol az illyhez meg nyugott elmével
Vigasztalásodra tellyes készségével
Ki magát ajánlja, és vezéreléseivel
Belső szerelmednek lehessz könnyebbével
Hajlandóságodat ne véld hogy vétkednél
Tartsam tsak azért, hogy látom sebességnek
Láttatnak a' szivek, bár érzékenységnek
Nem tarthatnák azért mindjárt vétkességnek.
Bizodalmamat ha példámmal nyithetem
Im előtted festem mint folyt el életem
Ah! de bús szivemet már is úgy sebzettem
Élhezetemet is tsak alig vehettem
Itt meg hallód Lódél, ki erősítését

Mintha

Mintha bánta vólna á' sohra igérését
De látván általam korosz sürgetését
Így kezdé folytatni kedves beszéllejét

TIZEDIK RÉSZ.

Igen jól esmérem én á' szerelmet
É' kis Istenének tartozó kenetet
Sokszor képzelem, éltem olly életet,
Melly bús nyoszolyámba gyakorta fektetett.
Éppen egy időben vesztettem szépemet
És Jeszvér Dátyámat nagy reménységemet
Kikben helyheztettem; kedvességemet
Nevelték 's terhelték ezek bús szívemet.
Dátyámnak élsőben el-ültetett feje
A' pártolás miatt fordult ki veleje
Szépemnek a' harczban szakadt el ereje
Az után; illy idő a' Bellona teje.
Meg atalfonód ván ekkép' méltóságom
Egy szempillantásban mult el- gazdagságom
'S Gazdagságból folyó minden mulatságom
El-gondolhadd melly nagy volt szomorúságom
Sok a' volt reménnyem, talám a' szerelem
Szerencsétlenségim felejtetvén velem
El hágy, és a' miatt szívem nem terhelem
É' bal szerencsémnek fullyát hogy emelem.

De mind

De mind hasztalan, egybe esküdtenek
Ellenem mind ezek együtt törtenek
Engedtem kis Aszszonykám! a' mit ígértenek
Ebben ajándékim többé ne menjenek.
É' nagyan mind eddig elmémben tartottam
Beszédét mellyekkel el-rabolt tottam
Magamat 's titkomnal szivébe jutottam:
De eddig is néhet tám unalmasnak tam.
Annyival is inkább hogy nem esmértek,
Ha elö beszéllem mi hasznát vesztek
Életem folyását tőllem meg érezték,
Halgatásaval tsak az időt töltették.

Bellarmirte.

Ne szakaszd meg kérünk, erészd tudásunkra
É' bölts Aszszony életét, térj kivánságunkra
Véljük, meg tudása lészsz jobbulásunkra,
'S jobbulásunk után vigasztalásunkra.

Szarándok Aszszony.

Nints hi ne vágyódnék meg tudni sorsát
Az érdemes személy élete folyását
Mert ha tsak miben is hasonlithatását
Látja, veszi abból vár vigasztalását.
Vgyanis, bár jeles tulajdonságokkal
Meg áldzanak 's jó hajlandóságokkal
De hóz elvisznek némelly hibákokkal
Hozzánk, 's vigasztalunk magunkhoz azokkal.

Ezokért tartottam ér is sükségesnek
Kit esmérem magam felett érdemesnek
Hibáskái kiönül lehetni semesnek
abban is keresvén izét az édesnek.
A' mellett, hasznos volt olyal barátkozni
Parantsolatjának alá bottátkozni,
A kinek kellemet, 's vélle tanátskozni
Midön a' szerelem érzékeny kinozni.
Mert ekkor a' titok nyomja terhesebben
A' szivet, és ennek tüze sebessebben
Eg, de ha titkunkat ki nyitjuk bővebben
Esik, el-titkolva pedig terhesebben.
Eppen ki akartam azt a' mit érzettem
Neki jelenteni, de bé hoggá lettem
Hogy kí odalmamat ö tölle nyerhettem,
azért is hogy tovább beszélljen fürgettem.
De tellyesitette higgyan tsak kérésem
Mellyel tárgyomhoz lett kí elébb esésem
Kinnyitette szivemen elébbi érzésem
De kedvére levén nagy figyelmezésem.
Mellyet is előttem ekképpen folytatni
Kezdett, ha nem lehet tőlled titkolhatni
Tovább 's barátságom ebben megvonhatni,
Im' megmondom, noha megfogom bánhatni.
Mert tellyességében beszélljen életemet
Fel bontom már jól bé varrodzott sebemet
Indúlatimban elevenségemet

Erzsén

Erzsem előse is fajnos szélmenes
Bár gyönyörüségim még el enyészteneh
De hajlandóságim még-gyökerezteneh
Mellyemben, szabados folyást engedteneh
Magoknak, úgy hogy még most is élevenek.
Elindet például tassus emlegeti
Hogy ö rékuskora van igy elkezdeti
Sohnak igen kissiny részét reménylheti
De semmit is nem kér, akárki lehessi.
Nékem kevéshez is minthen reménységem
De nem is kivánok bár tellye szükségem
Még inkább nem kerek régi dísszegem
El hunyván semmik nintsen gyönyörüségem.
Azért is magamban azt meg határoztam
A' hormét szivemre fajdalmokat hoztam
Oda meg nem tsék: még is barátkoztam
Magammal, bár elébb magal múlatoztam.
Mert hajlandóságom bár eleven légyen,
Most is kil szemérem határán nem mégyen
Nem tsak azért, abban hogy kedvezni szeressen
Hanem hogy a' virtus elégtét végyen
Már régólta vágyok illy hajlandósággal
Fel bontottam szigyem minden múlatsággal
Nem édesgettetem nálo nyalántsággal
Melyekkel az előtt élnem barátsággal.

Egyhez

Egyszer álmi egy barát Aszszonyához
Kedvem ereszkedvén látogatásához
Nem vévén, jutottam szerelmes tárgyához
Szerencsém lévén ott egy kedves Próbához.
Ne kérd hi légyen az, mert meg nem nevezem
Érte epedjem még most is könyvezem
Róllá, míg élek is el nem feledhezem
Bár a' szerelemmel már most ellenkezem.
Mikelyt szemlélhettem, minden figyelmemet
Magára fordítván el-lopta szívemet
Jeles szépségével meg tsalta szememet,
Élőelmejével zavarta eszemet.
Nappal képzelve is vélle barátkoztam
Estve ha feküdtem vólla gondolkoztam
Éjjel aluttomban vólla álmodoztam
Reggel jelentemben vélle múlatoztam.
Nem volt olyan óram, sőt szempillantásom
Miből nem nyerhettem személyes látásom
Hogy gondolatommal vélle múlatásom
Ne lett vólna, olly volt hozzá vágyodásom.
Vgyan az időben volt olyan barátom
Ki vélte hogy nem más, ő légyen sajátom
Kebelembe nem mást, tsak őtet bocsátom
Próbomat nem tudván, hogy jobb szivel látom.
De é'tem, amá'sem vehetvén magának
Férjemet rendelvén életem Társának
Nem-etem utámam sóhajtozásának

Nem

Nem vehetett határt amá' s bánatjának
Fájdalmát egyedül azzal enyhítette,
Szivemet hezemmel Férjem nem vehette,
Hozzám tiszteletre de azt el-vétette
Illy véletlenséget ki nem jelentette.
Egyedül tsak aztat adta értésemre,
Hogy ha botsátkoznám mással szerelemre
Ugy hogy rajta kívül más vészen kedvemre
Juttatom halálos nagy veszedelemre.
De nem tapasztalott soha szeretem
Előtte el-nyílt saját tekintetem
Mellyel édesden Párom szemlélgettem
Ezért is ő tőlle gyakorta fedettem.
Szivemben még inkább azzal sebesített,
Hogy olly figyelemmel dolgát és enyhített
Mert tsak a' volt szélyá magához lsített
Lemélt; és Párjától el idegenített.
Szemléltem is benne olly hajlandóságot
A melly kép elvetett némelly bűnösságot
De jelentésére nem vett bátorságot
Avagy hogy tőllem várt mellyebb barátságot.
A'mellyet magámban mindön még fontolvám
Érte meg utálni, s meg vetni kész voltam
Hogy ha ki jelenti menten el gondolvám
De tsak úgy fontam meg lenem nints tiltolvám

Mert

Mert fel tételemen tsendes halgatásal
Boskedt állitott, 's magát meg tartó tatással
Bár erőssen forrot belső buzdulással
De mérséklette azt elmés vigyázással.
En pedig Próbámhoz vonsó szerelmemben
Majd mint egy el alélt, úgy égtem tüzemben
Mind édes lelkü szornt a' mellyemben.
Sohá nem is tudtam mit érzek szivemben.
Mert a' Sir elsőben ezer meglepéseget
Kéres, úgy vadászsza a' gyönyörüséget
Télven a' választó bölts értelmességet
Mind pedig rettegvén a' szemérmességet
Noha nevezi azt tsak Idő töltésnek
Holott már tárgya lett a' szövetkezésnek
Noha mélly elmélkedő vonzó tekintetének
Nevezi, 's úgy önvend ezilly állapotának
Különben mindadáig tsak nem ismérsen
A' mig egyszer erőt vesz rajta tehetetlen
A' Szerelem osztán dulja kinöllhetlen
A' Szivet, 's nem hagyja tsak könyen jéregyen.
Szerelmemmel is hogy tovább haladása
Lett, és lebelembe mélyebben tüzzása
Meg-gyöz ettetésem, szivem bódulása
Jelenette attól, hogy kész volt vágyása.
Ezek az időben volt e' küzködésem

Midőn Próbám

Midőn Férjem mellől történt el-eséssem
Testvérem életén szomorú nyögésem,
's Meg szakadhatatlan sürü könyvezésem.
Immár érzékenyebb szerentsétlenséget
Vagy olly bóldogtalan keserü insséget
Senki nem gondolhat, bár nagy kerelséget
El-jár, úgy el vesztvén minden reménységet.
E' jajos insségben hát mélyán sírhattam
Mind kedves testvérem, 's Férjem gyászolhattam,
Kikből valóságos áván hagyattattam
Óh! mellyek könyveim orrámon folytattam.
Azt vélem nem is lessz vége siráfomnak
Mint panaszoltam is Barát Apsp onyomnak
Gyakran, hi azon volt vigasztalásomnak,
Hogy módját ejthetné, 's végét bánatomnak
Addig járt ő hozzám vigasztalásával
Egyszer Próbámat is el hozta magával
Hogy vigasztalod nám látogatásával
De forrtam szivemnek illy bizodulásával.
Mert kedves szemeiből látvan, tsakfel gyultam
Vigasztalásomhoz tüstént magam nyultam
Ő hozzá bizontban tsak nem meg nyúltam
Még most is szégyenlem a' mint el bóultam.
Gsak el szeért is méltán meg vallhajuk

Apsp

Aſſzonyokul hogy mi nem ſolá jajgatjuk
A kármelly eſönk; ſ halottnak ſiratjuk
Csak addig, élőtul mig azt fel válthatjuk.
E'bal ſzerentſémben ſokat elmélkedtem
De nyugodalmamat midőn reménylettem
Szivem tſendeſſégét akkor is veſztettem
Ah! hi ſem mondhatom mitsént gyötrettettem.
A' midőn már véltem, hogy magamhó térjem
Akkor is tanáſſot Cupidótol kérjem,
Holott tudtam vélle tſak ſzivemet ſértem
Mégis valamene vezetett liſértem.
Meg kell azt vallanom hogy leg nagyobb vétſek
A'ſzép Aſſzonyoknak tſak ſzerelem léſzek
Bár elébb tagadjak, de ſzemem léſzek
Hajlandóſágokból én is nagy vétſet vétſek.
A' melly hajlandóſág kebelében felgſik
Hűzódása ſzerént mindenik ſzeleſſik
Annak, ſ a' bajától tudja nem menekſik
Még is tſak Venuſnak áldozni igyekſik.
De hogy kiſkódásom vérén vſgálóra
Nem jutnak ſzerelmem' képzelt valóra
A' gyönyörűſégre mint vátiosandóra
Ugy nézem, ſ ideje előtt munkandóra.
Vſgálván Profonnal ſ magam' ſerénſégét
Nem egyeztethetém kózám ſzeretét
Határra oſztottam elmém' kerülését

Vélvén

Vélvén ſzerelmemnek e'ſzerént ſünését.
Profonnak e' képét im elódbe feſem
A' hinek ſzerelmét olly ſokáig lefem
Nyughatatlankodva mind elnem mindegſem
Szerelmétől még is igen meſſze eſem.
De mit mondok? elég nem vágyok ki imi
Sót nehéz is vólna olly ſzívnével birni
Szivemet kellene előſſör meggnyirni
Melly moſt is tſak nem kiſ, ő utamat ſirni
Mert abban is tſak a' hűſég vezérelne,
Melly többet mondana, mint ő érdemelne
Tsuan is ki leme a' ki libát kelne
Abban, a' kit ſzer, ſ ellene ki kelne.
Meg ſzóllítám akkor mondván: mit tehetett
Olly nagy indulatod tóvire nem menetett
Sſ Stoizá vonſódáſod ki nem jelenetett
A' mellyre azonnal illy feleletet vett:

TIZENEGYEDIK RÉSZ.

Szerelmet folytani bár ſzívem érzékeny
A' dics öſſégről is de nem feledékeny
Jó tulajdonſággal, virtuſſal termékeny
Sſ Egyedül tſak azzal lehet kedvedékeny
Terhes a' ſzerelmet egéſzſzen mellőzni
Sſ tſak a' diſsőſséget a' ſzívhez közönni
Még a' nagy elme is meg ſokott ütközni
Ebben, mind kettővel nagy dolog kezdőzni.

Egyhor Szálni egy barát Aszszonyomhoz
Kedvem ereszkedvén látogatásomhoz
Nem vévén, jutottam szerelmes tárgyomhoz
Szerentsém lévén ott egy kedves Próbámhoz.
Ne kérd hi légyen az, mert meg nem nevezem
Érte esdekléssem még most is könyvezem
Rólla, mig élek is el nem feledkezem
Dárá' szerelemmel már most ellenkezem.
Mihelyt szemlélhettem, minden figyelmemet
Magára fordítván el-lopta szivemet
Jeles szépségével meg tsalta szememet,
Éles elmejével Zavarta eszemet.
Nappal képzelve is vélle barátkoztam
Ébve ha feküdtem vólla gondolkoztam
Éjjel aluttomban vólla álmodoztam
Reggel Serkentemben vélle múlatoztam.
Nem volt ollyan órám, sőt szempillantásom
Midőn nem nyerhettem személlyes látásom
Hogy gondolatommal vélle múlatásom
Ne lett vólna, olly volt hozzá vágyodásom.
Vgyan az időben volt ollyan barátom
Ki vélte hogy nem más, ő lészen sajátom
Kebelembe nem mást tsak őtet bátsátom
Próbámat nem tudván, hogy jobb szivel látom.
De é'tlem, amá'sem vehettem magának
Férjemet rendelvén életem Társának
Kenyzetem utámam Sánakodásának

Nem

Nem vethetett határt amá's bánatjának
Fájdalmát eggedül azzal enyhítette,
Szivemet hezemmel Férjem nem vehette,
Hozzám tiszteletre de azt el-vétette
Illy véletlenséjét ki nem jelenthette.
Eggedül tsak aztat adta értésemre,
Hogy ha botsátkozzám mással szerelemre
Ugy hogy rajta kivül más vétsek kedvemre
Juttatom halálos nagy vétkemre.
De nem lappanghatott soká szerelmem
Előtte el árult sajátt tekintetem
Mellyel édesden Bíztam szemlélgettem
Ezért is ő tőlle gyakorta fedettem.
Szivemben még inkább azzal sebesített,
Hogy olly figyelemmel dolgát és enyhített
Mert tsak á volt szélyá magához lsitett
Lelkét; és Bíztától el idegenített.
Szemléltem is benne olly hajlandóságot
A melly kép elteten némelly bíjasságot
De jelentéséré nem vett bátorságot
Avágy hogy tőllem várt mélyebb barátságot.
A'mellyet magámban midőn még fontolgam
Érte meg ütálmi, s meg vetni kész voltam
Hogy ha ki jelenti menten el gondoltam
De tsak úgy fontam meg lelkem mint tiltottam

Mert

Mert fel tsélemben tsendes halgatással
Bosszut állott, s magát meg tartóztatással
Bár erőssen forrt belső buzdulással
De mérséklette azt elmés vigyázással.
Én pedig Próformhoz vonszó szerelmemben
Majd mint egy el alélt, úgy égtem tüzemben
Mind édes keserü szomjt a' mellyemben.
Soha nem is tudtam mit érzek szivemben.
Mert a' Sir elsőben ezer mesterséget
Keres, úgy vadásztsa a' gyönyörüséget
Telvén a' választó bölts érzelmességet
Mind pedig rettegvén a' szemérmességet
Noha nevezi azt tsak üdö töltésnek
Holott már tárgya lett a' szerelemnek
Noha mélly elmeher vonszó tetszésnek
Nevezi, s úgy örvend ezilly állfestésnek
Különben mind addig tsak nem ejtözetlen
A' míg egyszer erőt venni tsekeretlen
A' Szerelem osztán dulja kimélletlen
A' szivet, s nem hagyja tsak kömyen jéretlen.
Szerelmemmel is hogy tovább haladása
Lett, és lebelembe mélyebben tsúszása
Meg-gyöz ettetésem, szivem bódulása
Jelentette attól, kihez volt vágyása.
Épen az idöben volt e' kijelödésem

Midön

Midön Férjem mellől történt el-eséssem
Testvérem éjetén szomorú nyögésem
S Meg szakadhatatlan sürü könyvezésem.
Immár érzékenyebb szerentsétlenséget
Vagy olly bóldogtalan keserü insget
Senki nem gondolhat, bár nagy kerestséget
El-jár, úgy el vesztvén minden reménységet.
E' jajos inségben hát mélyán sírhattam
Mind kedves testvérem, s Férjem gyászolhattam,
Kiktől valóságos árván kagyattattam
Óh! mellyek könyveim orrámon folytattattak.
Azt véltem nem is lessz vége siráfomnak
Mint panaszoltam is Bárát Aszszonymnak
Gyakran, ki azon volt vigasztalásomnak,
Hogy módját ejthetné, s végét bánatomnak
Addig járt ö hozzám vigasztalásával
Egyszer Próformat is el hozta magával
Hogy vigasztalód nám látogatásával
De forrtam szivemnek illy buzdulásával.
Mert kedves szemeit látvan, tsak fel gyultam
Vigasztalásomhoz tüstént magam nyultam
Ö hozzá bíztomban tsak nem meg ujultam
Még most is szégyenlem a' mint el bódultam.
Tsak ez el szedett is méltán meg vallhajuk

Aszszo

Aszszonyokul hogy mi nem sokára jajgatjuk
A' kármelly esetünk; 's halottnak sirátjuk
Csak addig, előttel míg akt fel váltathatjuk.
E' bal szerencsémben sokat elmélkedtem
De nyúgodalmamat midőn reménylettem
Szivem' tsendességét akkor is vesztettem
Ah! hiszem, mondhatom mitsoda gyötrettetésem.
A' midőn már vettem, hogy magamban tértem
Akkor is tanátsot Cupidótól kértem,
Holott tudtam vélle tsak szivemet sértem
Mégis valamenne vezetett kiséretem.
Meg kell azt vallanom hogy legnagyobb vétsek
A' szép Aszszonyoknak tsak szerelem lészek
Bár elébb tagadják, de szeretni kívánnak
Hajlandóságokból én is nagy vétsek vétsek.
A' melly hajlandóság kebelében lészik
Hűzódása szerént mindenik tselekszik
Annak 's a' bajától tudja nem menekszik
Még is tsak Vénusnak áldozni igyekszik.
De hogy kiki közülem vérén vizsgálódva
Nem jutvan szerelmen' képzelt valóra
A' gyönyörűségre mint vátio andódva
Úgy nézem, 's ideje előtt munkandóra.
Vizsgálván Profonnak 's magam' természetét
Nem egyeztethetvén kozam szerentsétét
Határra oszlottam elmém' kerülésétt

Vélvén

Vélvén szerelmemnek e' szerént sínését.
Profonnak d' képét im előbbe lesem
A' kinek szerelmét olly sokára lesem
Nyughatatlankodva mind elmém mindesem
Szerelméről még is igen mit se esem.
De mit mondok? elég nem vágyok ki imi
Sőt nehéz is volna olly elmével birni
Szivemet kellene előbb ezüstt nyirni
Melly most is tsak nem kíván utamra sírni
Mert abban is tsak a' hűség vezérelne,
Melly többet mondana, mint ő érdemelne
Tsuan is ki leme a' kit sibát lelne
Abban, a' kit szeret, 's elvine ki kelne.
Meg szóltván akkor mondván: mit tehetett
Illy nagy indulatod tőlem nem menekett
'S tőzzá vonzódásod ki nem jelenthetett
A' mellyre azonnal illy feleletet tett:

TIZENEGYEDIK RÉSZ.

Szerelmet folytani bár szíven érzékeny
A' dicsőségről-is de nem feledékeny
Jó tulajdonsággal, virtussal termékeny
'S Egyedül tsak azzal lehet kedvedékeny
Terhes a' szerelmet egészszen mellőzni
'S tsak a' dicsőséget a' szívhez kötözni
Még a' nagy elme is meg sokott ütközni
Ebben, mind kettőtől nagy dolog kerülni

Camille

Pardon chère Mlle Clémentine, si je viens vous déranger
Mais j'ai absolument besoin de vous parler
A Joséphine et seul à seul pendant quelques instants
Elle est bien gentille de me permettre cela

Clémentine

Je vous en prie Camille vous savez bien que
Nous n'avons aucun secret l'une pour l'autre

Camille

Ah! Je vois Mlle Clémentine que je viens trop tôt
Mais je ne pouvais pas vous déranger plus tard
Ainsi je vais pouvoir rester auprès de vous
Pendant que Joséphine et moi nous causerons
Vous ne vous ennuierez pas avec votre petit frère
Qui est toujours très gentil avec vous
Pendant que Joséphine et moi nous causerons
Vous ne vous ennuierez pas avec votre petit frère

Clémentine

Joséphine et Camille causent ensemble
Pendant que je m'ennuie auprès de mon petit frère
Ah! Que je le déteste

Camille

Joséphine chère Joséphine je t'aime
Je t'aime à la folie
Je t'aime à la folie
Je t'aime à la folie

Clémentine

Bah mon Dieu je ne vois pas ce que Camille
Peut trouver de si intéressant à dire à Joséphine
Pour qu'il ne puisse pas me le dire à moi aussi
Ah! Je le déteste

Ő ELŐTTE

Ő Dicső fogva jött vagyonával
Sok szeretőn s hűségen kívül fényes hírnévvel
S Jozefinen s Bogon nyomorúsággal
Sok által nem ismerésen kívül más általával

Clémentine

Mint sok hölgye sok más mellett
Hogy a' Fejedelem ne nem kedvelhessen
Mert a' lant Bogon nyomorúságon
Sőt nemcsak nyugalmas lépten nem engem

Ő Zavar a' Hölgyet vagy más kedvesét
Ez hozza kétségbe vagy más gyanúba
A' Fejedelmet vagy más hűségben
Mely régi szerelmén nyugvó gondolatot

Ő' vagy gondolatban, hogy ezt befejezném
E' Gyám a' Hölgyet vagy fenyítsem
Sőt Lármájával fel kábítsam
Akarja, nem pedig szem kímél

Hogy amíg szívét hagyom nem tudok
Kívülg fájdalmán ő Gyűlöletből
Ily sokat Hangot ezt ha vagy vagy
Mint alkotni, hogy ez annyi nem mondok

Ő' elégedés ő Kedvetlenségem
Remélve, s fájdalmán gyűlölségem
A' Fejedelmét vagy más Szerelmet
Hogy ezt ha nem ilyen Hűségem:

Camille

Nem Lehet Jamais pédzben mes Jouissances
Jongs nelem milyenmódon ipsel Lábadj

Ha nekem világomnak nem vagy kedvem szaz
Nyelvem pedem a hideg sirodig vele vagy nem ne.

Camilla

Ugy lészek nem csekély aggodalmaimnak
Sőt kedves kezeid vagy ellenvetésemnek
Vetkezvagy előbb elmaradni, mint a tiszteletet kinek
Nekem tekintetem oltalmára s'ami nagyságára kell.

Szerémondó ábrándos

Nagyon kis az az erény kitől vagyok rettenem
Ily, vagy alacsony az ügyetlen tekintetem bűn ezennem.

Camilla

Bár'hogy a' Szerelmes kis Szívemnek szavai
Nehéz mértékben tudom magamat hogy gyakran
Is vagyok az is nekik ezt kívánni akarom
Ezért nagyon sem akarok szívemben hogy ugy okoskodom
Szeretőmet alacsonyan gondolkozni miattam
Jegyzem azért a' Szerelmes szívemben jobban szeressen
Sőt kevesen elébe jövén szeretetemnek
De nekem nem nincsen a' kevélységemnek

Bezéljen kevesül szóval kegyetlenkedőt
Minthe kinek vérem ellen szándékozót
Drága vérrel nélkül nem bír semmisét
Nállunknál az élem vig tele nyelvességgel
El vénne ő azzal ez az ő fő nagyságát
Hagyjanak szemmel le látom agyamat
Nem nyughatnak, mert egy mert nekik kelnem

Fel

Fel fordulnak, ellen ellen nagy fejedelmem
Mintsem le nem hajtom fel kalapomat
Nagyobb vala Agamemnon kevélységében
Nem ellenségében nagy nagy hitvalásom
Hogy Clarissa bír kevélyen
Mert hogy Szeretőm jaj nem fogadhatom
Nélkül kevélység hogy ne visszalássam
De ezért agyamat fel emlékezem
Es ily Szerelmet nagy elvesztésem?

Ne nézzen ellen kalapomra
Ne nézz engemet ily kevély nagyságban
Sem kezét alatt az szemét vissza hagyat
Sőt inkább elmégy s nézz nem jó szemmel
Bizhasd az ily kis nagyságban elmúlt
Vigadalmaira akkor ügyében
Ki magát gyalja az vezetőjével
Belső szerelmének tekintetében
Hagyandjanak ne Tőle hogy viselnek
Szépen ezek az szép hogy lássa szépségek
Szeretnek a' szívét kis emlékezetnek
Nem vacsorának nem mindjárt vőlegénynek
Bizodalmamat ha akarnám nyilvánosan
Sem előtte szépen nincs jobb el elmém
Ki ha kis szívemnek már is nagy jobban
Ellenségemre is ezt alig vehetem?
Ha nincs kevély Ő kis szívében

Mintha

Mindőn hazám vallás s' fejlés ügyében
De Lónyai Elekes Károly főispánsága
Egy évtized folyamán tanúja lehetének

TIZEDIK ÉVE.

Egyen jól elmúlnom ez évtizedem
E' kis Kamarának mindig lenni
Sőlyer Uraimnak élnem alig élnem
Mellyik kis nyilatkozatra gyakran felelnem.
Egyszer egy Ördög inspirálom fényében
Ez Jelenet Panoramát vagy remekjében
Kitűnő helyekre emlék; Jókat fogamra
Venthet Forbelil csak ha fájdalmas
Panoramát elsőben el nevetni fogja
A' pandúr mint dörzsöli ki nekeje
Fényemnek a' kacagtan fakóra el vaja
Arcain, illy szín a' Bolond vaja.
Még alattomban vár ellegi mulságom
Egy Komplikációban mint el galádságom
S Gazságimból folyó minden mulatságom
El-gondolás nélkül nagy vala komolyságom
Sal a' jók remélyem valám a' fiatalon
Barátságtalanságom folytogatom velem
El hagy ez a' mit Isten nem adhatom
E' hat fészkemnek hűtlen hagy emlékem.

De mint

De mint kajánsan vigyáz ellenemek
Ellenem mint csel cupa Ördögnek
Egyedül Kis Alkotmányért a' mint sajnálnak
Ebben gyűlésem többé ne nézzenek.
Ez nagyon sincs elég elmémben tanúsom
Befészkén mélyebb el-rabló rosszam
Magamat a' változmat fürkésző jarmam
De elégig nélkül nem mulatságom.
Szegénysorsú tudatlan hogy nem elméjét
Ha elő hozattam mi hajlamos néptek
Ellenem folyásán ellenem megvetnek
Halgassanak ők a' kiket tolmácsok.

Bekarmine

Te fraladás meg tömött erszényű nábobnak
E' bálos Asszony élnek vagy vőj tanácsosnak
Vélnek, megvédje lépjen sorba lépjenek
E' tébolyának nincs ügyészi alapjának.

Szavadról Abbénez

Nincs ki ne vagyon néh meg ütni szokásod
Az erőmnek fenekig élnek fokozásod
Nincs ha által miben is kárt tehessenek
Szája vesse abból jaj ugatásokat
Vigyázz, hazafiak nálajdonságokkal
Megalázzanak s' jó hajlandóságokkal
De tárgyaimat igyenes hibájokkal
Hozzám s' egy ostoraljuk magamba agyokkal.

Szokás szerint az új pálinkával
Két óráig magam sőha elmúlatok
Akkoráig két tokaji pohárral
abban az tartson addig az Orvossal.
Ő mellém hagyni más által ne merjen
Szavamra vigyázni alá kötelezem.
A kapu előtt, s' mellé vasat tészen
Mintsa a' pincém ajtaját kinézem.
Nem akar a' nek nyomja a kötelessém
A' pénz, és szent nincs ő kezében
ez is le rabolna ő nyájával bőcsülés
Ital, el rabolna pénz és éjszakám.
Éppen ki akarom az ő mit érzem
Két pálmám, de ő hagyja tenni
Hogy kívánalmamat ő előtte nyilvánítsam
Azért is hogy tudja hű szolgám szívemben.
Ő ugy szeret engem ezért kínzom
Mellyel vagyonomban ne érdekét ejtsem
Szüntelen szívemen által ösztön
Ő szerint tenni nagy figyelmessém.
Mellyik az által ölegni szívemben
Kedvet ha nem lehet nálla találni
Tanúk ő benne agyon akar nyomkodni
Ín' nyugodtam, nehe nincs szegen hánkodni.
Mert ellenségeim ha szállnak ellenem
Két szálam mint pál le vannak fekenni
Ledőlt ember ellen elenségem

Ezen alom az éjjeli szolgámnak
Ő ugy gyanúsítgam nyá el nyughatnak
Ha kajtatásimra nyá gyakorlatnak
Mellyemben jószándékú szolgámnak
Magamnak, nyá hogy nincs nyá nyá is elmarad.
Mindét például Tőlem vallyon
Nyá ő nálli jobra van szüksége
Sőhasd nem kajtany nyílni vánnyalhon
De semmi is nem lé abból kárt
Mikor szívén is mindén vendégimen
De nem is szeret két tánc szólgámon
Még inkább nem tesz nyá Szolgámon
Ő hanyag semmik nincs gyanúsítgam.
Azért is ragaszkodom nincs nyá kárimban
A' kinnés szívemet fogja alkalmatosan
Oka még nem vol nyá is bárálgatnom
Magamnak két által nagyal mulatnom
Mert kajtatásimra két élete ligyen
Most is két szemem hasznán nem nyugszik
Nem akarom abban hogy szívemen szolgám
Szemem hagyá' vinni elnyert nyugta
Mert regulán nyugodt ülly kajtatásimmal
Két szemem szigyen mindén mulatságimmal
Nem Disgrácziám mikó nyalábságimmal
Mellyekkel is élek élem szomorúságimmal.

Vége

Egy ha szeles ege hamar elfogyna ha
Szelem enyhülne Gergemondra
Nem akar parasza Boralma ereszkedne
Borulna Ismet es ege hires Harkomba.
Ne Gödöllöm ege nem meg nem mozdul
E gye ebedlem meg nincs ez Gyözelem
Kella meg élni es el nem feledkezem
Dacz' Bordalmat nem is mely allandosan
Mikor kimelkedem minden szabadsagos
Magam örömet es Gede Istenemet
Estes lefogadni meg alaba Remenet
Ha elmulnak Zavaros ekeimet
Napal egeszbe ez mella kivalasom
Ezek ha gyülnek vala gondjaimat
Epül alomban vala almaimat
Reggel fohaszaban vala imadsagom
Ha vala ollyan Bora kit kompliralnom
Mert nem nyelhetem gondban lenyelni
Hogy gondolatomat ala mulatsam
Ne Lud vigan ally vala hozza vigyazzam
Ugyan ez ideben vala ollyan bajom
Hi vala hogy nem mas ö Egben fajdom
Kedvemnek nem maje ohajtasse szerzem
Szobamat nem mulnia hogy jöttömet lassa
Ha ö nem ama kin vilagom ragyoga
Fejemen Gyöngeben Gyöngi szivemnek
Örömem nincsen Szomoru szivemnek

Nem vidam kedvü vala? kinek szivel
Fejedelmi oppidal a Dal nyujtana,
Ebedem Gyenmel fejem nem vehem
Fejemen nyüglem de nem el nyomna
Hly vallasban is nem jelentene
Eggyüt ofah azert Sem nyugonc
Hogy ha kivalt mas mikal keresnek
Hogy hogy nyon Gond mafe nyisd Ebedem
Szemem kalabs nagy ugy Gyülemne?
De nem Lappangham Gyakorom
Ebede el nek Lyit vehemem
Mikal ollyan Szep Szemben Szemlelgetem
Fejet is ö nalla nyakam fordita.
Szivemben meg nyugodt a Dal fekszik
Hogy ollly kipirulnek Orczak is nyiknek
Mar ofah a vala velem magaba Lenni
Lennek, es Szomoru el is temetem.
Ozemlelem is hamar ollly kajlandsagos
A mily kipirulnek nemelly Gyakran
De jelenetse nem vala hamvagos
Hogy kogy ekem vala mikben kivanjam.
Szallya megandna mikor mely szomoran
Ene meg ebalom, e meg nem Lab szolam
Hogy ha ki jolena mennem el gondolam
De ofah ugy szemem meg Lenni nem hadam

Mert

Mert fel mélabus ofsúlyos kalapjával
Eggyhelyben, s magát még nem mutatja
Bár ezerfen fenyő hallá bú Dalával
De mégsellem ez elmés vigyázatjával
Ez pedig Pöfeteg vonta fenekembe
Mert mint egy dalálló, úgy ugrom vissza
Mert ami lépni fenyő a' mellyikben
Sokat nem is tudnám mire ezzel gyanúsan
Mert a' Bor elfolyt ez mulatsága
Kinek nagy mélységes a' gyönyörűsége
Jelben a' valaki bőtől eladdsége
Mert pedig vesszőm a' szomjúsága
Noha vessző ez ejtek ők eskünkel
Noha mint ember vagyok ugyancsak
Noha mély elmélet vagyok ugyancsak
Noveni, s nagy Bard is ők elkészítsek
Különben mind addig ejtek nem ejtenek
A' míg egyszer ezek vissza nem térnek
A' Borokat ekem dolga kimaradna
A' Pincze, s nem kapja ejtek tömpen fel.
Szerelmemnek is hogy tiszták halálára
Lett, és Calcolomba mélységében elmélyedjek
Meg-gyógyuljanak, fűben bíbelődjek
Jelenne ezek, kik vele vigadjak.
Ejtek a' Pincében vele hagyódjanak

Mindön

Mindön szépen mellek ereczet el-elfojtom
Tapasztom ebben fenyő nyögésem
S Meg fel kell kacagnom fűben bőgésem
fennáv édelgemből fel-vagyok ejtve
Vagy elly bőrgyulan kéjem nyögve
Ezek nem gondolhat, kit nagy kacsfogás
Ez-jár, így el nyúlván minden vonásom
Ejtjárt ingyen kéj mélyén fekszem
Mert tudva nyúlván, s fényem gyújtóknak
Sokat valóságot ennen tagnattam
Ők' mélyfek tengerim árámon folyamok
Az vélem nem is lehet vége fűszálnak
Mint pamaszban is Dávid Asszonynak
Gyakran, ki azon volt vagy mulatásának,
Hogy mindjár ejtsem, s végre kiáramnak
Addig jár ő kezem vigadni akarnak
Egyben Diófarat is el kezd magával
Meg vigadjanak nem tágongatással
Ez fennam fejemnek illy kínzásával.
Mert kedves kendtek ezen, akarok gyúlnak
Vigadozásotok közben magam engedem
Ekkor kiáramlom ejtek nem megijedem
Meg ugy is szeretem a' mint el bomlom.
Ezek ejtek ezzel is mélyen meg valljuk

Adjo

Ah'fonyolult hogy mi nem fele pap vagyok
Akarnék elmélkedni, s kalamist forgatok
Csak úgy elmélkedni még sincs fel valósága
E'let szemlélődésben folna elmélkedem
Ők vagyis Katonáim bizon csodálkoznak
Szívem ébredésére alig is várnak
Ah! Isten malasztom milyen gyökeresen
A' milyen más vagy hogy magamba térsen
Akkor is csodálkoznak rajtam bizon fognak
Mégis valamennyi szívesen keresnek
Mert ez Czége valósan hogy legnagyobb vétek
A' hogy Ahitofelnek ótal fordulni Istentől
Bár elébb vagyok is keresni Istent
Hajlandóságomból ez is nagy akko nékik
A' mellyhez hasonlóság lehetetlen fellyül
Hozzátok fordulni mindenik ezeliggel
Annak fa'hegyek csúcsa nem akadályok
Még csak tömlöcök is akadályok
(De hogy ezekben vadon ne ugráljon
Nem patrona bentem a' kapuk valóban
A' pörmünkben nem vándorolnak
Ugy nézem, s hogy elébb mondottam
Vigasztalás Prófétámat s magam' gyönyörűsége
Nem egyszerűnek hozzám fordulás
Hanem ahonnan elmúlni kezdenek

Télen

Télen pedig annak e' percben fűrnek
Prófétának e' Czége ez előtte télen
A' kinek szívében vagy télvíz télen
Nyughatatlan Ábrám mind elmén mindenben
Szívében vagy ez jön vagyis ébren.
De mi módnak' elég nem vagyok ti ez
Sőt nehéz is valna még Elmémet kérni
Szívemből kétkedni elűzött vagy ugyanis
Mellyből most is ezt ma ha hallgatnom szám.
Mert ébren is ezt a' hallgy részemben
Mellyből valóban mindenem, mire ő emlékezem
Ugyan is ti leszel a' te hűsége kétség
Abban a' te jóra s kétség ti kétség
Meg kétlenül akkor mindenem nincs nékem
Mellyre nagy imádságom előre nem mehetnem?
A' te szíved a' vonszolódás ki nem jelentenem?
A' mellyre akarnak ilyen feledésem nő?

TIZENHÁROMDIK PÉSZ.

Szívelmes Jobbyaim hát szívem örökben
A' dicsőségről is te nem feledkezem
Ki mulandóságról minthogy megmaradsz
Ki engedsz ezek ezt mind kétkedésem

Terhes a' szívemben egyszínűen nyugtom
Ki Isak a' Lélekzés a' szívben kétségem
Meg a' nagy elme is nagy Isten nélkülem
Ebben mint kimúlt nagy hűség kétségem

Ez

Ez le dicséjen fohász vezérje
Semmi ő nem lészen vigasztalás palástja
Sőtét fejemlésem ámulás bilincse
Mint fon kevélységnek alázatos ostorában
Hálát szerelem szív ő benne
Ő jégy dicséjek, ő emlés hármát von
Mennyből kapcsolatott szívre megy szerelem
Mint gyöngyházzal ő mélkül fényem
Szeme ez le ajkán virtus szív Dicsőség
Hogy által nez vigasz fényem emlékezés
Ez ő nem az virtus szerelem szívében
Szem szerelem virtus dicsőség szívében
Nem ez más az ajka hogy szépen gyönyörű
De szívben szerelem megy szívében
Szőke gyönyörűségem de ajkán vagy ülben
Valahova szerelem ereje által szívében
Nem fényem szépségnek megy szívében szívében
De vigasznak szívem szőke vigasztalás
Mellyekben ez szive vére ajándékozás
Ő szívet elmének jól hűsége ajándékozás
Melly nagy hatalmasság szívében szívében
Nincs szőke szíve szépségem szívében
Nem hűségben vére és szívségében
Ez nem hűségem vére ajándékozásában
Szép a' szívre hűség ő pedig szívében hűség
Ellyen valaki szívében szőke a' szívében

Nem

Nem nincsen ő szép mindenki szépsége
Nagy hogy az Isten, szeppé nincs a' Mária.
Ekkepp' mindenben mindekkor választások
Tündöklő szépségben homlok hasonlatok
De ő dicséjen a' mélyek szeretnek
Minden hasonlat mélyek hasonlatok
Mindenek szólnak nyughatatlanság
Mert ő szeppé ajándékozásom
Mert ő fölelemmel által nem ő hasonlat
Fel hűségesítsen nagy meg tanúsítása
Nem vele mindenkor által szólj szempillantásom
Hogy meg szabadítsa fenn hűségesítsen
Ne hűségem vére, ő vele fölé megy szépsége
Hogy a' örömmel által lenne meg nyugodtsága.
E' világ az ámulás hajlandóságainál
Nagyobbra bocsátom megyőzés arcánál
Nem lehet fölé a' jó szabadságainál
Magát szebbel lehetőn a' szép Apostolnál
A' szerető erőtlen szívemnél rendelem
Magamnak a' Krisztus ebek annak Krisztus
Bocsánatsága ében vivattal hű lészem
Ő szabadsággal Krisztus nevében.
Ki erőlem ámulás gyönyörűségében
Elmének a' időmen a' Lélek
Sze magamat szívem olly igazsága

Ho

Ez ha dicsőségen felűl vágyol
Sárban és vérben hogyan vergődni pályádon
Fáklyát fejedelmünk szavából lobogjon
Mint fen fergeteggel vala, mellyet ifjúságod
Lábát igyekezzen azzal is kívánn
Ki jegyző dicsőséget, s emelő hírnévb vesz
Minémüvé kajdacsnak vérez meg nyelvem
Mint gyűlöletemmel s' méltán fösvény
Ugyan is ha sötétn vérbe vész Dávida
Hogy által jut vérben kívánn emlékjére
Ki ő vesz vérbe fegyvere vigyázz
Tán jaspisban vérbe dicsőn ravasz
Nem is tűnt el vala, hogy kőfalon áruljon
De ámbár kemlőn még is képeslem
Kőlap gyűrűkben ha élnem vagy ülnem
Valahol vérben vagy által lépjünkben
Nem tilalom fiajnak meg nem tiltásáé
De vétségem fiamon fehérr vigyázásáé
Mellyekben is vesse vérbi nyomtatásáé
S' mikor elmúnnak jól hidra vitetésáé
Melly nagy hátrányára érjenek fiaimban
Mikor lelkes lépe minkenn élnünkben
Nem kívánhatom vérbe és kívülegemben
Ha vesz kedvem vérbe ofztán kívánnemben
Így a' hírnév hozzá, s' pedig vesz kárra
Ellyenkorlatok kis ember tett a' gátra

Nem

Nem találhat a' fiam mindenkor fejére
Nagy hegy az élete, nyugvó nemes a' Mars.
Ekkoppr mindenkor emelkedjen vállaival
Nemtsjed s' rohanhat homlok harczával
De a' dicsőségre a' mellyel ostromlok
Mindenkor kezet nélkül nyúlj kaczpontok
Mindenek felvégy nyughatatlanra
Mosd a' vagyodban erőlyebb gyomor
Mosd a' félelemmel által nem lő bonsor
Fel kábítódban ugy nyúgodnivéres
Nem vala mind az által elly fenyegetésem
Hogy nyug 2 abalzsa fenn hadnálam
Ne kívánnam vérbe a' vala fő vágyam
Hogy a' vérnyi által lenne nyugtom
E' vérnyi ellenben hajlandóságomnál
Nagyobbra hadtam nagyobbis erőmnél
Nem lehet fiadbe a' jó tulajdonságomnál
Meglát szabadlehetőn a' fiúi dicsőségemnél
A' szerető erőlködés tervezgetni rendeltem
Magamnak a' fiúimat által gondba
Bánásmódjában ellen vívnál ki törtem
De tulajdonsággal kívánom nevelnem
Ki erőlem vérnek gyönyörűségére
Elmémből, s' vérnem a' kiszolgálására
Sőt magamat semmi elly igénnelen

Hogy

Azt gondolhatja valaki hogy
A mint most irok szeretek irni
A gyönyörüségre tanultam gyermek
Iskolámimat meg sem bosszantam
Ellenkezőt a' mennyi meg tanultam
Igy tanultam hogy most mesélhessem
Szomszédim fejedelmem annyi tanultságom
Addig fejtegetem hogy hasznát vegyem
A' mint fel nyitom egyszer szám tudom
Annyiban tanult é' szemem mustgyanuval
Mondta valaki ha valaha vélemnek
Hogy meg akarja tan nyitni értelmemet
Fel ülly tanulmányi nyugvó feleimnek:
Ezt mondja a' világnak meg lehet ugyan
Az Mondásnak okát hiszem tudom
Nem tudta a' mesterét a' mellett ennyi
Vélte együtt lehet a' pennán innyi
Nem egy emberben nagyot ám ne mulat
Mert a' ki emberben nem nincs a' feltétel,
Ehhez kellett nekie ne magát fenntartá
A' szabadnak a' lélek a' benne rendelte
Egy jó Mesterre is meg ám nem elégszem
A' ha fülre nyom a' szabad véleményem
Ha magam magamban mindig maradnom

Mint

Mint fon a' világgal mint lehet fel lenni
Szabadsága nélkül a' Tudomány nem
Zabla ebédnem hiszem jegyzésem
Nem annyira hajolt hogy ele szabásom
E' mitő világnak mint Szélem javára;
Mondá ismét ezt: Nagy dolog ja
Lehet e' szerelmet vagy pénzt szeretni
El mondtak ezt ezer ember nagy nehezen
Vagy ha akarni nem elég szándék meglepi
Vissza mondám ezt: ha szeretni engedi
Nélem minden vonja nem le tagadni
E' hogy halhat fel le vesztedni
Vagyonom vonja, nem lesz meg igy szerelmed
De szemtelenség a ze ellen nem nyilatkozom
Vagy vagyódik meg nem szabadon
Nehéz más vagyon nem igyekezem
De selyemfüggöny alatt magam nyugtatom
Ekes kis Akhangban ezekkel világot
A' kis vagyok Szép selyemmel világot
Nehéz nehéz nyalánkság ezer de rabságot
Arra ki lánc nem is kárhozhat
De nem függ mi tőlünk nem kis engedmény
A' mindig fohgyni vagyódik szenvedni
A' kyl andi világot tőlünk fogadnom

Nem vagyok ebben én nem ollyan feltétlen
Mellyre pedántjaim tanítnak és kívánnak
Jámbor szívvel nemzni és szeretni
Tovább mindazáltal is nem függvén magamat
Még sincs okom arra hogy szemben jámbort
Nem kívánnak bennem, szemben pedánttal
Tehetek ollyat, ollyat szeretnék, feszélnek
Bár ezzel-amaz ürügy ez nem vitatnak
Tehetek még egyet is kétkedésben hátrahagyok
Nincs nem ellenkezem pusztán kedvemből
Hogy szabadkozzak, s hogy ostromoljanak
De mindez nem függ pusztán magamtól
Elmondok nem-olyan dolgokat mellyek
Hamisak is de hogy ne tudjanak
Ki is tudhatom mely dolgok nem-mondanom
Mert a szívemből nyílnak ki-nem-mondom
Meg nyugtató kijelentés el nem ejthetem
Így is ollyat tanítok ellét a példákban
Sőtenderség és a szégyenkezés
Szemben hogyan kellőleg cselekedj
Hogy lelkiismeretem, bírám a szívedben.
Igyekszem akárha mert bennem
Jobbat ébresztek magamban bírám
Így lelkiismeretem mellettem gyámolít
Ítéletem, s ellenem példámon nyílik

Ki le nagy fejtetem' ezért is fenyeget
Szemem nem kíméletem ezért kiszúrhatnak
Ellenem bűnöknek vagy feselemnek
Nem bűnnek vélnek hozzá hűségemnek
Nekem ellenkezni a' mit ellenzésem
E' kényszerít nagy még személyeskedem
Fajtalankodásnak vélik kényelmemet
Bár a' valóságos nagyon ellenkezem.
Nincs még bűnökkel nekik prancsolnak,
Mindőn indulatos nemellyek mód alatt
Felhő nincs nincs fény nagy fénye feltámad
Ollyan ördögöt magam bennem fedezek
Indulatimból nincs nagy sokat
Szorgál nem-csak ok gondolatokat
Nemellyek fajtalant fel használhatnak
Csak szóhasznát ollyan kényt kínálnak.
Ollyan kínzásra a' kit nagyobb pusztasággal
Ez fel nem ébreszthet semmi szégyenkezéssel
Nem ha még mindig nincs szemérmességgel
Ugyé ismét szokásos nincs szemérmességgel.
Már indulatomat nincs szabadítanom
Vágyaimból csúfság mi okból elszakítanom
Mellyek mint sokszor kényszerítenek ismét
Izzadnom kínokon, nincs mód szégyenem.
Ha nagy mértékben ha egész nálad kétségem.

A' Vénusnak leánc fiának fiának
A' Magyarok Istenének valo tiszteletére
Tulajdonkor leánc fiának fiának
Hunyadi Mátyásnak Corvinusnak
Hires Bibliotékájában
Az Ó és Uj Testamentumnak Deák nyelvre
A' mely Deákból ismét Magyarra
Fordittatott a' mint az a' mely most Kezünk
Ez a' Legrégibb valamint Legszebb Példánya
A' Magyar fel találmányt valósító nevezetes
Könyvek Gyüjteményében
Sőt azzal a' mondjuk Európai fényében.
Akkor az Isten ön és ön nemében
Hogy mint Szerelmes párnak a' Lélek hiányában,
A' mellyben egy más Világban kifolyhasson
Úgy szorgalmatos ohajtott nem nyugvó buzgósággal
Példányban adja valóra, hogy mint a' Szerelem
Jóm bár ez nem vonzódjál a' Szépre gyönyörködtessen
De által elmémen vélje e' kis ergetésben
Szivemben megintsék nyilait a' Szépnek.
Csókkal elhalmozott vére en szemeimben
A' mellyben szépséged mutatja tekintetem

Mint

Mint az ég, midőn felnyitja szemeit
Mint egy szerelmes mély ége tükrében
Egyik szemével el-nyugvó másra
Csapni akar, úgy csapni illy vérbe forgatva
Nem mikor az Istennek a' csatákban
Kérdéssiggel folyó szépe nyájaskodása.
El-is hamvad, akkor hogy ezek ellenségeinek
Szemeit s' homlokát nyugvó bájaiból
Mennyből is gyakran szeme villámából
Soha nem feledget ostrom nyalábjából.
Ígyelezem szép őrei be vonúlni
Elmémből, s' magamban fel nem keresni
De indulatom bús bűvöm meg hűlni
Nem hagyni lelkemnek nyugtom keresni
Szükségem is tökéletes fogyásán napjában
Hogy többször be nem lép bűvös birodalma
De e' fogadás is semmié ez magában
Szükségnek vélem is tökéletes egy órában.
Sőt ezt is nem vala vélt e' fogadásom
Hogy ezek nyelvre is képzelje szállásom
Talpalatnyim vélte bús gondolkozásom
A' mint hogy nem is vala ezeknek mondásom.
Ah! de mire vala mind ez a' fogadat
A' mellyben szivemben oly sok vesztegetett
Mely sokszor egyanta könyveimet hamvasztani
Meg is mind ebben, hogy meg nem gyúladnak.

Ébe

Bőlcs elmélkedésből eddig gyűjtöttek
A' szerént, nékem hiszem nem maradt
De sok elmélkedés még inkább ugyanaz
S' Mint a' sokat forgat kevesebb Tudnak.
De mert ez úgy sok bölcs értekezést
Hogy úgy ki gyűlemlem del nagyobb számot
Nint gondolok eránta kevesebbeket
Sárnak, s' illy kitűzés el-folyt időnek
Mondám ennek nékí végzésekképen
Van, hogy illy sok személy kitűzés mindenre
Ezek, nem is lészen maradandóra
Sőt akkor vádlott még igazulásomra.
Ezennel befedte írásbeli folyamba
Mókás szám tömpe tűzzel nyomva
Mondván: én szívem és lényem ez-által vádlom
Hogy vigasztalanul de magam kapkodom
Te pedig nélkülem, kedvel nélkülem
Ezek sok megszemlélt szűk' nélkülözés
Hogy bár a' percben így ki tör panaszra
De semmit nem adsz a' Lelek Társam.
A' szóló a' leg nagyobb kétségeskedésem
Sőt viselkedésben nem vád bizonyságom
Nem láthatod belsőmbe illy ártatlanságom
Melly Lélekjelenlétemre válasz Ítéletem.

Semmit nem ingadozom je viselkedésemel
Vigasztalásomnak sok szomorúságimnak
Kétlem elegedtem e' sorsotskémnek
Mellyet kaptalnak a' végzésemnek.
Mint a' fémet tűzben megvizsgálom
Minden égő mind nagyobb emlékező gyötrelem
A' elmém és szívet bágyadtabb szívem
Minden ejtendőképp Tanúvá felelem.
Ellenben a' rémes kétkedés nyugodalom
Minden kedvetlenségel telhes boldogalom
Se valaj dologtalanságal bíróvá bíróalom
Kedves Lélek és által ad és ne mi vagalom.
A' leg bonyolyabb perceket a mikor
Képzelő lészen abból olly nyughatatlan
vár
A' mellynek kapuja hogy ha nyitja a' zár
Fel tűnik, sok más fiúnak a' kar.
Úgy kis gyámoltalság' minden árnyékában
El rémül a' jó iz, s' meg zavarja a' vér
Mellyet a' lelkén esztere a' szív nyílhoz ad
Az olly más rabbá Tolla Tömlöcbe lesz
Édes kis Asszonyságom ne legyen terhedre
E' kis naplómban, hű nőtt Szívedre
Hogy mostol ne szakítsa Szomorúságodra
Onkényszakból már nyílt lobbanó nyárra.

Tollcky

Semmit nem nyerhettem jó viselettemmel
Viaskodásommal sok szenvedésimmel
Kellett elégednem e' jövedelemmel
Mellyek barátkozni a' vegzedelemmel.
Mi is a' szeretet? tsupa vegzedelem,
Minden éjjel, minden napal emesztő gyötrelem
Az elmét, és szivet bágyasztó félelem
Minden tsendességet zavaró félelem:
Ellenben a' virtus kedves nyúgodalom
Minden kedvességgel tellyes sokadalom
Jó tulajdonsággal bővös birodalom
Kedves lépés ez által az is, mi unalom.
A' leg szerentsésebb szeretetet ámbár
Képzelő! légyen abból olly nyughatatlan
vár
A' mellynek kapuján hogy ha gyenge a' zár
Fel törik, s az után sirattatik a' kár.
Egy kis gyönyörüség' múló árnyékáért
El-rontod a' jó' ízt, s meg zavarja a' vért,
Melly a' kiben egyszer a' szív mélyére ért
Az olly nagy többire földet, Vennyből kért.
Édes kis Aszszonykám ne legyen terhedre
E' kis tanitásom, sőt végyed szivedre
Hogy motsok ne száljon szemérmességedre
Önkeny abból már is fel lobbant tüzedre.

Fellebb

Jóllehet hibáim' hogy ki jelentsem
Azzal szabadságom meg kissebbitettem
Oktattatásodra, de azt reménlhettem,
Hogy azzal szíveden most hatalmat vettem.
Az á' bizodalom mellyel néked szóltam
Életem folyását tőlled nem titkoltam
Méltán el hihetted, hogy egyenes voltam
S-Igaz-barátsággal tenéked kódoltam.

TIZENKETTŐDIK RÉSZ.

Szabadosban kezdtem én is kezdeni
Hogy szerentsés lettem tőlle ki kémleni
Élete folyását, mellyel segíteni
Lehetett magamon, s több jót reménylení.
Hogy bé lehetett nemem javának sorsára
Az Atyámnak sottan halgatni szavára
Eleónorának, á' ki hallottára
Illy keményszoh szókkal szemlélt leányára:
Mond meg mit tsinálál Camillé Hertzegnek?
Kit a' nagy Hertzegné módott olly kétségnek,
Ragó fájdalmait nézve, keseregnek
S Sokan is okául tsak tégedet tsevegnek.
Még a' Hertzegné is tégedet tart okának
Hogy illy gőrnyü kimyát kell látni fiának
Nem szenvi egyedül vagy oka kimyának
Illyen módja lévén hozzám pantsolának.

Fájdal

Fájdalmas érzékem emlyit gyötretni
Leányod szerelmét így keseregtetni
Ki az érdem szívét nem tudván szeretni,
Szerentsétlenségét Fiadra vélkettni.
Nagyobb barátomnak ismérlek tégedet
Mint sem meg tagadnád hozzám hűségedet
Mutasd tsak ez egyben nagy emberségedet
Fel tett szándékomhoz tsak segedelmedet.
Mivel illetlen is e' nagy szörakozás,
Leányod s fiam közt hibás a' végezés.
Úgy látom fiadnak most az ellenkezés,
Tőlled se legyen hát hozzájok kedvetlés.
El hittem, hogy inkább hálódat lenni
Kívánsz mint házadnak tsendességet tenni
Nem lett szerelmetben tehát tovább nemi
Engedni, most van mód eleit kell vennii.
Leányodnak hibás alkalmaztatása
Fiadhoz, mellyért van most is búsulása
Jó alkalmatosság ennek meg kapása
Meg segit hogy lehet el választatása.
Kérlek azért tsak vagy tsuda ki fiadban
Hogy ne láttattasék belső undorodban
Nem lessz azért tsorba Atyai voltodban
Ha engem' részletsd a' barátságodban.
Én meg is ígérem a' nagy Hertzegnének
Hogy leg főbb szentsén engedni kedvének

A' leg

ERDÉLYI MUZEUM KÖNYVTÁRA

A' leg nagyobb haszнom mit vélek örvend
Forró indulatim ezekre vivének.
Értetlen kis Akkony tsak készitsd magadat
Faluſi czipőhöz hoſſonlo fogadat
Holnapon tul meg látod múlató hásadat
Hol a' Herzeg helyett láthatsz eleg vad
Eleonórához ezzel el-fordula
De az en szemeimből könyvem ki tsordula
Nem vélt igyedtemen orczám is sargula
Fejem nagyobb bajba mint elébb sorula
Monda azonkiben Eleonórának
Még igy indulatim meg nem zavarának
Zélie szavai a' mint meg bántának
Nem tudván Leányom tetszeni fiának.
Nem is tudálhatni e' nagy indulatot
Mert mint Atya, nyelvem keserü falatot
Reményem Leányomban hogy igy megtsalatott
Meg vallom egészszen a szivemre hatott.
Im e' jeles Herzeg nagy szeretetének
Minden szerentsejét áldozá szivének
Egyenes állaſát fellobban tüzének
Bizonyitja lángja és zélja kedvének.
Ha a' Herzegnének igy fordulna kedve
Kinek most háborog szive keserdve
Hogy é rossz viselet elötte el fedve
Lében, a' házasszág terme meg engedve.

E' tulajdon

E' tulajdon maga rossz viseletével
Ellankezném illy nagy ritka szerentsével
Mellyet meg váltani élete felével
Méltó volna, De ö nem bir olly el
Ah! érzem karagon' méltó gyüladáſát.
Ez ékenyseg innen fel háborodáſát
Nem mérsékelhetem szivem buzulaſ
Mint kell találhatnom ennek bossálla
Menj hi te gaz Leány! ne láſd szemellyemet
Többször nem érdemled Atyai szive
Nem érdemled mondom tudtomra tegyed
Magadal együtt el veszтven remény
Akartam volna én Atyámnak felelni
Hogy nem igyekeztem azt meg érde
De hogy indulatját Láttam, mérsékel
Feleletlen jobbnak itéltem el nyelni
Azért vakarodám tsak hamar szobámba
Mint azt már meg szoktam, dültem
Mint öltözve voltam tsak azon ruhában
E' nagy indulatot rettegvén Atyámban.
De Eleonora tsendesitésére
Atyának, és velem meg békélésére
Oda bent maradott; szólni még sem mere
Ne hogy olajt töltsön lángzo tüze
Azonban a' Herzeg éppen be' érkezett

Mivel látásomra jöni ígyekezett
Meg halálán a' t'ſanát nyögni ételezett
Kinch így felelve az Atyám kedvezett:
Nállad a' Leányom olyan érdemetlen
Hogy miatta szíved (ſzemérem) kedvetlen
Alkalmatlanſa nivelhogy illetlen
Volt hozzád, nem marad érte büntetlen.
Most egyéb büntetést neki nem itéltem
Hanem ki küldését Falura rendeltem
Hozzád viſeletit megamint kedveltem
Anyjad' ſzavaiból a' mint kiſzemléltem.
Meg is ígértem már a' nagy Herczegnének,
Hogy meg nem máſolnám akárminek kérének
Nagyobb tartozáſom az ö tekintetének
Engedni, hogy ſem mint Leányom kedvének
Azonnal a' Herczeg le-eſett lábához
Könyörgeſe által változtatáſához
Kezdett e' ſzándéknak, de rendelt helyéhez
Nem ervén; illy ſorsán kezdett panaſzához:
De az Atyák Anyák miért ſorgoſkodnak.
Azért a' ſzerelmek ha meg háborodnak
Szivéſségtől jö az ha meg viſzálkodnak
Oka, hogy egymáſra néha gyanakodnak.
Én vagyok a' vétkes nem az az átalnok
Nem vált ö, én voltam hozzá háládatlan
Kérlek tehát ne légy te is irgalmatlan,

Faluſi

Faluſi áerhez mert ö még ſzokatlan.
Ki tudja? Legényke ott el betegedik
Tudom ſzivetſhéje már is leferedik
Ott pedig még inkább el kedvetlenedik.
Ebben az Atyám is tsak kirtelenkedik.
De fogom ött kérni, hogy kérjen tégedet,
Ne küldje ki Falura illy féltö kintſedet,
Ne myſtifi házadból legſzebb ſzépségedet,
Érdemlenem én is tám kedvezéſedet.
Mondene az Atyám: Leányomhoz bé mehetſz
'ſ Ha akarod tőlle most bútſút is vehetſz
De a' Herczegnénél ſemmire nem mehetſz
A' változás iránt el hitetett lehetſz!
Mert bár a' Herczegné nékie megengedne
Véledének egyet, majd úgy vélcheine
'ſ így egyenetſség em' ártatlan ſzivedne,
'ſ Mind addig hitelem nálla kiſebbedne.
Eleonora is ki jött a' ſzobából
Hogy a' Herczeg bé ment, de ö panaſzából
Igen ſokat hallott, 'ſ mint Atyám ſzájából
Kájoh figyelmes vén hozzám jó voltából.
Ez után hozzám jött, 'ſ olly kábultáſom
Szemlélte, ſiráſom, 'ſ belſö mozdulaſom
Reménéſére volt külſö változáſom
De én így intéztem hozzá panaſzláſom:
Atyámnak haragjáu majd kétſéglem éſſem

Ryhez

Reszketett előtte széke minden tsepem
Egyedül azt bánom ohot én keresem
Azért hamis szinnel tettem nem is sejtem.
Oh fájdalom! imitsen már a' szerelemnek
Dal történetin érző figyelemnek
Ideje; nem a' volt tselja rem énygemnek
Hogy magam vessek tört szivemnek.
Eleonorától mindent meg értettem
Camille Hertzegtől miket érdemlettem
Atyámnál, s' virtusát gondolóra vettem
Sah nem halált vettem úgy el keseredtem.
Éppen keseregvén hogy hozzám be nyitott
Erre törödésem akkor is szorított
De szivemre még is több többjét hányott
Keserimet látván midőn igy szóllott:

Camille.

Jóllehet én nem tudhatom okait sirásodnak
Nem tudhatom hogy mi tárgya légyen búsulásodnak
Nem is méltó bús szivedet magammal kedvetleníteni,
Mivel hogy azon nem tudtam még győzedelmeskedni
Mindazáltal kis Asszonykám elég én gyötrelmemre
Hogy szomorkodol; mert abból sok esik én szivemre.

Szarándok Asszony.

Haddel immár kedves Hertzeg szerentsétlen sejtemet
Hagyd el házad háborúját okozó személlyemet,
Ne vagyad egyenességed boldogtalanságomhoz

Sem

Sem álhatatosságodat siratható sorsomhoz
Többet tettél én értem mint sem érdemlettem
El tölellett szándékomból bár én is nem vettem
Fiúi kötelességed ideje hogy végezzed
Illy fegyem szerentsétlennel magadat ne sem nyisd.

Camille.

Miért tehered magadat én kötelességemmel
Stolott az úgy is nem egyez bizgó feltételemmel
Egyebekben kell szivednek nemesebb indúlatját
Meg mutatnod ha akarod egyenes áldozatját.

Szarándok Asszony.

Ah! ne bizzál jeles Hertzeg kérlek olyan kemények!
Mert nem ábrándozó még szivem semmi ujdonságokon,

Camille

Nem is vádollak szivemben semmiben sem veled
perben szálni
Nem kivánok; mert ütközött nem fogsz bennem találni.
A' szeretségálhodásul elég bizzu állatik
Annak érzékenységében ki vétheznek tartatik
Én vagyok a' kis Asszonykám; de te légy segitségül
Hogy már egyszer vehessek magamnak feleségül.
Hon maradhatásod iránt most semmit nem nyertettem
Ellenem Atyád haragját hogy elsőben érzettem
Meg halnék búsulásimban ha a' sokáig tartana,
Kivált ha szörnyes éjjem te veled meg bomlana.

Tiz Év.

TIZENHARMADIK RÉSZ.

A' Herzeg Aszszonynak éppen az órában
Érkezett követje hozzám olly formában
Hogy ha reszes lenni szép vadászatjában
Vágynék, hólnap lenék udvarolásában.
Eleonórához ezt hallván el-térjem
Azonnal, és kivott barátságát kérjem
Hogy meg tudakozná az Atyámat értem
Mivel hogy én félnem né találnám meg jétem.
Meg értvén ö tölle hogy illik el mennem
S' é' parantsolatot befüllettel vennem
Nótha bűsulomban sir a' Lélek bennem,
Meg is ígérem hogy meg fogok jelennem.
Alhalmatossággal az Udvari élétben
Hogy hajlandóságát olyan kérületben
Kell örizni, hiba hogy a' befüllettben
Ne légyen, bár a' szív égjen szerelemben.
Gyakran a' jó kedvnek ált orvosa alatt
Nyomja lebelünket igen mérges falat
Úgy hogy tsak nem megfojt, mégis mézes nyalat
Jelem nélkül ajánl minden sáthás halat.
E' miatt nagy gonddal kellettem készülnöm
Könyvem árjából szemeim törülnöm
El rejtedett tokom sólni kössörülnöm
Még azt is a' mi fájt kellettben örülnöm.
Más nap el érkeztem én is az erdőre
És jelenlétem lettem éppen az időre

Mikor

Mikor öl jutottak arra a' lejtőre
Hová a' Dám vádat jának legelőre.
De nem titkolhatám el váltyáfomat
Kellett kincsemnek nagy főfajáfomat
Állitván, szemléltém olly tankadtságomat
A' mellyből képzeltém fomorúságomat.
E' szép vadászatnak tetszőbb pompájára
Az Úri Aszszonyok vágy ván fok tűzára
Fényes öltözettel ülé ki ki lovára
Minden rá néző szem' tűzi tándzáfára.
A' Lovagoláshoz én is fogtattatott
Vóltam, mivel Atyám mit tsak gondolhatott
A' tetszhetőbbségre, semmit nem mulatott
Kozgalmatossággal arra tanittatott.
Az illendőséget tám megis haladtam
Ritkálkodásommal olly nagy fényt mutattam
Kéke szinü köntösöm aranyal hányattam
A' mellyet magamon akkor villogtattam.
A' kegyes Herzegem ezt hogy szemre vette
Állását, várását a' mint inte gette
Kétségtetésemre dicsérete tette
Mondván: hogy gusztusom igen meg lelene.
A' Herzegné körül sokan udvarlottak
Állást ofztó helyen a' mint meg állottak
Fejedelem' Herzeg Havallerosfkodtak,
Kik szivemben engem meg kábrifztottak.

Akt

Mert nem tudtam szemem mere, 's hová vetni
Lávám a' Herzeget Látásom' lövetni
Nagy baj illy figyelmet loptva mellől hemi
Még nagyobb illyenhor kedvesen nevemi.
A' Vadászat alatt addig iparkodott
A' Fejedelem, míg mellém vakarodott,
Mellyén rémültömben lábam táncolódott
Daczára hogy emyire sorgalmatoskodott.
De ö illyesémek észre vételével
Minden az illendőség' meg nem sértésével
Minden a' botsülletre figyelmességével
El méne illy módon bátsu vételével.
Dettsüld nagyra kis Aszszonyám e' sorgalmatosságom
Mellyek ha nem mutathatok többül szomoruságom.
Pompás Vadászatunk midön végeződött
Egy nagy palotában nyugodt, hi törödött
Volt a' vadászatban, minden vethetődött.
Az Aszszonyok közül, 's ujjra öltözödött.
En is öltözem midön változtattam.
E's kesztyűmet lemet 'sebemből ragadtam,
Azzal egy Levelet a' földre hullattam,
De fel kaptam, noha kié nem tudhattam.
Midön ezt vizsgálnám a' Herzegbé nyiott,
Dugtam a' Levelet de ö nem tagitott
Osztán észre vevén hogy meg háborittott
Nyavalyás fejemet, ekképpen föllirott:

Egy

Egy szemlélem Kis Aszszonyám hogy allalmatlan vagyok
Azért inkább tovább megyek bár fájdalmaim nagyok.
Itt jött el az idö szerentsétlenségem
A' mellyben erőt vett mint egy ellenségem
Rajtam, és okozta búm's kesergésségem
Melly miatt most is van e' bajos ménségem.
Hogy meg változtattam én is öltözetem'
A Herzeg Aszszonyhoz hűs van szeretetem
Néki udvarolvan tettem üdvözletem
De nagy terhemre volt vidám üdvözletem.
Kinos gyötrelem a' nevető ábrázat
Midön fájdalmokban a' hideg is rázat
Külső kedv, belső bú, nehezit tsatázat,
Ki ezt jól mérsékli, talál sz kevés szózat.
Mert ha a' szív sulik nem örömmel nevetni
Midön parázsonul, nem kesereghetni
A' mint a' jó kedvet el-nem temethetni
A' szív fájdalmát is nehéz lenyelhetni
En ugyan tudvel hogy nehezen lenyeltem
Azért sö fájdalmom elébb is tettem
Mig a' Herzegnét is azzal el hitettem
's Hogy Falura mégyek azt megjelentettem.
Mentettem magamat hegyes tervésére
Hogy mégyek Atyámhoz ki hivésére
A' ki állapotának meg tekintésére
Mégyen a' Tavaszi munkák' végzésére.

De

De tiszteletről ámbátor távozom
Hozzám kegyességét szivemben hordozom
Róla gondolatimban azzal harmatyozom
Háládatosságom azzal fel áldozom.
Érkezésére adtam tudakozására
Azt is, hogy tsak három mértföld a' határa
Omat, a' hová tér Atyám tisztjának
Egy rehány heteket ott maradására.
Midőn megértette nem messzire lételét
A' helynek, igére hozzám jövetelét
Kegyesség, kegyelem lobbant á' lebelét,
A' mint tapasztalam tsak én is sok jelét.
A' Fejedelem is tsendes hálgatta
'S Magát szomorúnak előttem mutatta,
De a' Herzeg egész estve nem láttatta
Magát, fájdalmimat mellyel újjította.
A' Herzeg Asszonynak azonban házában
Kezdődvén a' játék sok szinü formában
Folyt minden múlatság vala divatjában
Szólott a' Musika hint a' palotában.
Azt is el végezvén pompás vatsorához
Ültünk, a' mint illett Herzeg Urával hozzá
Én a' Herzegnének ültem oldalához
Intézvén ülésem parantsolatjához.
Itt a' Fejedelem olly tettes készséget
Mutatott mások közt kinyilt a' szivéből
Mélyen érzemlette, nyitt is kedvességét,
Ő is

Ő is minden ehhez tévén tisztességét.
Ah! de vagy nyert másnál, vagy sem, de nállam nyert
Vonzó kedvessége adott annyi olly jelet,
Közte, 's a' Herzeg közt bennem nyilvánított pet-
Szivem bé fogadta, de szám szólni nem mert.
Olly hajlandóságot magamban érzettem
Ő hozzá, mit addig még nem esmérhettem,
Mit a' Herzeg mondott, észre akkor vettem
Hogy az a' a' mitől ekkor illettettem.
Hogy őtet nem láttam, noha nehezteltem
Most kedvetlenséggel vélem én terheltem
A' Levéllel, mellyet én 'zebembe tettem
De még is egy részről, úgy tetszett kedveltem.
Mert bátrabb folyása lehetett kedvemnek.
Nagyobb szabadsága tekintetésemnek
Nem vizsgába fenni járását szememnek
El mult az előbbi fájása fejemnek.
Örőm 's fájdalommal egyaránt éltem
Hogy a' Fejedelem égett belőlem tudtam
Valamerre fordult szemével kisértem
Mert már Camillától szivel hozzá tértem.
Szemei mutatták forró indulatját
Mint láttam azonnal én határozatját
Érzettem ostobán szivemnek bánatját
És reá tsepeghi az örőm' harmatját.
Mindnyájan mondották hogy a' Fejedelem
Mint másokkal sokkal jobban tánzol velem,

Elég lehet

El is lehet hinni, mert őt a' szerelem
Segitette, a' mint volt is arról jelem.
Még a' Herczegné is meg hiszi szerette
Velünk némelly tánczot mellyinkább tetszett
Víg tánczolásunkban ha hi észrevette
A' hét kajlaságaz is meg lelelett.
A' tánczolás után sohajtva indultam,
De Eleonorát látván meg fordultam,
A' hit mikor láttam rögtönben ujjultam
Minthogy titkaibúl már sokat tanultam.
Azzal hi kedvesem Leány tsele imet
És beszéllém neki történetemet
De jobban tudta ő tselekedetimet
Édes szemmel tartván minden lépésimet.
Mondá az ebédnél, Még meg emlegetsz
Édes mulatságát drágán meg fizetsz
Mert bár a' Herczegnél magad menteged
De tudom hogy őtet el nem hitetsed.
A' Levél felöl is neki beszéllettem
Gyanakszik a' Herczeg, a' mint szemlélhettem
A' fejedelemtől véhen hogy vehettem
Mind az ábul tőlle meg nem kérdezhettem.
Szólak, igy szólla; de mit kell immár tenni?
Én mondám; már most tsak alunni kell menni.
De ő mondá ismét szemesnek kell lenni
Illy finom ás dologban, 's éjtől egész venni.

Az

Az egész éjtszakán ezen tanátskoztunk,
Most gondolatimhal egybe találkoztunk
Most ismét azokkal messzire távoztunk
De még is semmit is meg nem határoztunk.
Hogy ő tőllem el ment, már meg is virradott,
Noha a' fényes nap még fel nem tsinádott,
Háborgó szivemnek vize meg áradott
Gondolkozó elmém annyira fáradott.
De még a' Herczegis kevesett alhatott
Mivel akkor estve történt változatott
Tánczunk, 's le-fekvésünk ideje tudatott
Mert a' folyosóról mindent meg láthatott.
Azonban jó reggel látogatásához
Fogván elébb is ment Eleonorához
Kedves szeretője titkos barátjához
Igy kezdvén előtte jajos panaszához:
Illetlen illy jókor forgalmatoskodni,
És a' visitában foglalatoskodni
De erőltetésem általmálnahodni
És Kedves Asszonymak néked panaszlodni.
Mert eleven ismét tűzes szüségemet
Alig tsillapithatom úgy nyomja szivemet
Hyjaánosittami érzem szerelmemet
Mellyből képzelhetsz szörnyü esetemet.

Tegnap

Tegnap is láték egy Levelet kezében
’s A’ mint szemlélhettem meg félemlésében
A’ Praxatéje volt de dugva kebleében
Régi szerelmemnek kedves rejtekében.
Mond Eleonóra: Ő véletlenség
Még tsak szükségesebb meg tsendesedésed
Hogy kinosb ne legyen belső szenvedésed
Máshol jött a Levél, hibázott képzésed.
Ah! nelly könnyen hiszen, hi szívesen szeret
A’ mint el olvasztja a’ napsény a’ deret
Így a’ bizodalom bizodalmat nyeret
Tövissel mezőn is kereshet kedves béreit.
El hitte a’ Herzeg Eleonórának
Hogy hibája esett képzése tárgyának
De eszemei szűrű könyvet hullatának
És érzékenységi ékesi sohajtának.
Nem kívánom őtet miattam vádolni
Pőt felele: bánom hogyha panaszolni
Méltó okom leme, de meg kell gondolni
A’ Fejedelemmel ha talál kódolni.
Melly nagy kódalnam vólt benne, s reményem
El-hittem hogy nem más kedves lelkemnyem
Ő lesz, nem reménylettem kinos esedemnyem
És ő bajtorjános szűrű szövetségen.
Mond Eleonóra ismét Camillének

Mi

Mi hibáját tudod tselekedetének
Vagy a tantz közben való viselésének
Mi tsorbáját tészed hozzád hűségének?
Ha meg nem bánttattál nem is kell vádolnod,
Sem pedig ok nélkül red panaszolnod,
Ha gyászos Nótádat szomorún dúdolnod
Nem akarod, meg kell azt jobban fontolnod.
Felele a’ Herzeg: én nem építhetem
Semmim gyanúmat, de mint képzelhetem
Ő miatta éljen még oly nagy ellenem
Melyel életemet is a’ halálra vetem.
Nem vagyok bizonyos hozzám hűségében,
Mint elébb, nem úgy ég most szeretetében
A’ Fejedelemmel ha van a’ szívében
Olly valamit látok, melly sértődt szívében,
A’ mellyet én hozzám abbor sem mutatott,
Mikor édesdeden velem múlatgatott
Nem tudom szívében mitsoda lappanghatott
Illy sokáig? meg lehet, hogy máshol tartatott.
De Eleonóra tsendesedésére
Mindent el hövetett beszédében kedvére
A’ kinek lágyulván fontos beszédére
Tölle továbbra is engedelmet kére.
Mondván: az Atyámtól látogatásomra
Nyerne engedelmet kalsó külső látásomra
Ha ki megyek, nézvén bús állapotomra
Hogy

Hogy jöhetne néha vigasztalásomra.
Fogadta, hogy hozzá gyanu nem férhetne.
Nintsen ollyan tzélja, melly bosszút tsehetne
Sőt bár módja volna arra nem mehetne
Szemérmességemnek hogy motska lehetne.
Atyai hatalmát olly buzgón tiszteli
Hogy kezeimet is tőllem nem kérleli
Hánem ha azokat ő néki szenteli
Az a' szív, melly őtet régólta öleli.
Ezzel nimd a' kettőn egy mástól válának
De szorgosságuk Eléonórának
Reést találá a' Herzeg hév szabadságának
Atyjámál: engem is tőlle nem tiltának.
Így én is el menék mezei lakásra
Nem nem bátorittá a' kéz tsókolásra
Atyámnak. félelem nemis búsulásra
Mellyel nagyobb ohom leve a' sirásra.

TIZENNEGYEDIK RÉSZ

Ez uj lakó helyben a' nádőn bé ültem
Szép lélek a' Kastély annak megörültem,
Sok késeimről kevesét enyhültem
Bánatos szemeim könyvekből töröltem.
Noha nem mostani módra épittetett
E' Kastély, szamorra a' melly rendeltetett
Vgyan tsak a' szemnek élégé tehetett,
Fára, és képekkel úgy díszesittetett.
Nagy vetemenyes kert vala az aljában
Mellyben

Mellyben a' mesterség sok szinü formában
Láttatott egy nagy rét annak szomszédjában
És egy szép folyó viz azt választásában.
Azontul egy erdő messze terjeszkedett
Külömb külömb fele sóhal éhesztedett
Olly kies szellőnek nyárban kedveskedett
Minden meg lankadt tag meg elevenedett
Olly kedves látása vólt a' természetnek
Mihelyest ideje vólt a' li keletnek
Itt vélnéd a' Nimfák' e' helyben nevetnek
Minden kedvek szérint vadakat kezdenek.
Azt vélem e' helyben el terjedett tsendesség
Kertben, réten, erdőn, mosolygó kedvesség
Szivemre is bé hat és lépten békesség
Indúlataim köst tesznek e' kiesség.
De óh keserves sors! a' bús aggodalom
Még inkább egyett tsalt a' fájdalom
Soha nem virradott meg tsak egy hajnalon
Bú nélkül, nem vala itt is nyúgodalom
A' magánossággal inkább barátkoznak
Az indulatok, és több több bajt okoznak
Az érzékeny szivek többet gondolkoznak
Ha jenki nem látja, 's többet sohajtoznak.
Mert a' hálgatásnak titkos örvolyája
A' szerelmes szivet minden dologtalja
Még tsepidő nyila közepén találja

A' mely

A' mellynek fényéset hevés hi meg álja.
Olly hajlandóságban magamat találtam
Mit meg nem esmértem gyakorta tsudáltam
Mi bánt; de ugyan tsak tőlle el nem váltam
Dár ellene sokszor tsatára hi száltam.
E' háborodásban majd meg emésztettem
Úgy tetszett fájdalmom meg kétszeresztettem
Mégis titkos kedvem abban is érzettem
Úgyan a' volt oka hogy el nem ügyettem.
E Leónórának arról meg feddését,
Vettem is gyakorta, 's tanátsos inését
Mert ő is fájlalta szivem tsefzegését
Mind pedig személlye tőllem tsenüléset.
A' mellyre tsak a' volt vissza szóllalásom
Hogy ne nehezteljé magam el vonásom
Látván szerelmemtől háborgattatásom
Úgy is tsak benne van vigasztalódásom.
Felele ő erre: elméllkedjednek
Jobb haszna lessz, véget ha vessz szerelmednek
Mert a' lessz még oka olly történetednek
Mellyel inkább meg gyűlt árja kedvedenek.
Tudom hogy tanátsim most haszontalanok.
De indulatjaid olly kárhozatlanok,
Mellyek eszed szerint ámbár ártatlanok
Vólnának, de lésznek még irgalmatlanok.
Mert hegyetlen lésznek saját személlyedhez
Atyádnak haragját tselekedetedhez

Mérsé-

Mérsékled, 's hi illett inkább személlyedhez
Háládatlan lészel kegyes Herzegedhez.
Kiért pedig? azért, hi még nem esmérted
Semmi bizonyságot életéről nem kérted,
Illy jeles Herzegtől ehez mihént tértél,
Tsudálkozom rajtad, hogy még meg nem térjél.
A' hoz még fejedre szerentsétlenséget
Kikez gondolomra tsak tartaszsz hűséget
Nem minden indulat hordozhat mentséget
Magával, sőt többször szül kedvetlenséget.
Ekkori beszédink meg szakasztattanak
Mások miatt, engem hi látogattanak
Jól láttam tanátsi: hogy nem szétállanak
De ugyan tsak meg nem orvosolhattanak.
Nyughatatlan szivem úgy el ragadtatott
'S Titkos kéjszódásem annyira juttatott
Mit tsak szemem látott, 's elmém gondolhatott
A' Fejedelemnek szolgálni láttatott.
Meg lehet szolgáim közzül valahit nyert
Moganak, hi által próbálni sokat mert
Most 's ebem, most ágyam, most a' virágos kert
Mutatta Levelét, talált ahoz olly sert.
Im itt van a' Levél el nem felejtettem,
Rólla, tsak az előbb mellyről emlékeztem
Melly miatt el ajánlt hűségem vetettem
'S Jó Herzegem ellen ártalul vétettem.

Fel

Fel bontsam é vagy nem elébb kételkedtem
Sőt hogy irtsza küldjem magamban fel tettem
Ohajtalan néki, de nem tselekedtem
Mert gyönyörüségem benne helyhez tettem.
Nem könnyen vetjük meg a' gyönyörüséget
Melly magától önként ajánl olly kéjséget
A' mellyben találni vonzó kedvességet,
S Keserüvel elegy izes édességet.
Hát persétes Zárja vala a' Levélnek
Mellyet Hertzegemnek szemei nézének
Midőn kebelembe keserim tevének
Illy magyarázatja vala Levelének:
Személyesen bár varjnál, de megvallom nyiltsz
Mert félek hogy érdemlenék hegyelmet nem nyernek
Azomban a' mi tselédi, előtted vétségemet
Csak annak kell költségnéznii az iránt menetségemet
Azt akarnám, hogy meg tudnád, tanitottál szeretni
Én nem tudtam mind ekkorig, mi a' megesmérhetni.
De ha magad felöl tudnál te a szerént itélni,
Imádandók közül egynek téged leteme vélni.
Úgy tetszik tsak én érzem azt, a' mit te érdemelhetz
Illy igaz hajlandóságot kis Aszszonykám kedvelhetz
Olly tz szelemek nemével tudd el hogy én szeretek
Mellyet tsak te fogarolhatsz és tsak én érezhetek.
Az után való nap hogy Falura szálltam
A' Virágos kertben Dél után sétáltam

Dúm-

Dúm' enyhitésére hol a Dig járkáltam
Egy pá'sintos fehén im ezt találtam:
Ne félj tőllem kis Aszszonykám! ne légy tőllem idegen,
Te okoztad indúlatom' hogy forr, 's buzog mellyemen
Bár igen eleven lépten szivem hajlandósága
De a' virtusnak is meg van abban átalkuvása
Ha hason nem kereséssem botsánatot nyerhetne
Tőlled vett hajlandóságom nállad kedvet lelhetne
Egyenes indúlatomnak az is elég jutalma
Hogy édességben érzem nem kell más arany alma.
Más nap be fordulván egy kis bóltotskámba
A' mellynek nyilása volt háló szobámba
Kintsén véget érzem valamelly muntámba
Hogy ezt találtam egy iskatulyába.
Éjjet napot egyé tápet a' te falaid körül
Hozzád vonzó indulatom mint rajtam nem könyörül
Lehetetlen hogyel hagyjam azt a' helyet a' hol vagy
Veled való beszélletre vágyakodásom olly nagy.
Annál inkább, nem kereshet én ottan múlatságot
Honnan egyszer te el mentél, tsak bút komorságot
Érzem hogy minta emészem más senki is ez világon
Lajtad kivül nállad nélkül keserget sárga ágon.
Nem enyhitsé' hát azt meg könyörületességed?
Ki a' szeretőn szenved, 's hódolja hegyességed?
Mind ezek a' szént arról beszélnének,
'S Csak egyedül arra emlékeztetnének
A' mit képzödésim nem felejthetnének, Mivelhogy

Mivel hogy feltte ujjak, 's elevenek
Annyival is inkább könnyebben türhettem
Sok Ifjakhoz hogy egyezhethettem
Tiltos vágyásommal hát meg nem vethettem
Sőt ötet szeretni szabadságot vettem.

TIZENHÖTÖDIK RÉSZ.

Mezei lakásra hogy lett érkezésem
Camille Bőfneval vólt össze jövésem
Nem sokára, mert kalmár Falubani élésem
Akarta szemlélni ott idő töltésem.
Egy szép Kis Asszonyka vólt ez Asszonyságnak
Épen idejében a' szebb Ifjúságnak
Igaz tiszteloje vólta' barátságnak
Tudta nemes módját a' jó társaságnak.
Egyhor meg szóllitott illy bizodalommal
Édes Kis Asszonykám! látod unalommal
Töltöd itt idődet 's bús aggodalommal
Sőt talám szivedet rágó fájdalommal.
Ha el-lészsz Anyáninól nállad itt maradok
Egy nehány napolig te veled jámodok
A' merre menendesszsz mindent meg fogadok
Valamit parancsolsz, im parolát adok
Lett vólna ő máshor nagy mulatságonra
Magam hivtam vólna társalkodásomra
De most kérése is fordult bánatomra
És ott maradása szomoruságomra.

Mert

Mert milyen imádtam képzelt szerelmemet
Ki sem tüstölhettem gőzéül fejemet
E' kedves képzésnek el adtam szivemet
És meg kódolhattam édes hevességemet.
Melly szerént inkább a' lett vólna vágyásom
Hogy lehetett vólna tölle maradásom
Magánosságomban, mert társalkodásom
Nem tsendesithette fel háborodásom.
De az emberségnek meg sértődésével
Lett vólna Anyának meg engedésével
Néki nem kedvezni nállam lételével
Azért meg egyeztem törekedésével.
Meg is nyertem ötet, ő is mint lehetett
Bizott barátsággal hozám viseltetett
Csak hogy vellem igen ritkán beszélhetett
Melly gondolkozónak homan képzelhetett.
De nem adtam néki én azt értésére
Felvén, ne hogy légyek kedvetlenségére
Nem is vágytam titka ki kémleléséré,
Örömest engedtem a' maga kénnyére.
Mert inkább arra vólt nékem is vágyásom
Hogy lehetne tölle tartó kódhatásom
Szerelem miatt vólt sok gondolkozásom
Tilalmazván ekkor társalkodhatásom.
Egyhor haza nevén tsak nem el-ájultam
A' Fejedelmet ott látván, egy bámultam,

Szerelem

Szerelem, gyülölség, hettő hízt fonultam
Mellyeknek terhétől nem könnyen tágultam.
Barátomat érte dorgálni próbáltam
Mivel nálla létét kivesen fajnáltam,
A' Fejedelemnek, de magamba fáltam
Végre, 's el hálgatván haszontnak találtam.
Mert meg tartóztatott illyen gondolatom
Hogy titkon nem tudván meg nem bántathatom,
Barátomtól, 's reá nem gyanakodhatom
Valamig szerelmem' tőlle titkolhatom.
A' mellett Praxadi érte gyötrelmemet
Nem tudván, 's érzékeny belső gyötrelmemet
Nem is gondolhatja meg fetrődésemet
Ez okokban leltem ifjendefedésemet.
De rövid volt nállok még is mulatásom
Eleónórához vettem fordulásom
Azonnal jelentvék fel háborodásom
Illy formán intéztem nálla panaszlásom.
Szörnyű ijjetségem' ki nem jelentheten
Hogy a Fejedelmes itten szemlélhetem
Mert bátor Atyámat ellfendesíthetem
Ezért de Camillét el nem hitethetem.
Mit kell cselekednem? jól esmérsz engemet.
Ne hagyj tehát! fogd fel e bajos ügyemet.
Mert félek, hogy vélle egyet értésemet
Vétek, 's be nem vészik igaz menetségemet.

Nem:

Nem gyanakodott ő egyenességemben
Elég zálog lévén félelmességemben
Tudta, bár érzékeny legyek szerelmemben,
De egyébhez fogni vintz merészségemben.
Meg igérte azért, hogy Atyámhoz megyen,
E' történet felől előre hírt tészen
Ne hogy lobbant tüz e nagyobblangot vészen
Sőt átatlanságon nálla tudva légyen
Úgy is esett mivel Atyám el hitetett
Akaratom kívül hogy a' történhetett
És az az udvarlás nem engem illetett
A' melly barátomnak házában tétetett.
De Eleonorát kérte Leányára
Hogy gondot viselen, ő is nem sokára
Rea haragjának titkolhatására
Ki jő e tüzei fohágots hajára.
Vissza térésével Eleonórának
Értvén enyhülését Atyám haragjának
Örültem, kezemujin egy apolgatának,
Kegyességim ismét hozzám fordulnának.
Eleonorától hogy azt ki tanultam
Képzelt reményemmel bíztam ugy ujjultam
Félelmes gondomtól üríltem, tágultam,
'S Ugy tettem már ekkor semmit nem bánultam.
Megvigasztalódván elképpen Atyámban
Sejálmi menőleg lovam ki hámban
Által, hogy fordultam hálá fohászkodásban
Hoztam illy Levelet kaptam rejtőzámban.

Hozta

Hozzád vonszó szerelmemnek el-titkolására,
Máshol előtt; 's tsak tenéked bé ajánlhatására
Vágyakodván, kis Aszszonykám! magamat az Udvarban
Nem mutatom, e' szándékom, hogy ne jöjjön zavarban
Mert tudom hogy indúlatim szemeimre irattak,
Mellyek tsak te személyedben máshott meg nem adattak.
Hogy te légy a' kit imádok környűlem észre veheték
A' szörnyű ábrázatomból nidom hu esmérheték
Ah! de miért kell titkolnom hozzád szeretetemet?
Holott tsak te érdemedről tartsam érdemetemet.
Mit ér ez ek kis Aszszonykám, az érdemli ez éjjen
Érzésemet magyarázni nintsen erőm tsak képzésem.
Kis Aszszony barátom ez után lenültem
Kinos lépés esmbe mellyebben merültem
A' Fejedelemről, vagy játtam vagy ültem
Gondolkozásimban semmit nem enyhültem.
De ő annál nagyobb sorgalmatossággal
Látogatott, és egy alhalmatossággal,
Mint forrott irántam tellyes bizgósággal
Elkésö' szólliott meg szives barátsággal.
Jól vészem e szembe nehezteléseded.
És abból származott idegenségedet
Hogy Praxavit láttad nállam, a' szivedet
Megre lábavitsa, 's ne rontsa kedvedet.
Mert nem fér én hozzám olyban elegyedni
A' mellyel hellene veled esmerkedni
Tsak vizsmából sokszor máffal esmerkedni
Nem pedig illetlen dolgon mesterkedni.
Hogy a' Fejedelem énnekem barátom
Még azzal szivembe nem foglalt sajátom;
Sőt

Sőt hogy enyim légyen arra szám' nem tátom
Hanem ha hozzám jó beesülettel látom.
Hol esmérte, ötet? a' midőn kérettem
Egy Uri Aszszonynál mihelyt szemlélhettem
Felelé; azonnal vélle esmerkedtem
Házamnál is vélle gyakran beszéllettem.
De most tsak azt engedd adnom értesedre
Hogy feleste igen vágyódik szivedre
Mindent tselekednék, tsak á' te kedvedre,
Hogy ha botsátnád kedves szerelmedre!
Mond meg nints viselem magam é' dologban!
Hogy barátságodnál ne esném haragban
Ajánljam é' néki szivedet zálogban
Hogy mind kettőtöket köthetném egy bogban.
Hogy ha garantsolod az ö szivességét
El fogadom, és bé mutatom hűségét
Mert néked szentelni minden ditsőségét
Kész, egyedül benned vevén reménységét.
Ha pedig bánnod sérelmességétől
Meg nem illettetvén sebessült szivétől,
Fel vetted magadat meg vonni kedvétől
Értted idegennné léssz személyétől.
E' Leány Barátom többet tudott sokkal
Nállammál; azért vólt olly gyanitásokkal,
Hogy Praxai iránt nélly buzgalmakkal
Vónéki hi tanúván birhatna azokkal.
Minthogy hajlandóbbak vagyunk a' hívésre
Mikor indúlatink a' szeretetére
Buzdulnak, el-szántam olly el tsélléssre
Moga

Magamat hajolnék a' hetzegtzére.
Inkább is illett ő Eleonórának
Tikozsonnak lévén ifiabb nállánál,
Vélvén bizodalmam jó barátságánál
Fel nyitottam mi volt szivem' tárházánál.
Az az, mi szivemen vól, s a' mint érzettem
Praxadé szerelmét úgy ki jelentettem,
De hogy a' Hetzegnek ne mondja, intettem,
A' mellett erőssen arra meg eshettem.
Fájdalmas érzésim hogy nyilatkozának
Előttem szemei könyvet hullatának
Alig leve vége rajtam szánásának
Mellyért is el hiszem megállott javának
Más nap' el szállván egy épüley felé
Az alatt a' Hetzeg házamat tiszteié
De mivelhogy otthon szemétlyem nem lelé
Mint tőlédin mondák szemét bőr könyztelé.
Nyilván azt gondolta, mezei lakásban
Otthon is lehetne mód a' szállásban
Kivált hol olly nagy kert vagyon virágjában
Mellyben szinten minden vólt meg ujulásban.
Azért ő fenhitől nem is lédzsedett
Hozzám vágyó szive úgy el hevűlt ett
Hon nem létem miatt úgy fel melegedett,
Illyetén levéllel másnap kedveskedett:
Tegnapi napon szerelmem sóllásodra vezetett
De azt

De azt meg jádzottatad mert személyed el rejtette
Ifiabb unalmat tanáltam ott melly most is érzetik
Mivel el vitted magad a' mi néked tetzhetik
Ne félj többször kis Asszonykám kedves mulatságodat
Hogy meg zavarjak parancsim itthon vonjodásidat.
Azonhat is szerelmemét tartózkodva tiszteltem
Szerelmem buzgóságával bár szivemet terheltem.
Minthogy én nem részesülhi semmi gyönyörűségben
Hol te nem vagy, sőt maradok kínos keserűségben
Ahol én jelen nem vagyok részesülj te azokban
Nik nálam nélkül tetzőbbek, én élek csak kínokban.

TIZENHATODIK RÉSZ.

Az igaz szeretet' bizonyításával,
Sértetünk, és ujjra bé mutatásával
Midőn már szivünknek hajlandóságával
Nem egy formán a' mas buzdulásával
Egy vatsora után akon barátommal
Sétálgatván, a' hi már bira zélommal
Hozzás bészélésünk nem vólt unalommal
Mind addig, mig szemünk nem próbált álommal.
Ez után a' Kastély felé el indultam
S egy uj történeten amujjra bámultam
Csak nem lábaimhoz bonlva borultam,
Nagyot sikóltottam, sinte el ájultam,
Mivel hogy setét vólt. Ki bánik úgy velem
Nem tudván, éjjedtem, hogy a' fejedelem,
Az után esmértem, a' hit a' szerelem

Kapták

Kaptsol lábaimhoz. úgy sólt mint képzelem
Ne félj Kis Asszonyám! bennem ellenséget
Nem kapsz; nem rútitol semérmességet,
Kebledtől tsupán szerelmességet
Keresek, s vádáskor nállad kedvességet
Felelék: én nállam ellenségeskedés
Hogy elkép' szorgalmas avagy ingerkedés
Avagy talán inkább ravasz intselkedés
Mellyet még lövethet fájós vélekedés.
Mondó viszont: Kérlek szerentsétlenségnek
Ne tartsd jelenésem sem ingerkedésnek
Hanem mive vagyok olly következésnek
Esmérd, mintsis itt helye más vélekedésnek.
Mert senki nem tudja velem itt létedet
Indúlatiimmal illendőségedet
Nagyobbra bevallom, s szemérmességedet
Mint érzem, keresem tsak hív szerelmedet.
Midőn barátsmra fordulván fedettem
Hogy e' jádalodtatást mint érdemlettem
Dizva barátságát más kéj' reménylettem
A' Fejedelemtől így tsendesítettem:.
Ne gondold, mintsnéki tselekedetemben
Semmi rész, én is hozzád szerelmemben
Fortván, iparkodtam veled jóni szemben
Ne részegíjd tehát ötet én bétsemben.
Véhem kölsönös nállad menségemet
Menségem ajánlja most is szerelmemet
Szerelmem hevíti belőlök mellyemet
Mellyem is tsak tőled kíván édesemet.

Akartam kezéből magamat ki venni
Repteső lábaim de nem tudtak menni
Mert igen fájdalmas ollytól távol lenni
Ki tudá' bús szivét orvosságot kenni.
Nállammál erősebb olly kajlandóságot
Érzettem szélemben, mellyá' gyorsaságot
Megrestelte, és sült olly lankadtságot
Mellynem adott tovább menni szabadtságot.
Szerentsém tsak éppen a' volt, nem sólhattam
Édes beszédét nem vissontagolhattam
Szájáli, de szivemnel azt el nem múlattam
Mit tsak a' jétetség miatt titkolhattam.
Mert a' mit érzettem eránta szivemen
Még láthatta volna könyvező szememen
De a' jétetség is úgy állott réjtemen
Hogy ne ömülhetne vólla érzésemen.
Ah! mikét nem mondott? s mikét erezteté
Velem, sohajtása mikénti édesgeté
Tsak a' volt szerentsém, s're nem vehetett
Belső érzésimből úgy el fedezteté
Azonban barátom intett, hogy el válnunk
Szükség, nem lehetvén úgy is ott meg hálnunk
Mondván, már lampást is tsak tsak elébálnunk
Kellenék, léjen még több sőr is jétálnunk.
Erre reményledett, s kért a' Fejedelem,
Máskor is adatnék néki engedelem
Hogy ott udvarolva beszélhetne velem
Ösztönözvén arra ötet a' szerelem.

Nem lehete többé aztat meg tagadni
Mert néhem is kedvem vólt eríe fáradni
Sőt midőn létfelé kezdettünk szakadni
Egésza tagjaimban kezdettem lankadni.
Ki mondhatatlan nagy meg háborodáffal
És elmét zavaró forró buzgulláffal
El váltam; de menémk sapporabb hágáffal
A' midőn elönbbe érhezek lámpáffal.
Az egész éjszakát vigyázva töltöttem
Háborgó szivembe többolajt töltöttem
Képzésemmel sokszor szivem le kötöttem
A gyönyörüséget bú bánattal sötem.
Mert a' kedves örőm, a' keserüséggel
Félelem, fájdalom, a' gyönyörüséggel
Elmém vádhodott az érzékenységgel
Harczolnak mind ezek kimélletlenséggel.
Reggel barátomhoz jó korán sétáltam
De őt gondolkozva komorán találtam
Holott jó kedvü vólt megvele játháltam
Estvéig és még akkor is hogy tőlle el váltam.
Azért oláj kérdem kedvetlenségének
Mivelhogy szemei komorul nézének
És kedvesen, mint máskor ram nem nevetének
Sőndolván azt tsupán hibás fehvésének.
Mondö: nem örömest, sőt szánva mondhatom
Én azt néked, mitől így korongattatom,
Fel is tettem sokszor hogy tsak el halgatom;
Hozzam kizodalmad de meg nem tsalhatom.

Látom jó

Látom jó szivednek egyenes érzését
A' fejedelemhez, és éne szeretedését
Méltán fájlalhatom aztatlan nyögését,
Mert nem tudod néki nagy szóretedését.
A' jó ér vágó sem talál mindég ételet
Sok hegyet kell mászunk, mígénünk jóteret,
Pálmára vágyásunk sokszor törést nyerjen,
Fel hiálnok akkor: Mit? talám mást szeret?
Mond ö ismét; már most nem szeret meg lehet,
Vonyó kedvességed mert eleget tehet
Az ö képzésének melyből kedvet vehet.
De ha fel tsélem ebben tovább mehet,
Megjelenésem néked mind magam titkomat,
Mind pedig az övét. Ez ajánlásomat
Ha nem nehezteled egyenes vóltomat,
Hagyj esmérd is hozzád hív barátságomat.
Talám tsak szeret? azt felelém néki
Mondö: a' szépségnek tsak a' hulládéki
Látszanak en rajtam, sőt tsak szépnedéki
Melly ér szerentsének alá vagyok széki.
De halgass meg engem' szükség hogy hallhassad
Ez szóretedést is jól meg fontolhassad
Hogy képzödésedet úgy igazgathassad,
Mi hozzád illendöbb aztat választhassad.

TIZENHETEDIK RÉSZ.

Jó darab ideje miólta esmérem,
Mikélyest nállam bé mutatta egy vérem
A' Fejedelmet; de barátságod tőlem,
Hatagod ne légyen meg fizetett bérem.

Sokat

Sokszor jött ő hozzám oszlán viszára
Szemébenmek vágyán társalkodására
Ő, mint viselete felés szép módjára
Szemlélném, nem vélném találok tsalfára.
Sőt még tsudálkoztam illyen nagy vigságban
És az udvarlóknak pompás mulatságban
Ehi meg kobza Úr illy nyomorúságban,
Elsőször, mint jöhet fel leket társaságban.
Ki inkább igyekszik elmés olvasásban
Mint sem a' tsapongó élet folytatásban
Ehi; szerény voltam hát azt vizsgálásban
Sőt hozzá vólt hozzám gyakor járásában.
Magamh szeretete mivel hogy nagyon kap
A' képzelt szerentsén; véltem virad olly nap
Nem sokára, a' melyen elönkbe áll a' Pap
'S a' Fejedelemmel engem együvé tsap.
De nem sokára voltam e' tévelygésében
Vélekedésemnek má fekvőt szivében
Egy Uri apródnak öszve jövésében
Ki jelenti bája tsábitgetésében.
Minthogy az apródnak igen baráttja tam,
Hol nálla, hol nálam gyakran múlatottam,
A' mondott vízitat tsak azzal oltottam
Nem mint vélekedett előbb tsudálkoztam.
Mert ő Cziprianak olly szem fül munkáját
Minthá ő lett vólna a' fínó tsorgását
Csak azért járt hozzám szeretőjét látta
Kinek szépségének tsak alig van mása.

E' Leány

E' Leány barátom hozzám szép kedvvel
Értésemre adta mellyik tiszta érzéssel
Vólt a' Fejedelem, és szövetséggel
Mellyet én halgattam kínos küszködéssel.
Úgy hogy midőn méllyen vettem gondolóra
Camillától mihent tértem illy tsalóra
Így kiáltottam fel, mert vettem valóra;
Elég ideig, ne mondj néhem többet vóla.
Magam tartóztató erőltetésemben
Annyira gyengítek, s azon törődésem,
Nem vélt ájulásban történek esésem
Mellyből sohá' nem vólt fel ébredésem.
Mivel szolgálóim sohá küszködtenek
Vélem, a' míg ősztán fel ébredhessenek,
A' mellyel még inkább heverésznek
'S sokkal vészélyesebb bájban éjtszenek.
Azomal, mihelyest szemem' fel nyitottam
Az udvarban igen nagy lármát hallottam
Egy Leány hajdúhoz azzal támadtatam
'S a' mere hallottam arra tartózgottam.
Épén egy pitvarba lett tsámpádásomon
Midőn meg rettentett szomorú látásom
Láttam' kövese nagy álmélkodásom
A' álmélkodásomat sok könyhullásom.
Négy ember harcain egy maga vérében
Keveredett embert látván ő őnéhen
Semem honáfult rá' szemléléséhen,
Csak nem, el hólt szivem szörnyű ijedtében.
Mivel meg esmertem Camillé testvérét

Ki mint

Ki miatt mind eddig érzetem meleget
A' mig nem lehetett Praxade tüzeget
Kedves szerelmünkre, 's hozott szerencsét.
Meg akartam állni, de még is hörtsem
E' láttnak tárgyát, arra tekintgettem
Jajos félemlessel sirtam Kegyetlem,
Hogy örvöst hozának polgaim intettem.
Sajdván a' Herceg körülte létemet
'S érette zokogva nyögő szörelmemet
Bágyadt szemekkel is nézte személyemet
És végre ekképen szóllitott engemet:
Meg lem illethetém jól a' te szivedet.
Szived kodította már is hüségedet
Hüséged ajánlta máshoz szerelmedet
Szerelmed miatt látod most is betegedet.
Beteged már tőlled sőt azt nem is óhajtja
Óhajtozásával tsak Károni sohajtja
Sohajtja, hajóját mert lépsre kajtja
Hajtja, már is talám szivedet meg hajtja
Meg hajtván szivedet, elejtt kedvemet
Kedvem lesse végetti jajos életemet,
Életem' végzése nyujtja menetségemet
Menetségem igazsága tépi szörelmemet
Szerelmemből mind ég, hiven imádtalak
Imádtalak, azért magamnak tartsalak
Tartottalak, és én meg sem is tsaltalak,
Meg tsalatástson tőled volt szép alak.

Ha

Ha el-hitethetlek é' végső Órával,
Senki nem volt olly hiv téged imádtával
Mint én: kedvet mégyek Káron tajójával
Fordulván a' hozha, mint látod vakjával.
Bizonyitja sebem, 's abból ki folyt vérem
Hogy életem' határát ezennel el érem,
Azért bár nem adtad érdem szerént bérem
Vétkéd meg engedjék az egehet kérem.

TIZENNYOLCZADIK RESZ.

E' szavai után mind kik ott valának
Reám bosszankodó szemet fordítának
Mint a' meg bősult kan sebjét hozzánk
Látván, a' vadászra úgy agyarkodának.
Még is én magamhoz inkább tértem
Bosszankodásomnak nagyobb kitsapongtam
Mellyemet, hogy jeles Hőzsegem' vesztem,
Vesztem; mert halált nagyobb sebet érzettem.
De Eleonora illy állapotomat
Fájlalva szemlélvén, maga fogá karomat,
Hogy illy mind kedvre, mind kegyetlen zélomat
Sohá se néz hetném viselte gondomat
Hamar bé vezetett háló Kobátskámba
Hol fohászon szerént dültem nyoszolyámba
Jaj, jaj, jaj! nyelvemen, tsak jaj forgott szájába
Mosolygó piros szin nem láttott orczáimba
Vagyon tsak élet is sok tövis ve kemben

Hogy

Hogy a' Hely körül forgolkodjék énnem
Kitől minthogy más álnokul el térnem
Szörnyü Fatumával szivem inkább fenem.
Kérem hogy a' leg jobb orvoser küldjenek
Avagy többeknek is talám izenjenek
Hogy orvos tanátsot felölle tegyenek
De már ebben mindent véghez is vittenek.
Közel vólt a' Város, hamar ki érkezett
Egy, és a' munkához azonnal vetkezett
Ki alatt hozzája több is gyülekezett
De élete felöl mind meg ijedezett.
Nem mulattam én is sovegos láttatását
Mint van? vélhetni é sebe gyógyulását
De hogy tekintsen pedig sovegos sirását
Reménlettem, el hittem halálra válását.
Nem tudtam mind addig kivel viaskodott
Mig Leány Barátnn hozzám futamodott
Mondván: Praxádeával öszve háborodott
Illy szerentsétlenül érted kárdoskodott.
Szükségesnel láttam adnom értésére
Mivelhogy mind testen vágyodván szivére
Történék e' fatum, az ért menjségedre
Készülj, mert a világ föld lussebségedre.
Felleken óra vólt akkó így szóllani
S Magamra vigyázni, itthon járvallani
Én

Én még is durrának ötet állitani
Kéj vóltam, hogy maga jött illy hirt mondani.
Mert igaztalan a' hirnek gyötrelem
Szokjon mint a' bagó ártatlan szedelem
Igaztalanná tépi a' félelem
Mind hettőből gyakran ez a' jövedelem.
Még is kérem ötet hogy segitségére
Menjen a' Hertzegnek, tám könnyebbségére
Ejtsék, ha ö is néz halálos sebjére
Mert engem fél hólta tett már ki folyt vére.
Háló szobátskámba azzal bé zárkoztam
Egy hiv szolgálómmal, s vélle sirán kostam
Mit tegyek magammal sokat gondolkoztam
Végére, előtte ehhez óhajtottam.
Nints tovább e földön immár mit tsinálni
Bútós töviseit mivel ki gyomlálni
Nem lehet azokkal pedig folyton lálni
Sajnos, de mint lehet az ölöl megválni
Tilalmas nem szabad magunk gyilkossága,
Nints és a' jó szivnek arra bátorsága
Ah! miért a' talál eddig ki nem vága
Nem vólna szivemnek most szomorsága
Melly siralmas nékem e' világban élni
Nem lehet már soha jó napokat vélni
De mit is lehetne már tovább reménylni
Jobb vólna halállal élten fel tsendülni.
Eleitől fogva próbát tüségedben
Igen sokat láttam, most is jó kedvben

Dis-

Bizvást, valósítsad tselekedetedben
Kérlek; velem jöni légyen tetszésedben.
E' rettentő helyben a' hol esmértetem
Meg nem maradhatok, mert nem szenvedhetem
Azok' látásokat ha el kerülhetem
Egyedül ak tzélom, és igyekezetem
Mond Ő: Hová akarsz el bujdosni kérlek?
Kóbatlan vagy ahol a' mint én esmérlek
Hová vezetsz, avagy én merre vezérlek
Különben ha tsak még jó szivet lelnélek.
Felelém: kész vagyok akár merre menni
Nints e' lmos helyen már tovább mit jenni
Nem jó a' báránynak farkasok közt lenni:
Két rossz közül tsak a' kissebbet kell venni
Még is ellent akart polgárion állani
Mondván: nagy erőnk magát meg rontani
De lehetetlen volt már meg fordítani
Tzélom': el indultam vélle vándorlani.
Mentem már de igen lassan mehettem,
Le a' gráditsokon tsak nár mat lépkedtem
Hogy hív polgálomtól ekképpen intettem:
Drága kötelemet má le nem vethettem!
Nem kell fivgatni illy drága kövecket
Itthon kell hagyni e' szép öltözetchet,
Mert fordítanák azok jobb szemeket
Reánk, és temetnek bajos kerdéjeket.
Ossza a' köntösömből még egyet ki hogy ki
Vond meg, és azt vedd tsak mert abban dolgozol
Szivednek ha lehet több bajt nem okozok
Vagy élek vagy halok veled fáradozok.

Jó szivel fogadtam e' tanátsadását,
Hasznosnak itéltem fontos javallását
Mihelyt köntösével vissza fordulását
Végzette, és annak nyakamba hányását,
Indultam azonnal egy kis ny ajtóra
Tsikos grádits alon a' kertbe járóra
Látván hogy pándékom arányos valóra
Igy szóllita ismét: Állj meg még egy szóra
Nem várod e meg mint lessz ki menetele
A' Herzeg dolgának? a' kin nagyot szele
Praecadé szablyája, mert még ki nem lehe
Satorából lette, hát ha még élsz vele.
Ah! mondám mit beszélsz? ha vele élhetnék
Világban nagyobb jót már nem reményltetnék
Minden bút, bánatot föld alá temetnék
Tsak hogy még egyszer fel elevenittetnék.
De óh mire való e' nagy szivbongása
Szeretőmnek, s jajjal elegy kiáltása?
Arra, hogy alig van egy szempillantása
Még élni: s tsak vimsen meg halálozása.
Ezzel az égekre nagyot sohajtottam,
Pörös viseléseire magam' ajánlottam
Szokatlan lábaim' útnak indítottam
S olly szaporán mentem, majd tsak nem futottam.
Mert a' Kertnek hosszán kellett végig menni,
Hol féltem, ne talám épp re találj venni
Valaki, s zelomban akadályt fog tenni,
De senkit nem látván, bátrab kezdtem lenni.
Egy kissiny kapuska ink ább bátorított
Melly a' nagy erőre éppen útat nyitott,
Gondolhatod elmém azon el indúlt
A' jeles éj is már szinte el borúlt.

Külömb

Különben már ekkor nem is volt nappalom,
Setét éjtszakává vált leg szebb hajnalom
Egy szempillantásig tartó nyugodalom
Nem vala szivemben, tsak bánat siralom.
Csak egyet sem szóltam a' mig be' verödtem
Az ördög közepe belöl úgy gyötrödtem
Szivfajás, félsz, szégyen, ezekkel törödtem
Leg többet, sünetlen sirtam, emészthettem.
Nem sirhattam tovább el lankadott testem'
El fogyott az erön lábon ról-le estem,
Ah! kinos gyötrelem! ezt magam kerestem,
Midön Prudadénak kedvessegét lestem.
Mzjd hettsegbe esett szolgálóm hogy látta
Illy állapotomat könyvezte siratta
Fejemet térdére mint ereje adta
Fel vette, és ottan sirva apolgatta.
Sokszor szóllott hozzám De én nem hallhattam
A' keserüségtöl ugyel nyomattattam
Mindegyik hajnalig tétlen in maradtam,
Aludtam mivelhogy nagyon meg fáradtam.
A' Hajnallal eń is kemlm' fel nyitottam
Irtóza borzattam, fel háborittattam,
Érzékenységemet, kinom ujjitottam
Szántam, haragudtam, sötten, sohajtottam.
Szántam a' Hertzeget, tölla gondolkodván,
Haragudtam, tölle magam tántorodván,
Félrem, illy rengeteg helyen komlódván
Sohajtoztam, igen rossz füre tapodván.
Midön a' hajnallal kemlm' fel emeltem
Sohgdlón terdéről mindjárt fel nem keltem
Boldogtalanságom' elébb ott képzeltem
S Képzödésem szerint ekkép' éreztem:
Imé el vesztettem jeles Hertzegemet
Ki óh melly sziván szerettet engemet
Még is én hüztam tölle szerelmemet, Segedelmemet, Segedelmemet

Nintse' Világon igazán több illy szív,
Ki minda' végig vala hozzám jó's hív,
Mardossa szivem ezerenként a' nyív
Tölle hogy el hív, Tölle &
Már most tiztelem mikor el vesztettem
Érdemé szerént soha nem szerettem
Még is ö szenved sebeket érettem,
Mire születtem? Mire &
Ha élnem vólna egy hajlandóságban
Canillével, most tsupa boldogságban
Élnék, nem aggnék ez irigy világban
Szomorúságban, Szomorúságban &
Melly hegyetlenül hinoz a' szeretet,
Dár kedvességgel ez előtt illetett
Most üldöz lerget, könyörületlen lett,
Tárgyára hi tett &
Én vagyok nem más, oka lejevemnek
Én vetettem tört jeles Hertzegemnek,
Czélját hibáztam törekedésemnek
Vont idegennek, vont &
Egy hitetlennek vezetém kezére
Hogy áitatlamul ki omlana vére
Még nem hajolván hegyes nitsére,
A' Leve béré &
El-vesett már jó hirem betsülletem,
Olly habok közzé vetkedett életem
Mellyekből nyilván soha nem vélhetem
Vég ki keletem vég &
Olly személyeknek kerülök számokba
Kik dicsöségek' le tapodásokba
Szorgalmasok, maradok sorsokba
Élve motsokba &
Ah! melly fájdalmas ezekre gondolni
Illy mélly tengernek fenekén rekedni
Még fájdalmasabb, nem is elmélkedni
Ki menekedni, Ki &

Édes Atyámnak melly kedvetlenségé
Cs'ak történet, 's keserü insége
Holott Házának valék ékessége
Gyönyörüsége. Gyönyörüsége.
Melly keserves gyászt Zeliére tészen
K'Edves fiáról mikor illy hirt vészen
Tudom jaságatni valamint én leszen
Dús szive leszen. Dús
Vélerlen Fatum jajos inségemben
Mennyi részesül keserüségemben
Mind ezek ések vélem egy versenben
Versedelemben Vesed
Igasságtól de miért szaladok.
Jobb ha meg térek, 's nékik számot adok;
Mert ha tovább is egyedül járadok
Rossza tahadok. Rossza
Ez után fel kelvén hogy tsak vissza négyel
Fel tettem, hogy tsak egy ed el menyek vélyek,
A vagy hamujokra áldozatja légyek
El rendelt Zélomon erőssebb tégyek.
De nagy szégyenemtől úgy meg győz ettetem
Hogy rendelt Zelomhoz vigyonan sietem
Zélul egy barlangot magamnak fel tettem,
Aztat keresztemben menten nint nekiem.
Mivel hogy sokatlan vóltam el-fáradtam
Csak alig lélegzem, tsak nem meg fuladtam,
Keserveimben is szinte el olvadtam
Meg nyugodván egy helyt illy szóval szóltam:
Nagy Isten: mitsoda én hamissságomnak
Vétke? mi gyarló ártatlanságomnak?
Vagy mi tsudálos szörnye van ki-látásomnak
Tudod minden titkát kajlandóságomnak.

Akaratom ellen nedved hogy támadott
Olly vágyodás bennem a' melly fondrkodott
Szivemben, de soha' a' nem uralkodott
Ellene szemérmem addig viaskodott.
Arra fordítottam igyekezetemet
Hogy meg ne sértenem szemérmességemet
Végher vittem minden kötelességemet
Miért bintessz hát illy keményen engemet
Erre a' Leányzó olly nagy szomorsággal
Mintha viaskodtam volna meg halálval
Sirt, kérdvén: Mitsoda új háborodással
Vóltnék é' felettébb való bűnnel?
Mondván: valakire talám találhatok
Kinek kegye miatt halálra válhatok
Mert úgy meg hatnak a' belső bánatok
Vigasztalást immár soha nem várhatok.
Úgy érzem, az egek tsak büntetésemre
Parantsolják éltem keserüségemre
Melyért nehezteli saját életemre,
'S Hogy meg nem halhatok azt bánom kedvemre.
Felele: nem találsz olyan ellenséget
Ki arlép ütni el a' kegyetlenséget
Mert viselsz meg olly vonzó szépséget
Melly mindenél jelent gyönyörüséget
Hanem, jere velem egy kis sétulásba
Vezetek egy tsendes nénéim hajlókába
Noha szíved nyugodt simlik bánatjába
De egyéb tárgyadd nyughatnak kajába
Jobb ezt tselekedni, mint el bódorgani
Illy gyámol talannl nehéz vándorlani

Ha é' tanátsomra nem akarj állani
Még hidegen nagyot fogunk úgy botlani.
Nem idegenkedtem már é' jóravalástól,
Irtózván lábam a' poklaban járástól
Képzeltem ment lenni úgy a' bodorgástól
Intettem is arra némelly buzdulástól.
A' mellyet magamban azonnal érzettem
Mihelyt jóravalását fontolóra vettem
Hogy tsak barátjának tartson meg intettem
Először; az után nevre ment követtem.
Értünk nem sokára oda siettséggel
Menvén, fogadtattunk minden emberséggel
Némyétől, mit látott olyan szivességgel
Mintha én hozzám is tett volna vérséggel.
Vélt ergonet lenni Kolgálón társának
Egyezésünk szerént, avagy barátjának
Nem is gondolhatott éppen Asszonyának
É'változásával szerentsén sorsának.
Éppen egy Fermehét akkor léptetve
Házasságra gondját mellyel öregbítette
Mind az által azt is ő jó rendben vette
Mi szükségünket jól el nem feledtette.
A' Lakodalomnak midőn el-jött napja
Tudtam, ha Ifjmenhek elő áll a Papja
S Tőlle a Vőlegény sajátját meg kapja
Amphiomak hurja szivem meg harapja.
Igyekeztem az ért a' gondot lenülni,
Mert a meg bántott szív tudatlan örülni
Csak töredéseit sokra lehetett lenülni
S azok' melegéről izzadni, hevülni.

fő rá

Jó Reggel a' végett oman tsipelhettem
Sétálóba mégyek, előttök tettettem,
A' Kolgálón által a' mint vezettettem
Utam' egy hegyetske hossznjára vettem.
Vezetett egy Öszvény egy tágas erdőre
Honvá a' Juh nyájak járnak legelőre,
Egy szálas erdőnek házat, nézvén a' tetőre
Láttam, hogy találtam sinte egy őrzőre.
Ez a' maga nyáját oltan legeltette,
Kit a' Remetéről kérdvén, jelentette,
Minap kóborlásban életét le tette
Így házát a' halál ki üresítette.
Midőn ezt hallottam, úgy tetszett repültem
Olyan gyorsasággal mentem meg örültem
Hogy puszta találtam, szivemben enyhültem
S így fel kiáltásom után belé ültem.
Íme a' lakó hely, a' tithos rendelés
Melyet nékem mutat; ez olly kellemetes
Vettem, hogy tsak itt lehessek tsupa magános tétlés
Míg a' más világra nem lesz által költés.
Szomorú napjaim e' helyben végezem
Sorsomnak irigyimmel itt nem ellenkezem
Akaratlanul élek, mondom nem vétkezem
Nyájasos életemről sírva emlékezem.
Nem is lesz más dolgom tsak hogy a' sírásban
Minden éjjel, minden nappal könyvekkel olvasásban
Szenvedem; s orvámon olly sűrűn hullásban,
Megúnt életemet hogy úgy fogyatkásban.

Úgy is lett: mert nem volt egy szempillantásom
A' mellyben lett volna tsendes nyúgovásom,
Fehvésem, hideségem, állásom, járásom,
Szüntelen lüktetve hegyes firáson.
Meg sem szalasztotta fenki hegyemet
Az óta mind egyre jajgattam ejtemet
Csak ki Aszszonyaim ereimet szivemet
Fel-nyitám, s el mondám baltörténetemet.

V E G E.

1781
24. Febr.

1:mo Ama Gerliczének nyögése
Hatt fülemben bus Sirének dergése,
Mind keserég,
Mellye Sereg
Nő Sine gyötödése. 1.

2:do El vesett Sajátyát Siratya,
Távul lévén Árva Sine Staggatya,
Szemlélget,
Nem Sethet
Nőtön nő Sár bánatya. 1.

3:tio Fáknak Szára ágán üldögöl,
Tolla borzad Torka Szárad, nyögdögel,
Feje Sedül,
Halni készül
Tsak nem el fujja a Szél. 1.

4:to Nem lel nyugodalmat Napjának,
Hivatala, jaj Sokalom torlának,
Élet untja,
Semér Semmije,
Gyilkost keres maganak. 1.

BIBLIOTECA CENTRALA M.S.B.E. CLUJ UNIVERSITARA
ERDÉLYI MUZEUM KÖNYVTÁRA

Sz. Ava Gerlitzeském jol érzem,
Kinaidat bár nem nézem, de képzem
Ohajtalak,
Sohajtalak,
Kinom kinnal rezérem. /:
Sz. Kinom távul leled olvasra,
Melly ha ig tartt az találás nem sokra
Olly nag Kived,
Szivem, /: Szived,
Hog a Sirba nyomozza. /:
Sz. Ked en, /:te érettem gyötrödöl
Tölled en, /:te röllem távúl törödöl,
Jo valoban,
Sajoban.
Velem édgür vesződöl. /:
Mint ez kis Gerlice aggodik,
Ha Szivem, Ked a:tént bánkodik
Ha bogra ver,
Ha reá kinn ér,
Gyül. /: fag, Tüz közzé medgyúl. /:

Sz. Gyakran Szivem közzé fel vetten,
Ugy képzeli mintha valnának ketten,
De valodiak,
/: Már bajlodik
Ujj kinnal kimetlenn. /:
Sz. Enis Neha mint egy ölellek,
De valoban csak képzellek, /: nem tellek,
Olly nag Kived,
Ah Szivem, /: Szived,
Mert találnak sem tellek. /:
Sz. Táplál olly reménnyel a Lélek
Hollétid furdl, /: ódd furdl ha élek,
Akkor tünik,
/: Gyászom sznnik.
Prága kinnek Emlékek.
Prága kinnek emlékek. /:

Vége

BIBLIOTECA CENTRALA M.S.S.E. CLUJ UNIVERSITARA

ERDELYI MUZEUM KONYVTARA